KOMMUNISTI

№ 1 (73)
v. 1931. Tammikuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Kahden maailman vuositilinpäätös.

Kaksi mailmaa — sosialistinen ja kapitalistinen maailma tekevät parhaillaan näin vuoden taitteessa tiliä kuluneen vuoden saavutuksista, voitoista ja tappioista. Ja kuinka räikeästi paljastuukaan tässä tilinteossa näiden kahden maailman jyrkkä ero ja vastakkaisuus. Joitakin pienempiä yksityisseikkoja lukuunottamatta meidän tilimme — sosialistisen maailman tili — osoittaa pelkkää voittoa, voittoja korkojen kanssa. Heidän — kapitalistisen maailman — tili taas osottaa tavattomia tappioita.

Me olemme menestyksellä suoriutuneet viisivuotissuunnitelman toisesta vuodesta. Melkein kaikilla aloilla on suunnitelmat täytetty ylittäen. Sosialistisen sektorin ominaispaino koko kansantaloudessamme kohosi 62 prosenttiin. Maataloudessa nousi sosialistisen sektorin ominaispaino edellisen vuoden 3,7 prosentista 23,5 prosenttiin. Teollisuuden alalla ylitettiin alkuperäinen viisivuotisuunnitelma 5 prosentilla.

Teollisuuden kasvaessa on luonnollisesti kasvanut myöskin työläisten lukumäärä. Kuluneena vuonna se kasvoi, lukuunotettuna myöskin maatyöläiset, miljoonalla hengellä. Teollisuuden ja maatalouden sosialistisen sektorin valtava nousu on kuin taikasauvalla pyyhkäissyt olemattomiin työttömyyden. Tällä hetkellä on maamme ainoa maa, jossa ei ole työttömyyttä. Noin $^{3}/_{4}$ teollisuustyöläisistä on siirtynyt 7-tuntiseen työpäivään. Nämä ovat tärkeitä saavutuksia, jotka kirkkaasti kuvaavat maamme kasvua, voittoamme sosialistisen rakennustyön rintamalla. Kehitystemppomme on niin nopea, ettei kukaan sitä aikaisemmin osannut edes uneksiakaan. Ei missään kapitalistisessa maassa, ei edes Yhdysvalloissakaan, jossa kapitalismin kehitystemppo on ollut nopeinta, ole tällaista eteenpäin menos nähty.

Nyt olemme siirtyneet viisivuotissuunnitelman kolmannelle, ratkaisevalle vuodelle. Sanomme sitä ratkaisevaksi ennenkaikkea sen vuoksi, että tänä vuonna maataloudessakin tulee sosialistinen sektori saavuttamaan ratkaisevan ominaispainon. Noin puolet talonpoikaistalouksista kollektivisoituu ja neuvostotilojen, niin viljanviljelys kuin karjanhoitotilatkin valtavasti laajentuvat. Koko Neuvostoliiton kansallistulot tulevat tänä vuonna nousemaan 35 prosentilla, eli 49 miljardiin ruplaan, s. o. summaan johon niiden alkuperäisen viisivuotissuunnitelman mukaan piti kohota vasta v. 1933. Että me tämän vuoden suuren suunnitelman, joka yksityiskohtaisesti on osoitettu NKP (b) : n KK: n ja KKK : n joulukuun täysistunnon hyväksymissä kansantalouden kontrollinumeroissa, täytämme, siitä on meillä takeena puolueemme leniniläinen johto ja se suuremmoinen sosialistinen työinto, joka on vallannut miljoonaiset työtätekevät joukot. Entistä ponnekkaammin voimme nyt korostaa kaikille epäilijöille, niin joukkoomme kuuluville hoipertelijoille kuin vihollisillemmekin Leninin oppia, että *«meillä on olemassa kaikki edellytykset sosialismin rakentamiseksi maassamme»*.

Tarkastelkaamme nyt lyhykäisesti miten ovat asiat kapitalistisessa maailmassa.

Jo toista vuotta on se ponnistellut mitä ankarimman taloudellisen pulan

kourissa. Kun pula v. 1929 lopulla alkoi, niin eivät kapitalismin profeetat ja heidän sosialifasistiset renkinsä ottaneet sitä vakavalta kannalta. Viime vuoden alussa lupasi Yhdysvaltain presidentti Hoover «lopettavansa köyhyyden» ja Amerikan suurporvariston lehti «New-York Times» ylpeästi julisti»: Ei mikään mahti voi pysäyttää teollisuuden laajenemista sellaisessa maassa kuin Yhdysvallat.» Sellainen mahti kuitenkin löytyi, ja se on: kapitalistisen järjestelmän omat kehityslait.

Pulan aikana on perusteollisuudentuotanto tärkeimmissä kapitalistisissa maissa supistunut 40—50 prosentilla, vieläpä enemmänkin. «Kukoistavassa» Amerikassa on teräksen tuotanto supistunut 57 pros. automobiilituotanto 65—70 pros. jne.

Teollisuuskriisiin, joka on levinnyt kaikkiin kapitalistisiin maihin, tunkeutunut myöskin siirto- ja puolisiirtomaihin, liittyy vielä maatalous ja finanssipula.

Maataloustulot miljoonaisten joukkojen köyhtymisen vuoksi vähenevät. Niinpä esim Yhdysvaltain maatalousministeristön tilastojen mukaan tulot maataloudesta viime vuonna verrattuna edelliseen vuoteen vähenivät 19 pros., ollen alhaisimmillaan sitten vuoden 1901 jälkeen. Tästä huolimatta farmareiden verot kohoavat. Samanlainen on tilanne kaikissa kapitalistisissa maissa, fasistisessa kääpiö-Suomessakin. Pulan köyhdyttämä pientalonpoikaisto sortuu suurmaanomistajien jalkoihin.

Näin menettää maaseutueläjäin enemmistö ostokykynsä, teollisuus kotimaiset markkinansa ja niin pula syvenemistään syvenee.

Joukkotyöttömyys on kapitalistisissa maissa ollut jo vuosia kroonillinen ilmiö, mutta nyt pulan johdosta se on muodostunut hirvittäväksi. Tällä hetkellä lasketaan kapitalistisissa maissa olevan noin 40 miljoonaa työtöntä. Yksin Amerikassa, josta Hoover lupasi hävittää köyhyyden, on 10 milj. työtöntä. Saksan kansasta on noin kolmas osa vailla elämismahdollisuuksia. Englannissa joka viides työläinen työtön, lahtari-Suomessakin 100 tuh. työtöntä jne. Palkat on luonnollisesti poljettu äärimmäiseen minimiin. 35—50 prosenttiin.

Tällainen on kapitalistisen maailman tilinpäätös ja tätä taustaa vastaan on katseltava kaikkia nykypäivien maailman tapahtumia. Tällä pohjalla käydään parhaillaan mitä kärjistyneintä taistelua kahden maailman välillä — vallankumouksen ja kapitalistisen maailman välillä.

Taloudellinen pula muuttuu kiertämättömästi poliittiseksi. Porvaristo etsii ulospääsyä tilanteesta fasistidiktatuurista, voidakseen sen avulla kukistaa vastarintaa tekevän vallankumouksellisen työväenluokan. Suomessa on se työväenluokan ja sen johtavan puolueen, kommunistisen puolueen heikkouden vuoksi jo siihen päässytkin. Saksan porvaristo on jo pitkän aikaa valmistellut fasistidiktatuuria. Samalla tavoin kaikissa maissa.

Mutta työväenluokka ei aijo tyynenä alistua. Kaikkialla kokoaa se kompuolueiden ja vallankumouksellisten ammattiliittojen johdolla rivejään vastarintaan. Palkkojen alennukseen vastaa se jättiläislakoilla, osottaen täten, että sosialifasistien ja kommunistiluopioiden ja oikeisto-opportunistien teoria lakkojen mahdottomuudesta pulan aikana ei pidä paikkaansa.

Keskeisin huomio tällä hetkellä kohdistuu Saksaan. Siellä on ankara taloudellinen pula muuttunut jännittyneeksi poliitiseksi pulaksi. Lähiviikkoina voinemme joutua seuraamaan suuria luokkataistelutapahtumia Saksassa.

Vielä muutama sana siirtomaista. Sielläkään ei ole tilanne kapitalistiselle maailmalle lohdullinen. Kiinan Punainen Armeija kulkee voitosta voittoon ja Kiinan neuvostotasavallan alue laajenee viikko viikolta. Imperialistien hyvin varustetut interventioarmeijatkaan eivät ole kyenneet sitä kukistamaan. Intia on «rauhoitettu», mutta tuli kytee, eikä tiedä koska se leimahtaa. Sissisota sisämaassa jatkuu edelleen. Kai-

kissa muissakin siirtomaissa on levotonta, vaikkakaan ei niissä kansallinen vapausliike ole päässyt nousemaan mittaansa; tämän liikkeen käyttövoima, proletariaatti on niissä vielä liian heikko.

Nykyisestä tilanteesta selviytyäkseen näkee maailman porvaristo vain yhden ulospääsyn—uuden sodan. Imperialistiset vallat valmistautuvat taisteluun keskenään maailman uudelleen jaosta, raaka-ainelähteiden ja markkina-alueiden uudelleen jaosta. Kuten ennen viimeistä maailmansotaa, solmitaan nytkin kuumeisella kiireellä sotaliittoja. Pääpiirteissään on tulevan sodan liittoyhtymät jo koossa, odotellaan vaan sopivaa tilaisuutta verileikin alottamiseksi.

Mutta vieläkin innokkaammin kuin keskenään, valmistautuvat imperialistit hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan. Viisivuotissunnnitelmamme loistava toteuttaminen, sen va'lankumoukseen kiihottava vaikutus muiden maiden työläisjoukoissa ja siirtomaissa kiihottaa imperialisteja aseellisiin selkkauksiin. Olipa viime vuonna jo määrätty aikakin sen alottamiseksi, mutta meidän valppautemme pakotti lykkäämään intervention alun tälle vuodelle. Tämän vuoksi meidän on alituisesti muistettava imperialistien sotavarustelut, entistä tarmokkaammin joudutettava kolmannen vuoden tehtävien toteuttamista, sosialistisen talouden fundamentin rakentamista. Täten me lujitamme maamme puolustuskuntoisuutta, vahvistamme yhteyttämme kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin kanssa ja heikennämme kapitalistista maailmaa.

Kapitalistisen Suomen sodanvalmistelut ja vallankumouksemme 13-vuotispäivä.

Suomen porvariston saksalais-ruotsalaisten imperialistien tukemana tekemä hyökkäys Skomen työtätekevää väestöä vastaan kolmetoista vuotta sitten ei tarkoittanut vain Suomen proletariaatin nujertamista ja sen vapaustoiveiden tuhoamista. Suomen vallankumous, joka ensimmäisenä Lokakuun vallankumouksen jälkeen myös vahvisti Leninin lauseen siitä, että proletaaristen vallankumousten kausi on alkanut, oli hävinneenäkin, merkitsevä etuvartiotaistelu, yhden rintamaosan taistelu maailman proletaarisen vallankumouksen prosessissa imperialismia vastaan. Sillä kansainvälisten lahtarien hyökkäys Suomen proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksen kukistamiseksi pyrki samalla myös tukahuttamaan proletaaristen vallankumousten vyöryn alkuunsa. Suomen vallankumouksen tuhoamisen kautta pyrki imperialismi punaisen Pietarin kimppuun. Suomen työtätekevien vallan onnistui se kukistamaan, mutta Suomen työläisten ja talonpoikain kolmekuukautinen sankarillinen taistelu esti kuitenkin noiden kansainvälisten rosvojen edelleen hyökkäämisen. Se oli suojellut vallankumouksellista Pietaria. Ne kolme kuukautta, jotka Suomen työväen vallankumous piti puoliansa saksalaisia, ruotsalaisia ja venäläisiä lahtareita vastaan uuvuttivat yhdessä maailmansodan syövyttävien ristiriitojen kanssa siinä määrässä imperialistien iskujoukkoja, että Mannerheimin uhkaama hyökkäys Pietaria vastaan jäi kesken. Sen kautta säilyi myöskin Karjala, joka jo silloin oli suunniteltu suomalaisen ja saksalaisen kapitalismin palkkioksi taistelussa sosialistista Venäjää vastaan, sosialistisen rakennustyön piiriin. Sen sijaan, kun Karjala kapitalistisen Suomen hallussa olisi joutunut kaikkine rikkauksineen kansainvälisten kapitalistien saaliiksi ja Karjalan talonpoika niiden hillittömän riiston alaiseksi, sen sijaan kehittyy ja

vaurastuu Karjalan tasavallan tuotanto nyt kaikilla aloilla ja väestön taloudellinen asema alituisesti paranee sen oman työn tuloksena ja koko sosialistisen Neuvostoliiton tukemana.

Mutta Suomen porvaristo ei ole näinä kolmenatoista vuonna mitään unohtanut eikä mitään oppinut. Nyt Suomen työväen vallankumouksen kolmetoistavuotispäivänä valmistelee kapitalistinen Suomi jos mahdollista vielä innokaammin kuin koskaan ennen sotaa sosialistista Neuvostoliittoa ja Karjalan tasavaltaa vastaan.

Suomen osuus imperialistien yhteisessä interventiossa.

Kapitalistisen maailman yleinen ja alituisesti syvenevä pula toiselta puolen ja Neuvostoliiton viisivuotissuunnitelman loistava toteutuminen toiselta puolen on pakottanut kansainväliset imperialistit tekemään epätoivoisen päätöksen jo monia vuosia hautomansa ja valmistelemansa interventionin toteuttamisesta vuoden 1931 aikana. Heidän omien laskujensa mukaankin on se viimeinen aika, jolloin sitä voidaan vielä ajatella. Suomi, jonka oma talous ja tuotanto on kokonaan rappiolla ja jonka kansanjoukkojen tyytymättömyyden kohoamisen estämiseksi täytyy myöskin välttämättä yrittää joukunlaista suonen iskua kapitalismin kupan syömän olemuksensa virkistämiseksi, ei luonnollisesti voi olla tuollaisen yrityksen ulkopuolella. Onhan se jo useamman kerran 1918 jälkeen yrittänyt häiritä Neuvosto-Karjalan ja Neuvostoliiton sosialistista rakennustyötä. Miten se voisi olla syrjässä tästä kapitalistisen maailman viimeisestä epätoivoisesta yrityksestä, nyt kun sen kapitalistisen talouden kehitysmahdollisuudet ovat osottautuneet loppuun käytetyiksi. Suomen valmistautumisesta interventioniin, hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan on monenlaisia todistuksia olemassa. Suomen porvarillinen sanomalehdistö ei sitä ollenkaan salaakaan. Ne puhuvat aivan avoimesti bolshevismin kukistumisesta «tämän talven aikana». Äskettäin Moskovassa päättyneen tuholaisia vastaan käydyn oikeusjutun aikana esitettiin myös useita todistuksia Suomen porvariston ja hallituksen yhteistyöstä interventiota valmistelevien valtojen kanssa. Professori-insinööri Ramzin kertoi mm., että «uudessa suunnitelmassa — jonka mukaan interventioni piti tapahtua vasta 1931 — oli *Suomen osanoton johdosta* huomattavasti vahvistunut pohjoisen iskun merkitys, jolla piti hyökättämän Leningradin kimppuun. Ja tähän sotatoimeen piti maa-, meri- ja ilmavoimien ottaa osaa».

Tämä Suomen osuus imperialistien yhteisessä hyökkäyksessä selittää myöskin osaltaan fasistidiktatuurin pystyttämisen välttämättömyyden Suomeen juuri v. 1930. Ennen sodan alkamista oli Suomen porvariston koetettava kukistaa ja tuhota omassa maassaan kaikki sitä vastustavat voimat, voidakseen sitten voimakkaammin iskeä sosialistisen naapurivaltion kimppuun. Sitä varten oli välttämätöntä yrittää hävittää kaikki työväestön ja köyhien talonpoikain vallankumoukselliset järjestöt maasta ja riistää niiltä kaikki oikeudet ja mahdollisuudet etujensa valvomiseksi. Jo fasistidiktatuuria pystytettäessä harjoitivat suomalaiset fasistit hyvin voimakasta sotakiihoitusta Neuvostoliittoa vastaan. Mutta sen jälkeen on se saanut yhä konkreettisempia ja häikäilemättömämpiä muotoja.

Suomen osuus sodassa Neuvostoliittoa vastaan ei ole suunniteltu olevan suinkaan mikään pelkkä mukanaolijan ja tukijan osuus, vaan päinvastoin on Suomelle määrätty yksi ratkaisevampia ja mitä suurinta aktiivisuutta vaativa tehtävä. Siitä sanoo tuholaisten jutussa todistajana kuultu Osadshi seuraavaa: «Interventionin johdossa piti olla Ranskan. Ranskalle kuuluisi, ilmeisesti, johto, ohjeitten anto, nähtävästi hyökkäysarmeijan jonkunlainen aineellinen varustaminen. Aktiivista osaa tuli suorittaa, paitsi valkokaartilaisen armeijan, kahden maan — Rumanian ja Puolan; *reuna-*

maista mainittiin ihan määrätysti Suomi, maana, joka aktiivisesti on suuntautunut neuvostoja vastaan, ja maana, jolla on, ilmeisestikin, suuri kokemus kaikenlaisten rajaselkkausten provosoimisessa, koska juuri rajaselkkauksia tapahtui pitkin koko rajaa — Rumaniassa ja Puolassa, mutta minä sain vaikutuksen, että pääasiassa piti Suomessa provosoitaman esiintyminen, joka antaisi aiheen interventioniin".

Siis Suomen piti alkaa, ja pitäisi luultavasti vastakin. Tämä selittää sen seikan miksi Sianpään hallituksen taholta ja sen suojelemana on käyty niin kiihkeätä agitationia Neuvostoliittoa vastaan. Tällaisen sotaan johtavan esiintymisen järjestäminen olikin jo syksyllä jätetty Suomen armeijan yleisesikunnan herrojen tehtäväksi. Yleisesikunnan päällikön Valleniuksen määräyksestä yritettiinkin jo siinä tarkotuksessa kulettaa entinen presidentti Ståhlberg Neuvostoliiton rajan yli, epäonnistuen vain taitamattoman järjestelyn tähden. Tarkoitus on selvä. Toimitettuaan Ståhlbergin murhattuna Neuvostoliiton rajan yli olisivat suomalaiset lahtarıt ryhtyneet väittämään kommunistien tai GPU:n agenttien ja Suomen hallitus olisi ryhtynyt vaatimaan jotakin provokatoorista hyvitystä Neuvostoliiton hallitukselta tai suorastaan julistanut sodansitä vastaan. Sitenhän Suomen Lukon sihteeri Jaskari yritti annetun ohjeen mukaan asiaa ensin aluksi selittääkin. Kun asia oli kuitenkin jo taitamattomalla hoidolla pilattu, niin täydyttiin Jaskaria luonnolisesti neuvoa luopumaan sellaisesta väitteestä. Myöskin Ruotsin lehdet ovat Ståhlbergin jutun yhteydessä todenneet Valleniuksen yhteyden Puolan ja Rumanian pääesikuntien kanssa sodanvalmistelutarkoituksessa.

Sota-agitationi yhä vain kiihtyy.

Valleniuksen epäonnistuminen, enempää kuin itse tuholaisjutun paljastuminenkaan eivät luonnollisesti ole poistaneet sodanvaaraa pois päiväjärjestyksestä. Päinvastoin sota-agitationi ja sodan valmistelu yhä vain kiihtyy joka puolella. Vuoden 1931 budjetin ollessa esillä Suomen eduskunnassa viime vuoden lopulla kävi mm. selville, että hallitus on tilannut erinäisiä sotavarustuksia yli 700 miljoonan markan edestä, joista maksu suoritetaan viiden vuoden kuluessa. Samaan aikaan saa myös agitationi entistä avonaisemman ja häikäilemättömämmän muodon.

Kaiken agitationin keskuksena on Suomessakin kysymys Neuvostoliiton muka harjoittamasta dumpingista. Sillä koetetaan taloudellisen pulan ankarasti ahdistamien talonpoikain ja työläisten kohoava tyytymättömyys käyttää sodalle suosiollisen mielialan synnyttämisen hyväksi. «Uusi Suomi» väitti jo syksyllä, että «bolshevikit pyrkivät — synnyttämään työttömyyttä ja taloudellista ahdinkotilaa kapitalistisissa maissa, lähinnä Suomessa» ja että ne «riistävät Suomen työväeltä leivän». Agitationin lisäksi on hallituksen suosiollisen suojeluksen alaisena järjestetty hyökkäyksiä Neuvostoliitosta tuotujen tavarain myyjiä vastaan. Äskettäin hyväksytty uusi tullitaksa on myös pääasiassa kohdistettu Neuvostoliittoa vastaan. Agitationia Neuvostoliittoa vastaan on täytynyt viime aikoina tehostaa senkin tähden, että olisi saatu käännettyä väestön huomio pois Vallenius-Kuusisaaren provokationiyrityksestä, joka oli omiaan tekemään väestön epäluuloiseksi fasistien politiikkaa kohtaan.

Yhtenä sodan kiihostusvälineenä käyttävät suomalaiset sanomalehdet myöskin väitettä siitä, että Neuvostoliitto muka valmistelisi sotaa Suomea ja muita maita vastaan. Sellaisen uskon aikaan saamiseksi käytetään suoranaisia silmänkääntötemppujakin. Niinpä koko sosialistinen rakennustyö, sen viisivuotissuunnitelma ja saavutukset yritetään selittää keksityiksi vain sodan valmistamistarkoituksessa. Niinpä «Helsingin Sanomat» kirjoittivat viime kuun 28 päivänä seuraavaa: «Tämän maan (Neuvostoliiton) sotavalmistukset ovat tavattoman pitkälle kehittyneet. Suhteet-

toman suurta painoa on pantu raskaan teollisuuden kehittämiseen. Maatalouden kollektivisoinnin tarkoituksena on ollut luoda viljatehtaita, jotka varustavat armeijan sodan syttyessä ravinnolla ja estävät talonpoikia saboteeraamasta». Viisivuotissuunnitelmasta sanotaan samassa kirjoituksessa: «Neuvosto-venäläiset itse tunnustavat v. 1932 päättyvän viisivuotissuunnitelman päätarkoituksen olevan sodan valmistamisen. Ja tämä suunnitelma tuhoaa Venäjän taloudellisesti, mutta se palvelee kuitenkin samalla hetkellistä voimakasta sotilaallista ponnistusta». H. S., joka toisinaan on esiintyvinään fasistien seikkailupolitiikkaa vastaan, mutta joka asiallisesti on johdonmukaisin Ranskan etujen puolustaja Suomessa, ei siis suinkaan ole sotaa vastaan. Presidentinvaaleja käsittelevässä kirjoituksessa vaatii se esim. että «johtoon saadaan lujatahtoinen ja horjumaton mies, joka kykenee tilanteen tältä kannalta arvioimaan».

Karjala jälleen Suomen valtaussuunnitelmien kohteena.

Jo vuonna 1917 suunnitellessaan Suomen työväkeä ja silloista Neuvosto-Venäjää vastaan tehtävää hyökkäystä ja tehdessään siinä tarkoituksessa liittoa Saksan kanssa, suunnitteli Suomen porvaristo valtaavansa Itä-Karjalan vakituiseksi omaisuudekseen. Saadakseen Saksan imperialismin paremmin innostumaan tätä hyökkäystä tukemaan, jättivät suomalaisen porvariston edustajat Saksan hallitukselle erityisen selostuksen m.m. siitä, miten hyvän tilaisuuden Karjala antaisi saksalaisten pääomien lisääntymiselle. (Katso «Kommunisti» N. N. 5—6 v. 1929). Mutta ei vielä Suomen uudistettujen pyyntöjenkään jälkeen Saksan hallitus antanut silloin lupaa Karjalan valtaamiseen. Maailmansota oli Saksan niin uuvuttanut, että se piti vaarallisena viedä rintamaa niin kauaksi. Myöhemmin on Suomi tehnyt viela pari yritystä Neuvosto-Karjalan valtaamiseksi. Nyt sodan lähestyessä on kysymys Karjalasta tullut jälleen esiin koko terävyydessään. Toiselta puolen on Karjalan metsärikkaudet Suomen puutavarateollisuuden aseman huononemisen ja yleisen taloudellisen pulan johdosta käyneet entistä huokuttelevammiksi etten sanoisi välttämättömiksi sen ja koko Suomen talouden uudelleen virkistamiseksi, toiselta puolen on Suomella tietysti myöskin toivo, että imperialistiset suurvallat tulevat tukemaan interventioniin osallistumisen palkkioksi sen vaatimuksia Karjalan suhteen. Viimeksi mainittuun seikkaan viittasi myöskin muuan tuholaisjutussa todistajana esiintynyt Jurovski lausunnossaan: «Mitä tulee reunavaltioihin—Viroon ja Latviaan—niin puhuttiin sellaisesta rajojen muuttamisesta; mikä merkitsisi oleellista alueellista suurenemista. *Ja sikäli kun puhe on ollut Suomesta, niin on mainittu Karjalan tasavallan erään osan siihen liittämisesta»*.

Kaikissa virallisissa ja epävirallisissa puoluelehdissä on suomalainen porvaristo harjoittanut viime aikoina kiivasta ja avointa agitationia Suur-Suomi suunnitelman puolesta. Turussa ilmestyvän ruotsalaisen «Abo unterrättelsen» Helsingin klrjeenvaihtaja ilmoittaa juuri Valleniuksen hommien tarkoittaneen tien tasoittamista Karjalan valtaamiseksi. Hän huudahtaa innostuneena: «Meidän täytyy toteuttaa Suur-Suomi— Aivan vissiin, *Itä-Karjala,* ymmärrättekö. *Ajatelkaa mitä metsiä, mitä rikkauksia siellä uinuukaan»*: «Suomen Heimon» joulukuun 16 päivänä v. 1930 ilmestyneessä numerossa vakuutetaan, että «jos Suomella on vain siihen voimaa, saa se kansainvälisten oikeussääntöjenkin nojalla ryhtyä *vaikka aseelliseen interventioon Venäjää vastaan Itä-Karjalan vuoksi»*.

Tähän agitationiin Suur-Suomen luomiseksi osallistuvat myös innokkaasti, enemmän tai vähemmän avonaisesti sosialidemokraattiset lehdet ja siten silläkin tavalla tekevät osaltaan voitavansa sodalle edullisen mielialan luomiseksi. Joulukuun 11 päivä käsittelles-

sään edessä olevaa sodan vaaraa sanoo mm. viipurilainen «Kansan Työ»: «Ei myöskään voida sulkea silmiä siltä vaaralta, mikä uhkaa alullaan olevaa karjalaista sivistyksellistä itsenäisyyttä yllämainitun *punaisen imperialismin taholta*». Se kyllä arvelee, että «nykyisissä oloissa—on Karjalan haukkaaminen liian suuri pala Suomelle, vaikka meillä olisi kuinka mahtavia liittolaisia tahansa». Vieläpä lehti arvelee, että «Suomi ei koskaan saa sellaista suurvaltaa liittolaisekseen, joka sitoutuisi ikuisesti pitämään Karjalan Suomen yhteydessä». Mutta se ei suinkaan asetu Itä-Karjalan valloittamista vastaan. Sillä se tietää esittää keinonkin, millä tavalla valtaus saadaan onnellisesti suoritettua, ja se on Pan Eurooppa. Siis Ranskan johtama Europan imperialististen valtojen liitto Neuvostoliittoa vastaan. Toisin sanoen juuri se sama liitto, jonka palveluksessa Vallenius ja kumppanit ovat toimineet.

Karjalan valtaamista helpottaakseen ovat suomalaiset porvarit puhaltaneet myös monilukuisiin valtioavustuksen varassa Suomessa toimiviin «heimojärjestöihin» virkeämpää toimintaa. Niiden on täynyt vilkastuttaa toimintaansa erityisesti Neuvosto-Karjalan alueella. Tuntien sen innostuksen, millä karjalainen talonpoika osallistuu tasavaltansa sosialistisen talouden rakentamiseen ja entisistä kokemuksistaan viisastuen, ilmoittavat lahtarit muuttaneensa taktiikkansa karjalaisten keskuudessa, vietellessään niitä interventionin puolelle.

Monellaisista houkutuksista ja pakoituksestakin huolimatta ei suomalaisten lahtarien ole aikaisemmin koskaan onnistunut saada koko Karjalan talonpoikaistoa houkuteltua mukaansa. Erityisesti on tunnettu ns. Malmin retken epäonnistuminen Vienan-Karjalaan v. 1918 keväällä. Joku aika sitten «Hakkapeliitassa» julkaistussa eversti Malmin kirjeessä tiedottaa tämä silloiselle valtionhoitaja Svinhufvudille, miten oli laskettu vienankarjalaisten tulevan yhtenä miehenä suomalaisia lahtareita vastaan. «Toiveeni kuitenkin pettyivät», valittaa Malm—*yhtäkään miestä en saanut liittymään joukkoihini*. «Suojeluskuntien perustamisen suhteen ryhtyivät karjalaiset suoraan vastarintaankin. Toisista lähteistä me myöskin tiedämme, että karjalaiset perustivat omasta alotteestaan noin 300 miestä käsittävän partisaanijoukkueen, joka taisteli menestyksellä karjalaisiin kyliin tunkeutuneita suomalaisia rosvoja vastaan. Samallaista kylmäkiskoisuutta ovat suomalaiset saaneet osakseen myöhempienkin retkien aikana, vaikka silloinen elintarvepula ja monet muut sotakommunismin ja Nepin alkukauden puutteet tarjosivatkin monia etuja lahtari-agitationin hyväksi. Niinkuin esim. «Me sankarit»—kirjan tekijä ilmoittaa, juttelivat karjalaiset talonpojat vielä 1921—22 rosvoretkien aikanakin suomalaisille rosvoille, miksi ette anna olla meidän rauhassa, pahennusta vain saatte aikaan meidän oloissamme, ryöstätte . . .

Edellä mainitussa «Suomen Heimon» numerossa käsitellään erityisessä kirjoituksessa suomalaisten interventionin valmistelijain karjalaisiin suhtautumista. Kirjoittaja toteaa, että «karjalaiset eivät silloin 1918, 1919, 1921—22) itsekään kaikki tienneet, kuinka heidän pitäisi suhtautua Suomeen liittymiseen». Hän ilmoittaa syytkin tähän tietämättömyyteen: «Pahimpana esteenä heidän empimättä Suomeen liittymiseensä oli se, että Suomen puolelta *ei oltu annettu mitään takeita karjalaisten tulevasta taloudellisen aseman parantamisesta.* — Päinvastoin Suomen lehdissä oli paljonkin kirjoitettu siitä kuinka Karjalan luonnonrikkaudet voisivat Suomelle olla suureksi hyödyksi. — *Vielä aivan viime aikana* on karjalaisten taholta kohdistettu suomalaisiin jonkunverran epäluuloja senvuoksi, että on epäilty, että *suomalaiset ovat itsekkäistä syistä ajaneet Karjalan kysymystä todellisuudessa* muka vain *tavotellen Karjalan metsiä*».

Tutkiessaan karjalaisten kylmyyden syitä ovat suomalaiset lahtarit sentähden todenneet, että «karjalaisillehan olisi hyvin tärkeätä heidän yhteiskunnalliset reforminsa» ja päättäneet tehdä

näennäisiä myönnytyksiä karjalaisten talonpoikain pettämiseksi. Kun suomalaiset rosvot aikaisemmin esiintyivät Karjalan raatajarahvaan keskuudessa agiteeraten pääasiassa pelkillä heimousaatteen tunnuksilla, mutta todellisuudessa kahmivat itsellensä kaksin käsin karjalaisten kiinteätä ja irtainta omaisuutta, niin koettavat suomalaiset nyt esiintyä karjalaisten edessä vanpaamielisinä ja uudistuksien harrastajina. «Suomen Heimo» ilmoittaa nimittäin kaikille lahtarien salaisesta agitationista tällä puolen rajaa huolehtiville järjestöille lähetetyn kiertokirjeen, jossa tunnustetaan «karjalaisten luonnolliset oikeudet». Näihin luonnollisiin oikeuksiin kuuluisi muka se, että karjalaiset saisivat *«itse määrätä tulevaisuudestaan* ja *Karjalan asemasta Suomen yhteydessä tai rinnalla»* ja että *«luonnonrikkauksien hallinta* ja käyttäminen tunnustetaan karjalaisten omaksi asiaksi». Lehti siis tunnustaa, että tähän saakka aijottiin Karjalan kansan omaisuus ryöstää itse kansan ääntä ollenkaan huomioon ottamatta. Että se tulee tästa eteenpäinkin tapahtumaan samoin, jos suomalaisille porvareille tulisi joskus tilaisuus päästä Karjalan herroiksi, siitä saamme olla varmat. Sitä todistaa myös edellä mainittu lainaus «Åbo Underrättelsen» kirjoituksesta. Puheenalaisesta «Suomen Heimon» kirjoituksesta käy myös selville, että oman hallinta- ja edustuslaitoksen myöntäminenkin Karjalalle on sen Suomen valtaan joututtua kokonaan kyseenalaista. Siis Karjalan kansan itsenäisyys olisi joka tapauksessa mennyttä.

Suomalaisten imperialistien ahneus on siis niin suuri, että silloinkin kuin he myöntävät menetelleensä aikaisemmin epätaktillisesti ja sentähden olevansa pakotettuja pettämistarkoituksessa tehtyihin lupauksiin, että he silloinkaan eivät malta olla ilmaisematta suurta haluaan esiintyä pelkkinä valloittajina Karjalan kansaa kohtaan. Mutta ilman tätäkin tietää Karjalan talonpoika jo nykyään, mitä sillä on suomalaisten rosvojen taholta odotettavissa. Se ei anna enää itseään narrata, vaikka sille tehtäisiin joitakin hämäriä lupauksiakin.

Sosialifasistit sodan valmistelussa.

Edellä olemme jo maininneet «Kansan Työn» agitationin Karjalan tasavallan alueiden valtaamisen hyväksi Ranskan avulla. Jo v. 1919 kirjoittamassaan kirjassa «Suomen Uusi Asema» perusteli sosialidemokraatti Voionmaa «tieteellisesti» Suur-Suomi-aatteen kaikessa laajuudessaan. Hänen esittämiensä Suur-Suomen rajojen yli ei lennokkainkaan fasistin mielikuvitus ole mennyt. Hänhän siirtelee rajoja aina Volgalle saakka. Hänen vakuutuksensa mukaan on «Suomi ilman Venäjän-Karjalaa kuin leipä ilman kantaa». «Karjalan kysymys on pysyvä, häviämätön kysymys — ja on tuleva yhä kipeämmäksi, kunnes se tavalla tai toisella saa luonnollisen ratkaisunsa». Mutta vakuuttaa hän samalla, että sitä «on ylen vaikea *rauhallisin keinoin korjata»* (siv. 397). Siten esiintyy hän tässä, niikuin sosialifasistit yleensä, sodan ideologisina valmistelijoina, jota on myöskin tietoisesti vatkutus «punaisesta imperialismista».

Paitsi sosialifasistien aktiivista osanottoa fasitidiktatuurin pystyttämisessä on heidän agitationinsa Neuovostoliittoa vastaan saanut viime aikoina myöskin yhä avoimemman sotaan yllyttämisen luonteen. Silloin tällöin ollaan kyllä puhuvinaan porvariston sotaseikkailuja vastaan, mutta samalla tulee kuitekin esiin todellinen tarkoituskin. Elokuun 23 päivä viime vuonna yllytti Suomen sosialidemokraatti mm. seuraavin sanoin valmistautumaan sotaan Neuvostoliittoa vastaan: «todellinen ja voimakas kommunismi on löydettävissä Venäjällä eikä meillä Suomessa, mutta *taistelussa Venäjää vastaan* vaaditaan tässä maassa *yhtenäistä* kansaa». Samoin sosialifasistien pääpuhujia parlamentissa ja toisen sosialifasisti Mikko Erichin todistuksen mukaan kiivain kommunismin vastustaja pormestari Hakkila tuo viime

joulukuulla pitämässään puheessa huolensa maan hyökkäyskunnosta ilmi seuraavin sanoin: «Yleisesikuntaupseeriemme viime tarkastusmatkalla tällä *itäisellä rajalla, tällä vaarallisella,* ja se jälkinäytös, mikä siitä on tullut, eivät oikein saa meitä vakuutetuiksi siitä, että kaikki olisi siellä rajaseudulla oikein hoidettu niinkuin se pitäisi olla». (S.S. 17—12.30).

Sosialifasistit ovat sotahommissaa olevinaan vain hiukan varovaisempia kuin muut fasistit. Mutta yleensä sotaa vastaan he eivät ole kun on kerran kysymyksessä kommunismin «pesäpaikan» hävittäminen ja uusien alueiden valtaamisen toivo suomalaisen ja kansaivälisen kapitalismin riistettäväksi. «Kansan Työ 10—12.30 asettaa esim. Suomen ulkopolitiikalle vain seuraavan vaatimuksen: «on Suomenkin pyrittävä noudattamaan sellaista politiikkaa, ettei maan tarvitse *kaikissa olosuhteissa ilman harkintaa* joutua (sotaa valmistelevien valtojen) virran vietäväksi. «Mutta tällaisen vaatimuksenhan asettavat kiihkeimmätkin sotaintoilijat toiminnalleen. Mitään todellista eroa ei siis ole olemassa sosialifasistien ja muiden fasistien suhteella sotaan ja sodan valmisteluun Neuvostoliittoa vastaan.

Tilanteen vaatimukset työväelle.

Fasistinen porvaristo on siis päättänyt uhrata Suomen työväenluokan ja talonpoikaiston sankat kerrokset kanuunan ruuaksi päästäkseen käsiksi rosvosaaliiseen. Työtätekeviä kansankerroksia ei pelasta näiden suurkapitalistien ja heidän kätyreittensä seikkailujen tuhoisilta seurauksilta kuin niitten oma vallankumouksellinen taistelu. Se on Suomen proletariaatin tehtävä itselleen selväksi. Suomen työtätekevän kansan on porvariston ja sosialifasistien sotaintoilua vastaan asetettava vaatimus: kynnet pois Karjalan raatajarahvaan omaisuudesta, pysykää kaukana kaikkien työtätekevien yhteisestä isänmaasta. Suomen Kommunistisen Puolueen konferenssi lausui tästä viime syksynä mm. seuraavaa:

«Fasistisen suurporvariston sotapolitiikkaa vastaan ja Neuvostoliiton sekä valtavasti edistyvän sosialistisen rakennustyön puolesta on puolueen mobilisoitava ja järjestettävä työväen ja maalaisrahvaan sankat joukot liikkeelle. Sen laiminlyöminen olisi mitä vakavin työväen luokkaetujen huomiotta jättäminen ja virhe. On sen vuoksi kalkessa sodanvastaisessa työssä ja taistelussa pelkäämättä ja voimakkaasti nostettava Neuvostoliiton puolustamisen tunnus sosialifasistien kaikkea parjausta ja yllytystä vastaan osoittaen samalla, että tämä taistelu on osa työtätekevien joukkojen taistelussa oman vapautuksensa puolesta pääoman orjuudesta ja diktatuurista».

Tällaisen velvoituksen antoi SKP:n konferenssi puolueelleen ja Suomen työtätekevälle väestölle. Mutta toiselta puolen velvoittaa tämä Suomen ja muiden imperialististen valtojen kiihkeä sodan valmistelu myös Karjalan ja Inkerin väestöä tarmokkaaseen toimintaan kaiken heidän keskuudessaan noiden hyökkäävien rosvojen hyväksi harjoitettavan agitationin paljastamiseksi. Mutta ennen kaikkea on heidän ja meidän kaikkien myös entistä päättävämmin toimittava maamme puolustuskuntoisuuden kohottamiseksi, niin että me hyökkäyksen hetkellä todella kykenemme lyömään tuhoa ja hävitysta tuomaan tulevat rosvojoukot heti takaisin ja estämään kotiemme ja tuotantolaitostemme hävittämisen. Vain vahvoina voimme saada rauhassa jatkaa sosialistista rakennustyötämme ja nauttia sen suuremmoisista saavutuksista, siksi kun Suomen ja kaikkien kapitalististen maitten työväki ja talonpojat nousevat ja hävittävät nuo interventioiden pesäpaikat ja rosvojen tyyssijat, kapitalistiset valtiot, ja luovat tilalle maailman työtätekevien Neuvostovallan.

J. Lehtosaari.

Fasismia vastaan — proletaarisen vallankumouksen puolesta.

Suomen työväen vallankumouksen 13:s vuosimuisto.

Tammikuun loppupäivinä 1918 alkoi Suomessa kansalaissota, porvaristo ja kulakit asekaarteineen hyökkäsivät työväen ja pientalonpoikain (torpparien) kimppuun masentaakseen näiden vallankumousliikkeen ja pystyttääkseen Suomeen militaristisen monarkian, Saksan imperialismin komennuksen alla. Hyökkäykseen vastasi työväki vallankumouksellisella taistelulla, pystytti etelä-Suomessa oman valtansa; pohjois-Suomen kaupungeissa joutui työväki heti alussa tappiolle yrityksissään. Kolmen kuukauden taistelun jälkeen työväki hävisi. Porvaristolla oli käytettävänään sotilasasiantuntijoita ja lähetti Saksan imperialismi sen avuksi kouluutettua sotaväkeään. Raivoisalla valkoterrorilla osotti porvaristo pedon sisunsa.

Tämän vallankumouksen opetukset on vuosi vuodelta kerrattu ja viittaamme tässä vain päälähteisiin: SKP:n KK:n teesit, joissa vallankumous, sen syyt, kulku ja vaikutukset tarkoin analysoidaan («Kommunisti», 1928, № 1) sekä SVT:n julkaisut «Suomen Työväen Vallankumous» ja «Punakaarti rintamalla» sekä Amerikassa ilmestynyt «Suomen Luokkasota». Näiden lisäksi on joka vuosimuiston aikoina lehdissä ollut kirjoituksia ja muistelmia, jotka eri puolilta valaisevat tätä Suomen työväenliikkeen käännekohtaa. Äsken Kirjan kustannuksella ilmestynyt teos «Kansalaissodan rintamilta» kuvailee suomalaisten punikkien taisteluita Sosialistisen Neuvostoliiton, suuren vallankumouksen eri rintamilla, m.m. Neuvosto-Karjalan puolesta, joka sekin on läheisessä yhteydessä Suomen vallankumouksen historian kanssa. Kun karjalaiset, inkeriläiset ja suomalaiset toverit eri seuduilla jälleen varustautuvat viettämään Suomen työtätekevän kansan taistelun vuosimuistoa, on puhujain ja alustajain syytä edellämainituista lähteistä kerrata kumouksen pääopetukset ja ne oikein yleisölle esittää. Mutta nämä opetukset historian kannalta, on kerrottava lyhyesti ja päähuomio kiinnisettävä nykyhetken polttaviin kysymyksiin, jotka ovat työväelle ja talonpojille niin erikoisen opettavat juuri valkoisen Suomen tilanteen valossa. Tällaista asian käsittelyä varten esittää Suomen Vallankumousliikeen Tutkijakunta seuraavat näkökohdat:

1. Tuloksena työväen tappiosta 1918 oli valkoinen Suomi, jossa Suomen omistavat luokat omakseen ja maailman imperialismin eduksi panivat toimeen porvarillisen diktatuurin, jonka ilmauksena virkavaltainen valtioaparaatti, militarismi ja suojeluskunnat, omistavien luokkien valkokaartilaiset asejärjestöt, työtätekevän kansan hartioille laskettiin raskas verojen ja velkojen taakka. Sen täytyy maksaa kiskuriveron suurmaailman raharuhtinaille, joilta Suomi on ottanut suuria lainoja ja kotimaisille kiskureille ylettömiä velkain korkoja. Taantumus, imperialistisen kapitalismin mätä on ilmennyt vuosi vuodelta yhä suurempana rikollisuuden kasvuna, todistaen leniniläisen nykyisen kauden arvion täysin oikeaksi. Yhä selvemmäksi on joka vuosi käynyt, kuinka se komento, jonka taantumuksen voitto jo v. 1918 pystytti, ei kykene ratkaisemaan Suomen yhteiskunnan polttavia probleemeja, vaan täytyy niiden ratkaisun tulla proletaarisen vallankumouksen kautta.

2. Suomen Kommunistinen Puolue, joka syntyi vallankumoustappion jälkeen ja sen kokemuksista, on pitänyt ensimäisenä tehtävänään tämän totuuden terottamista Suomen työtätekevälle kansalle. Eroamattomasti on tähän yhdistetty puolueen tehtävä järjestää Suomen työtätekevää kansaa tähän

kiertämättömään vallankumoukseen ja johtaa sen jokapäiväistä taistelua elinehtojensa puolesta. Suomen proletariaatin kalliisti ostama lenininiläinen oppi, jota edustaa kommunistipuolue, Kominternin osasto, olikin Suomen työtätekevän kansan suurin positiivinen saavutus v:n 1918 vallankumouksestaan. Vain kommunismi, leppymätön vallankumouksellinen taistelu ja sitä seuraava proletaarinen vallankumous, työväenluokan toimeenpanema liitossa työtätekevän talonpoikaiston kanssa, voi pelastaa Suomen kansan kapitalismin kauhuista. Tätä totuutta on SKP koko 12-vuotisen olemassaolonsa ajan julistanut.

3. Päinvastaista oppia ovat saarnanneet sosialidemokraatit, Suomen valkoiset, vastavallankumoukselliset menshevikit. Ne ovat uskotelleet, että se komento, joka Suomessa on vallinnut, on oikeata kansanvaltaa ja ovat he vakuuttaneet, että tämän, parlamenttaarisen demokratian kautta voi Suomen työtätekevä kansa turvata etunsa ja vapautua kapitalismista. Tällä uskottelullaan ovat ne koettaneet pidättää työtätekevää kansaa vallankumouksellisesta taistelusta ja vallankumouksen valmistamisesta. Mutta ne eivät ole suinkaan tyytyneet ideologiseen taisteluun kommunismia vastaan. Oltuaan v. 1918 luokkasodan pettureita ne sen jälkeen jatkoivat rengin palveluksiaan porvaristolle, m.m. tekemällä ilmiantoja ohranalle, valkoporvarien valtiolliselle poliisille. Hallituksessa ollessaan v. 1927 ne itse johtivat tätä ohranaa ja vainosivat vallakkumouksellisia työläisiä ja talonpoikia. Sen jälkeen ne, kuten sosdem. johtajat muissakin maissa, kehittyivät sosialifasisteiksi, porvariston terävöityvän terrorikomennon aktiivisiksi avustajiksi. Ne hajottivat Suomen ammatillisen järjestön ja olivat ne viime talvena auttamassa läpi selviä kuristuslakeja. Valtion virkamiehinä, valko-Suomen diplomaattisina edustajina, ylitirehtööreinä y.m. valtion ja kuntain virkapaikoilla ne kasvoivat yhteen porvarillisen diktatuurin valtioaparaatin kanssa. Tähän kuuluu myös niiden kehitys uskonnollisiksi pimentolaisiksi, mustien pappien ja taantumuksellisten lahkolaisten (sektanttien) liittolaisiksi. Hyljäten marxilaisuuden saarnaavat ne luokkasovinnon oppia, uskotellen että luokkavastakohdat voidaan rauhallisesti ratkaista, niinkuin ne myös uskottelevat, että kansainväliset ristiriidat ratkeavat sovinnollista tietä eikä sodanvaaraa olekaan. Kaikella toiminnallaan sosialifasistiset johtajat auttavat porvareita kuristamaan työtätekevää kansaa ja johtamaan sen imperialistisen sodan verilöylyyn.

4. Suomen työväenluokan parhaimmisto ja köyhäin talonpoikain valistuneet ainekset käänsivät selkänsä sosialifasistien petospuheille. Vain osa niistä jaksoi kuitenkin kehittyä hetken vaatimusten täyteen ymmärtämiseen, liittyen kommunistipuolueeseen, samalla kun laajemmat joukot yhtyivät julkiseen vasemmistolaiseen työväenliikkeeseen, jonka ilmauksena oli ensin Sosialistinen Työväenpuolue, jonka valkoinen valta kuitenkin v. 1923 hajotti, ja sen jälkeen monenlaisiin muotoihin pukeutunut julkinen liike, ammatilliset järjestöt, sanomalehdistö ja kirjallisuus, urheilujärjestöjä, raittiusjärjestöjä, sivistysjärjestöjä, vasemmistolainen oppositio osuuskunnissa, työväen ja pienviljelijäin ryhmä eduskunnassa, samanlaiset ryhmät kunnallishallinnoissa jne. Tätä liikettä nimittivät porvarit ja sosialifasistit kommunistiseksi ja esiintyikin se kommunismille myötätuntoisena. SKP, joka salaisena puolueena ei voinut Suomessa julkisesti esiintyä, kehotti jäseniään toimimaan tämän julkisen luokkatietoisen liikkeen riveissä koettaen antaa sille ryhtiä ja levittää sen keskuudessa kommunistista tietoisuutta. Tämä liike, monista heikkouksistaan huolimatta, oli Suomen kapitalismille niin vaarallinen, että ne koko kuluneen ajan ovat sitä vainonneet, heittäneet vankiloihin sen toimitsijoita, niitä kiduttaneet ja tappaneetkin.

5. Sodanjälkeisen kapitalismin toisella kaudella ilmeni Suomessakin väliaikaista, suhteellista vakaantumista (stabilisatiota) Neuvostoliiton ollessa, aikai-

sempina vuosina, poissa maailman markkinoilta, ollen m.m. sen puutavaran vienti vähäinen, saattoi Suomi myydä eri maihin yhä suurempia määriä metsäteollisuuden tuotteita, sahatavaraa ja paperia sekä näistä saamillaan rahoilla pitää yllä talouttaan. Maailmansodan aikana kerääntyneillä varastoilla se sai suuria summia, joilla kunnosti tuotantokoneistoaankin. Myös vietiin maasta elintarpeita, etupäässä voita ja juustoa. Tämän kautta saatiin hetkellisesti näyttämään kuin olisi muka Suomen kapitalistinen talous terve ja kykenisi tyydyttämään kansan tarpeet. Samaa harhaa pitivät yllä ne porvarillisen demokratian ilmaukset, joita Suomen porvarit pitivät tarpeellisena työläisillekin myöntää. Työväki saattoi järjestyä, valita edustajia parlamenttiin ja kunnan valtuustoihin, julaista lehtiä ja kirjoja sekä käyttää rajotettua puhevapautta. Tämä kaikki oli omiaan herättämään laajoissa työväen ja talonpoikain piireissä demokraattisia ja legalistisia harhoja. Nämä harhat tunkeutuivat jopa kommunistipuolueeseenkin, herpauttaen vallankumouksellista taistelua ja lujan vallankumouksellisen puolueen, salaisen SKP:n rakentamista. Vasemmistolaisessa liikkeessä ja SKP:ssä ilmeni myös opportunismia käytännön eri aloilla. Tämä vaarallinen myrkky lamautti niiden toimikykyä ja osottautui erittäin tuhoisaksi, kun siirryttäessä kolmanteen vaiheeseen kärjistyvät vastakohdat olisivat vaatineet päättävää vallankumouksellista taistelua. Fasistikumouksessa viime kesänä paljastui selvimmin tämä lamaantuminen ja pääsi SKP, Kominternin avulla, ankarassa itsearvostelussa selvittämään sen syitä.

6. Suomen fasistikumouksen syitä ja ilmauksia ei ole tässä tarvis lähemmin selittää. «Kommunistin» viime numeroissa ja päivälehdissä on osotettu, kuinka sodan valmistelut Neuvostoliittoa vastaan, pyrkimys laskea taloudellisen pulan seuraukset työväen ja talonpoikain hartioille sekä välttämättömyys yrittää tuhota luokkatietoinen työväenliike olivat ne syyt, jotka johtivat fasistiseen kumoukseen ja jotka yhä edelleen ajavat Suomen omistavia luokkia eteenpäin fasismin tiellä. Tässä on tarkotuksena vain alleviivata sitä, kuinka Suomen fasistikomento on uutena ja ratkaisevana todistuksena kommunistien arvion oikeudesta. Äkkiä paljastui, kuinka ontolle pohjalle oli rakennettu Suomen kapitalistinen talous. Paljastui, että kapitalismi Suomessa, niin häikäilemättömästi kuin se on työläisiä ja talonpoikia ryöstänytkin, ei kuitenkaan ole koko sodanjälkeisenä aikana kyennyt kasaamaan uutta pääomaa. Nytkin valittavat Suomen porvarislehdet, että talletusten lisäys kuluneena vuonna ei vastaa edes 100 milj. markkaa, jonka verran «normaalin» pääomat pitäisi tuottaa korkoja, liikevoitot sen lisäksi. Ennen tuntematon taloudellinen pula paljastaa kaikessa räikeydessään, kuinka kapitalistinen rosvokomento ei kykene edes riistämiään työläisiä ja talonpoikia elättämään, saatikka sitten parantamaan niiden asemaa. Tällä tavoin kapitalismi Suomessakin tunnustaa oman vararikkonsa. Niinpä sanoo eräs Suomen porvarillinen talousmies, tohtori P. Korpisaari: «Minä puolestani katson valtiotaloutemme tulevaisuutta sangen pessimistisesti». Vuosikatsauksissaan lehdet toteavat että v. 1930 on ollut «taloudellisessa suhteessa hyvin raskasta aikaa alusta loppuun», tuotannon lamaannus on ollut sellainen, että nykyinen sukupolvi ei pahempaa muista (U S.) Ainoa lohdutus, minkä maalaisliittolainen lehti «Suomenmaa» voi tar jota, on se, että huonoa aikaa tavallisesti seuraa parempi aika. Tämä on samaa kuin uskoisi, että taudista aina paranee. On kuitenkin sellaisia sairauksia, jotka ovat kuolemaksi, ja vanhat varsinkin niihin sortuvat. Kapitalismi on vanha, kuolemansairas, ja menee se hautaansa. Mutta ei mene itsestään, vaan on työtätekevän kansan vallankumoustaistelun kautta se kaadettava. Tätä kapitalismin kuolemantautia eivät omistavat luokat tahdo uskoa, vaan epätoivossaan taistelevat raivoisasti elämänsä, s.o. riistoetujensa puolesta.

Siitä johtuu se vimmatun vallankumoustaistelun välttämättömyys, jota Lenin niin vakuuttavasti todisti Venäjän työtätekeville joukoille, jotka lopulta hänen opetuksensa omaksuivat ja sitä noudattaen pääsivät rakentamaan sosialismia, uutta elämää.

7. Esitettäköön muutamia numeroita todistukseksi Suomen kapitalistisen talouden rappiosta. Tuonti Suomeen, joka lokak. v. 1930 oli ollut 556,9 milj. smk. oli marrask. vain 518,4 milj. (marrask. 1929 oli se 572,4 milj. smk.). Vuoden 11 kuukautena oli tuonti 4,8 miljardia markkaa (6,4 milj. v. 1929). Vienti oli marrask. 422,2, lokak. 553 ja marrask. 1929 594,7 milj. smk. 11 kk. aikana 5 miljd. (5,9). V. 1929 oli jo ollut pulavuosi. Yksi «lohdutus» on Suomen porvareilla, se että kun viime vuonna oli tuontienemmyys 488,5 milj. oli nyt vientienemmyys 192 milj. smk. johtuen siitä, että ei ole ollut varaa ostaa ulkomailta eikä ole saatu lainoja.

Suomen päätuotteen, puutavaran vientiarvo oli marrask. 186 milj. kun se lokak. oli ollut 302 ja 1929 marrask. 317 milj. Kuluneena vuonna vietiin puutavaraa noin miljoona standarttia, kun viime vuonna oli viety 1,2 milj. Tämän vuoden vientitoiveet ovat huonot. Rahassa merkitsi viime vuoden vähennys lähes 600 milj. markkaa, kun hinnat maailman markkinoilla olivat 2 engl. puntaa alemmat standartilta. Paperiteollisuustuotteiden vientiarvo aleni marrask. 155 smk:aan (1929 marrask. 181,6 milj. smk.

Talouspula näkyy myös rautatieliikenteestä, joka tammi-syysk. 1930 oli 7,6 milj. tonnia, kun se samaan aikaan viime vuonna oli 8,5 ja v. 1928 9 milj. smk. Kotimaisen tukkukaupan hintain yleisindeksi oli 8 pistettä alempi kuin viime vuonna ja vientitavarain indeksi 15 pistettä viimevuotista alempi. Pankkien talletukset ja valuuttavarasto vähenivät.

8. Maatalouspula on erittäin raskas. Suomen talonpoikain velkaantuneisuus on hyvin suuri. Kun maailmansodan jälkeen maataloustuotteiden hinnat kohosivat, kohotettiin maatilojen hintaa keinottelun kautta ja otettiin velkaa paisutetun pääoma-arvon mukaan. Jouduttiin siihe, että Suomen maatalous on raskaissa veloissa, joista lyhytaikaisia lainoja 80 %. Korko on korkea, mutta kun maalaisliittolaiset yrittivät eduskunnassa panna korkokiskonnan rajaksi 8 pros. selittivät pankkiherrat, että se on mahdotonta. Käytännössä saadaan maksaa paljoa suurempia korkoja kaikenlaisten «hyvitysten» muodossa, puhumattakaan koronkiskureille salaisesti maksetuista ylettömistä koroista (20—30 pros.). Suomessa on satojatuhansia kääpiötiloja. Niitä oli jo ennestään lähes 100 tuh., mutta v. 1918 jälkeen niiden luku kasvoi ainakin kaksinkertaiseksi. Suomen porvarit näet katsoivat parhaaksi vallankumouksen jälkeen — joka oli julistanut torpparit ja mäkitupalaiset itsenäisiksi ilman korvausta — myöskin «vapauttaa» nämä, mutta tietysti raskasta lunastusta vastaan. Kun näiden uusien isäntien samalla täytyi rakentaa ja hankkia viljelysvälineitä, joutuivat he raskaan velkataakan alaiseksi. He kykenivät miten kuten sitä kantamaan, niin kauan kun tuotteiden hinnat olivat korkeammalla, ja kun saattoivat sivuansioilla, m.m. metsätöillä ansaita lisätuloja. Mutta kun hinnat laskivat ja ansiotyöt loppuivat, ja samalla valtiomenojen kohotessa verot nousivat, kävi pientalonpoikain asema mahdottomaksi. Pakkohuutokaupat ja tiloilta häädöt tulivat yleiseksi ilmiöksi. Niinpä nytkin Rauman kihlakunnan kruununvouti kuulutti jouluk. 17 p:n lehdessä 501 pientilaa Muolaassa ja Kanneljärvellä myytäväksi. Rannan kihlakunnan kruununvouti on v. 1930 antanut n. 2000 ulosshäätöhaastetta talonpojille ja Käksalmen kruununvouti 3,400 haastetta. Samanlaista muuallakin. Maatalouden tuotto on alhainen. Lasketaan sen olevan 1,875 smk. ha:lta, nettotulot 463 smk., joka merkitsee 3,5 pros. pääomalle, ja kun velkain korot lasketaan pois, laskee tulo alle nollan. Se merkitsee, että Suomen talonpoika joka vuosi köyh-

tyy, syö tilaansa ja joutuu siltä pois. «Maaseudun Tulevaisuus» lehti väittää maataloustuotteiden hintojen laskeneen 20—30 pros. Lannoitusaineiden tuonti on vähennyt huomattavasti, joka merkitsee yhä pieneneviä satoja.

Voita vietiin Suomesta v. 1930 puoli milj. kiloa enemmän kuin edell. vuotena, mutta rahaa saatiin 100 milj. smk. vähemmän. Juuston vienti tuotti 32,2 milj. (37,9 milj. 1929). Eläimistä saatujen ravintoaineiden vientiarvo oli marrask. 34,5 milj. (v.v. marrask. 43,7 milj. smk.). Kun puista saatujen kantorahojen summa oli 1,500 milj. smk. edell. vuonna, oli se v. 1930 tuskin puolta siitä. Paperipuiden hinta on laskenut 40 pros. Ymmärrämme hyvin, kuinka varakkaammatkin viljelijät huutavat pulaansa. Pienviljelijät ovat perikadon partaalla. Ruotsalainen fasistilehti «Hufvudstadsbladet» kirjoitti jouluk. 11 p.: «Jos ei auttavaa kättä ojenneta maanviljelykselle, on vaara, että kaikki romahtaa, jonka kautta kiitollinen maaperä valmistetaan yhteiskuntaa kumoaville voimille, joita valtiovaltamme tänä syksynä eri keinoin ovat koettaneet eristää ja tehdä vaarattomaksi.» Ja lehti jatkaa: «Nykyisin elävä polvi ei ole koskaan aikaisemmin nähnyt niin monta ja niin suuria taloudellisia vararikkoja kuin tänä vuonna. Yleinen ilmiö on, että pienviljelijä ja uutisviljelijä toisensa jälkeen tekee vararikon ja ajetaan konnultaan loppuiäkseen lisäämään irtaimen väen lukua.» Näin porvarilehtikin myöntää Suomen maatalouden romahdustilan ja varsinkin pienviljelijäin toivottoman aseman.

Maataloustuottajat pitävät neuvottelukokouksia pitkin maata ja esittävät vaatimuksia. Ne tahtovat saada pitkäaikaisia halpakorkoisia lainoja, mutta kun kapitalistinen korko on nykyisin ylettömän korkea, eikä silläkään saada ulkomaisia lainoja, on tällainen pelastus toivoton. Vain vallankumous, joka armotta pakkoluovuttaa rikkaat riistäjät, voi antaa hädässä oleville pienviljelijöille vapautuksen veloista ja halpoja lainoja sekä avustuksia. Porvarit lupaavat kaikenlaisia puoskariapuja, kehottavat parantamaan tekniikkaa, mutta sitä ei voi ilman varoja. Toinen puoskarikeino niille on tullien korotus. Mutta kun vain pieni osa Suomen viljelijöistä tuottaa vakinaisesti myytäväksi, ei sekään auta talonpoikain suurta joukkoa, joiden on näitä tuotteita ostettava ja joillen tullin korotus siis merkitsee suurempia menoja korotettujen hintojen muodossa. Kuitenkin korotettiin eduskunnassa tulleja.

9. Työväenluokalle tuottaa kapitalismin pula ennen kuulumattomia kärsimyksiä. Fasistihyökkäys kesällä merkitsi välitöntä palkkain alennusta noin 20 pros. Sen jälkeen ovat palkat alenneet vielä 20 pros. työssäoleville nimittäin. Mutta Suomessa on nyt työttömyys ennen kuulumaton, porvarillistenkin tietojen mukaan nousi se jouluk. n. 100,000. Osa työttömiä on sitten suuret määrät. Esim. kutomateollisuudessa tehdään työtä 4 päivää viikossa ja vähemmän. Eräässä Karjalan kunnassa on 15 pros. koko kunnan asukkaista työttöminä. Mitään työttömyysvakuutusta ei Suomessa nyt ole. Hätäaputöillä koettavat kunnat tyydyttää työläisiä, mutta kun palkat niissä ovat paljoa alemmat «normaali» palkkaa, joka sekin on noin huimasti alennut, ymmärrämme, missä tilassa Suomen työläiset ovat.

10. Valtiotaloudessa kuvastuu Suomen taloudellinen ja valtiollinen pula. Valtion tulot metsistä ja muusta omaisuudesta vähenevät. Fasistijohtaja Haarla selittää, että valtion tuotantolaitokset tuottavat tappiota vuosittain 70—80 milj. smk. Rautateiden rahtitulot alenevat. Samalla kasvavat valtiomenot fasistiseen virkakoneistoon ja sotalaitokseen. Pitääkseen komentoaan yllä vaati hallitus tullin korotuksia.

Fasistieduskunta korotti huimasti tulleja. Varsinkin elintarpeille, sianlihalle 85 p. kilolta (nyt 3:25), margariinille 1 mk. (1,60), viljoille 50—75 p, kahville 4 smk, sokerille 1:50 jne. Kengille, nahoille, sementille ym. hyväksyttiin «tähtitulli», joka merkitsee sitä,

että hallitus voi kohottaa tullin 4-kertaiseksi. Lisäksi korotettiin tupakan ja kaljan valmistusveroa. Näin aiotaan saada valtiolle 320 milj. smk. enemmän kuin kuluneena vuonna, jolloin välittömät verot tekivät 562 milj. smk. ja välilliset 1,425 milj. smk.

Tämän vuoden budjetin mukaan on välittömät verot 512 ja välilliset 1,728 milj. smk., yht. 2,240 milj. smk. Samalla vähennettiin sivistysmenoja, vanhuus- ja työkyvyttömyysrahaston osuutta y.m. Mutta sotilasmenoja kohotettiin 54 milj. smk. (v. 1922 oli sotilasmenot 307 milj. smk. v. 1930 648 milj.). Tämän lisäksi oli hallitus ehdottanut oikein «pjätiletkan» — viidessä vuodessa 700 milj. smk. sotavarustuksiin. Eduskunta teki siitä kuitenkin 6-vuotisplaanin: v. 1931 käytetään 75 milj. ja seuraavina 5 v. kunakin 125 milj. smk. Hallitus vaati ultimatiivisesti periaatteellisen päätöksen, joka sitoo kaikkina näinä vuosina myöntämään tuon summan. Asiallisesti merkitsee tämä, että nuo varustukset on jo tilattu ja laskut maksettava.

11. Suomen poliittista pulaa kärjistää vielä kansallisuuskysymys. Kesällä kyllä fasistijohto julisti «linnarauhan», selitti, että on luovuttava hyökkäyksestä ruotsalaisen vähemmistökansallisuuden oikeuksia vastaan. Epäilemättä suurporvariston keskuudessa onkin niitä, jotka haluaisivat kansallisuuskysymyksen pois päiväjärjestyksestä. Osakeyhtiöissään ja muissa kapitalistisissa yrityksissään he, suomalaiset ja ruotsalaiset yhdessä riistävät yhtälailla suomalaisia ja ruotsalaisia työläisiä ja talonpoikia. Mutta hekin kyllä osaavat kätyriensä kautta herättää kansalliskiihkoa: suomalaisia työläisiä yllytetään rikkureiksi ruotsalaisia vastaan ja päinvastoin. Mutta varsinaista kansalliskiihotusta harjottaa intelligenssi. Suomalaisia talonpoikaisnuorukaisia, jotka ovat käyneet koulua, yllytetään ruotsinkielisiä vastaan virkakilpailussa. Muka suurena tunnuksena esitetään, että «Suomi on tehtävä kansallisvaltioksi», jolla tarkotetaan sitä, että yliopisto ja muut julkiset laitokset tehtäisiin yksinomaan suomenkielisiksi ja ruotsalaiset tulisivat sorretun «vierassukuisen» asemaan. Tällaista liikettä vastaan nousevat ruotsalaiset kansalliseen taisteluun. Ruotsalainen pnolue on uskotellut edustavansa ruotsalaisten kansallisia etuja. Mutta on monta kertaa ne pettänyt. Kesällä yhtymällä fasistirintamaan petti ne perinpohjin. Seurauksena olikin hajaannus ruotsalaisten keskuudessa. Samaan aikaan jatkavat aitosuomalaiset hyökkäilyjään. Kun eduskunnassa oli esillä erään ruotsalaisen koulun keskiluokkien ottaminen valtion haltuun, niin vaikka valistusministeri, pääfasisti Virkkunen tuota puolusti, hylkäsi eduskunta ehdotuksen. Ja enemmistön joukossa oli 22 sosdemia, jotka siten näyttivät olevansa aitosuomalaisia kansalliskiihkoilijoita. Sosialifasistien päälehdessä on ilmennyt suoraa aitosuomalaisuutta. Porvarislehdissä jatkuu väittely kansallisuuskysymyksestä, osottaen, että porvaristo ei kykene ratkaisemaan sitä asiaa. Se voi vain leninismi, kuten SSSR:n kansallisuuspolitiikka on osottanut.

Kansalliskiihotus Suomessa ilmenee myös ruokottomana agitationa «ryssiä» vastaan. Suomen talonpojille koetetaan uskotella, että venäläiset ovat syynä Suomen kansan hätään. Ne muka harjottavat «polkumyyntiä» (dumpingia) ja tahtovat vallottaa Suomen «punaisen imperialisminsa» alaiseksi. Tällä agitatiolla on vielä jonkun verran menestystä. Suomen talonpojan mielestä ei ole vielä lähtenyt 100-vuotinen tsaarin sorto ja pelkää hän Venäjän yhä samanlaiseen pyrkivän. Sitä kiihotusta pitävät yllä myös sosialifasistit. Kommunisteilla on tärkeänä tehtävänä osottaa, kuinka tyhmää kansallisviha on ja kuinka sitä pitävät yllä riistäjät omien etujensa hyväksi, varsinkin sen avulla vetäen kansaa sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Vastakohtana Suomen kärjistyvälle kansallisuuskysymykselle on suomalaisille konkreettisena esimerkkinä kansallisuuskysymys Karjalassa ja Inkerin-

maalla, jossa Neuvostovallan turvin levitetään uutta, proletaarista kulttuuria kansan omalla kielellä, ja jossa karjalaiset ja inkeriläiset, oman neuvostovaltansa kautta, itse määräävät asioistaan, veljellisessä sovussa SSS:n muiden kansallisuuksien kanssa.

12. Fasistien riehunnasta Suomessa kertovat päivälehdet esimerkkejä. Tässä mainittakoon vain, että marrask. lopulla pidettiin Lapualla fasistien kokous, jossa päätettiin perustaa laaja järjestö. «Työmme on kuitenkin vasta alussa» julisti fasistikätyri, rikkurivärväri ja rappeutunut kulakki Kosola. «Päämäärämme on kommunismin hävittäminen maastamme juuriaan myöten.» Hän myönsi, että sitä ei ole saavutettu vielä tuoamalla julkinen liike. «Nyt on kommunismi piilossa, valmiina hyökkäämään», vakuutti hän. Eräs toinen puhuja vakuutti, että eduskunta ja hallitus eivät pelkän virkakoneiston avulla kykene nujertamaan kommunismia, vaan tarvitaan siihen erikoinen järjestö, joka «hävittää kommunismin kaikissa sen ilmenemismuodoissa. Pappi Kares julisti, että «marxilaisuus on meidän vihollisemme» ja että «puolueet ovat iilimatoja elävän kansan ohimolla“. Viimemainittu tarkottaa sitä, että fasistien tarkotus on saattaa kaikki muut puolueet fasistirintaman johtavan koplan, kokoomuspuolueen johdon alaiseksi. Siinä tarkotuksessa aikovat ne nyt sijottaa Svinhufvudin presidentiksi. Kysymys on siitä, millä tavalla kilpailevat ehdokkaat: edistysmielisten Stohlberg, maalaisliittolaisten Kallio ja sosialifasisti Tanner syrjäytetään. Epäilemättä ne siihen keinon keksivät. Sillä vaikka fasistirintaman sisällä onkin pientä kahinaa. ovat ne pääasiassa yksimieliset. Maalaisliiton puoluekokouskin «totesi mielihyvin», että uudet lait oli eduskunnassa saatu hyväksytyiksi. Mutta sitten selitti puoluekokous, että puolue muka ei hyväksy mitään, «jonka tarkotuksena on kansanvaltaa ja oikeusjärjestystämme uhmaavin keinoin painostaa laillisia ja vastuunalaisia valtioelimiä». Tämä on sanottu lohdutukseksi puoluetta vielä kannattaville keski- ja pientalonpojille, jotka vielä uskovat eduskunnallisen kansanvallan kautta jotain saavansa ja näkevät ulkomaiden esimerkistä sekä kotimaisten fasistien uhkauksista, että on tarkotus kerätä valta fasistihallituksen käsiin ja suvaita eduskuntaa vain sikäli kuin se antaa tälle hallitukselle täyden kannatuksen. Mutta tietysti maalaisliiton johto on kaikessa iasistihallituksen mukana, vaikka se — samoin kuin sosialifasistinen johtokin — yhä yrittää sitä puheenparsilla peittää.

Kannattaa vielä mainita lapualaisten manööveristä, ne kun järjestivät niin, että yli 400 kyydityksiin y.m. lainrikkomuksiin osaaottanutta juhlallisesti «ilmoittautui» sisäministerille, joka kehotti heitä ilmoittautumaan paikallisille viranomaisille, jotka kyllä «ottavat huomioon tekojen isänmaalliset vaikuttimet». Jälkeenpäin ovat nämä ilmoittautuneet röyhkeästi selittäneet, että he eivät tule hyväksymään mitään rangaistuksia.

Näön vuoksi on joitakin oikeudenkäyntejä ollut. Sosialifasisti, pormestari Hakkilan kyyditsijät tuomittiin 8 kk. kuritushuoneranpaistukseen — ehdollisesti, s.o. asiallisesti vapautettiin. Stohlbergin kyyditysjuttu oli vähän vakavampi. Se herätti niin suurta huomiota ja tuli sen yhteydessä esille niin vakavia seikkoja (avoin provokatio SSSR:ää vastaan, upseerien rötöksiä) että täytyi tuomita esikuntapäällikkö Wallenius tovereineen vankeuteen. Mutta se, että heidät laskettiin vapaalle jalalle, viittaa siihen, että sekin asia kyllä «järjestyy». Kommunistien kyyditsijöitä tuskin näönkään vuoksi «rangaistaan».

13. Fasistieduskunta istui kaksi kuukautta, nosti palkkansa neljältä kuukaudelta, ja hajaantui, saaden sanomalehdiltä tunnustuksen, että oli hyvin täyttänyt tehtävänsä. Se hyväksyi kesällä lepäämään jätetyt fasistilait: valtakunnan suojeluslain ja valtiollisen vaalikelpoisuuden riistämisen työläisiltä, jotka ovat kuuluneet nyt kiellettyihin järjestöihin. Sitten sääti eduskunta an-

karan lain «työmaaterroria» vastaan, jolla porvarit tarkoittavat sitä, kun työläiset osottavat mieltään luokkapettureita, lakonrikkureita, valkokaarteissa olleita y.m.s. työläisiä vastaan. Asiallisesti on laki tähdätty koko lakkovapautta vastaan, joten Suomen työväen nyt täytyy sekin alkeellinen oikeutensa ottaa suoralla toiminnalla. Samaan aikaan on tehtaissa pantu toimeen ankara kapitalistinen terrori: luokatietoisia työläisiä erotetaan ja pannaan mustalle listalle, urkkijoita sijoitetaan työmaille ja pakotetaan työläisiä allekirjoittamaan orjasopimuksia.

Eduskunta hyväksyi vielä hallituksen esityksen vesileipävankeudesta (rikollisuus kasvaa, niin että, kun v. 1910 oli 3,439 ja 1923 5,578 vankia, oli niitä v. 1929 7,390 keskimäärin päivää kohti. Taantumuksellisiila kurituksilla luulevat nyt vähentävänsä rikollisuutta, jota koko valkoisen Suomen komento synnyttää. — Eduskunta antoi hallitukselle luottamuslauseen ja myöntyi kaikkiin sen vaatimuksiin. Tämäkin todistus siitä, että fasistinen komento voidaan kumota vain vallankumouksen kautta.

14. Sosialifasistit ovat hyvin täyttäneet velvollisuutensa fasistirintaman «lojaalisena oppositiona», sellaisena sakkina, jonka pitää kannattaa vallitsevaa järjestelmää, mutta joka saa näennäisesti puhuakin sitä vastaan, voidakseen paremmin pettää työläisiä. Monet pääfasistit ja fasistilehdet pitävät kuitenkin velvollisuutenaan vakuuttaa, että sosdemit ovat täysin isänmaallisia (s.o. fasistisia), joten niitä ei saa sekottaa kommunisteihin, kuten eräät kiihkeämmät fasistit väliin tekevät — tokkopa kuitenkaan tosissaan. Tirehtööri Ryömä vakuutti eduskunnassa, kuinka «suomalainen työläinen» (lue: sosialifasistien kannattaja) on «suomalaiskansallinen» ja «isänmaallinen». Sotavalmisteluja hänkin peitteli puheilla «rauhanpolitiikasta» ja positiivisesti auttoi nimittämällä Neuvostoliittoa «voimakkaaksi sotilasvaltioksi» — jollaista vastaan sosialifasistit ovat valmiit selittämään sodan oikeutetuksi. Samaa tarkoittaa heidän kiihtyvä parjauksensa Neuvostomaata vastaan, esim. Moskovan tuholaisjuttua nimittävät he «oikeusilveilyksi».

Kuvaavaa sosialifasisteille on, että Hakkilan asianajaja käräjillä selitti, kuinka Hakkilaa pidetään «erittäin etevänä ja tarmokkaana kommunismin vastustajana», ja kuinka hän on taistellut näitä «Moskovan agentteja» vastaan, joiden toiminnasta «on ollut vahinkoa maalle kokonaisuudessaan ja erityisesti työväenluokalle». Ja tämä asianajaja selitti suoraan, että ainoa mikä erottaa sosdemit lapualaisista, on se, että heillä «on toinen käsitys keinoista ja tavoista, joilla kommunismia tehokkaimmin voidaan vastustaa».

Sosialifasistit ovat myös pitäneet ammattijärjestönsä perustavan kokouksen ja saaneet toimeksi muutamia uusia liittoja (rakennus-, paperi-, metalli- ja muurarien liitot). Niillä lienee järjestöissään noin 20,000 jäsentä, mutta näyttävät niiden järjestöt olevan täysin toimettomat. Eivät tietenkään tee mitään työväen järjestämiseksi toimintaan palkanalennuksia vastaan. Niiden «Palkkatyöläinen» selittääkin, että he ovat oikeastaan tyytymättömiä vain siihen, että työnantajat yksipuolisesti — ilman heidän apuaan — alentavat palkkoja. Lehti selittää, että sellainen «ei voi olla vahingollisesti vaikuttamatta työtehoisuuteen»; sosialifasistit siis huolehtivat siitä, että kapitalisti saisi mahdollisimman paljon riistetyksi voittoa.

15. Suurempiin joukkoliikkeisiin ei Suomen työväki ole vielä jaksanut kohota. Marraskuun ensim. viikolla oli mielenosoitus joka päivä Helsingissä, noin 300—500 henkeä osotti mieltään punasin lipuin, tunnuksin ja lauluin, puheitakin pidettiin. Muuallakin on levitetty lehtisiä ja julistuksia. «Itsenäisyyspäivänä», jouluk. 6 p. liehui punanen lippu Tähtitorninmäellä Helsingissä. Monilta paikoilta kerrotaan myös olleen lippuja. Pienempiä kokouksiakin on pidetty, kuten eräässä Evijärven kylässä, jossa oli 300—400 osanottajaa ja suojeluskunta hälyytettiin liikkeelle.

Helsingissä oli marrask. työttömyysmielenosoituksia. Työttömät valitsivat komitean ja lähetystön viranomaisten luo. Ne vangittiin. Muuallakin on ollut yrityksiä saada aikaan työttömien esiintymisiä, mutta viranomaiset ovat heti käyneet käsiksi. On selvää, että työttömät erikoisesti ja työläiset yleensä eivät voi ylläkuvattuihin oloihin vastustuksetta tyytyä.

16. SKP:n toiminnasta mainittakoon, että Suomessa ilmestyy «SKP:n tiedonantaja», jota on ollut kymmenkunnan numeroa. Sitä levitetään monistettuna aika huomattava painos. Sitten on aikakausl. «Proletaari», samannim. ruotsal. lehti «Nuori Kommunisti», «Nuori Kaarti», «Punasotilas», «Kasarmi» ja «Pioneeri». Naislehtiä on myös. Piirilehtiä on Turussa, Tampereella y.m. Lehdissä kerrotaan, että Helsingissä on vangittu joitakin kommunisteja ja saatu käsiin lehtien monistusvehkeitä ja kirjotuskoneita. — Puolueen päätehtävänä nyt on käytännössä, tekojen kautta, osottaa, että se on todella itsearvostelun ja organisatooristen uudistusten kautta vapautunut opportunismista ja kykenee johtamaan Suomen työtätekevää kansaa edessäolevissa taisteluissa.

17. Neuvostoliitosta, selitettäessä Suomen vallankumouksen muistopäivän tehtäviä ylläolevalla tavalla, on samalla osotettava valkoisen Suomen kurjuuden vastakohtana Neuvostoliiton taloudellinen ja kulttuurinousu ja alleviivattava jokaisen työläisen ja työtätekevän talonpojan velvollisuutta kaikella toiminnallaan vahvistaa sosialistista rakennustyötä, proletaarista diktatuuria ja Neuvostomaan puolustuskuntoisuutta.

V:n 1905 neuvostot ja kapinan valmistelu.

V. 1905 vallankumouksen neuvostoista ja niiden kansainvalisestä merkityksestä lausutaan N.K.P.(b):n Keskuskomitean teeseissä v. 1905 vallankumouksen 25-vuotispäivän johdosta seuraavaa:

«Venäjän v. 1905 vallankumous osoitti suoranaista ja voimakasta vaikutusta Itäänkin, jossa Turkin, Intian ja Kiinan laajat joukot nousivat vallankumoukselliseen taisteluun feodalismia vastaan, joka oli kietoutunut yhteen kansainvälisen imperialismin kanssa.

V:n 1905 vallankumouksella on kansainvälinen merkitys toisessakin mielessä, siinä—kuten Lenin sanoo että se oli «sen historiallisen kiertämättömyyden toistumista kansainvälisessä mitassa mitä meillä oli, ja myöskin siinä mielessä, että v. 1905 vallankumouksen vissit ainekset ovat perusosia kansainvälisessä vallankumouksessa ja erikoisesti kansallisessa vapautusliikkeessä. Se on osottautunut siinä, että Leninin oppi proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisesta diktatuurista, hänen oppinsa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvämisesta sosialistiseksi on tapahtunut Kommunistisen Internatsionaalen ohjelman mukaisesti. Se on osottautunut myöskin Kominternin leniniläisessä johdossa, vallankumouksellisen proletariaatin kansaivälisessä taistelussa, ja Idän siirto- ja puolisiirtomaiden proletariaatin ja työtätekevien kansallisessa vapautustaistelussa.

Neuvostoaatteen kansainvälissyyden pohjalla tarkkailemme niitä mahdollisuuksia, mitä v. 1905 kokemus antoi. 25-vuotiskausi on runsaasti kartuttanut kokemuksia. Venäjän neuvostovallassa on ruumiillistunut, päässyt kukkaansa se itu, mikä v. 1905 neuvostoissa kylvettiin. Se oli esinäytös v. 1917 vallankumoukselle.

V. 1905 neuvostot olivat olemassa vain 52 päivää. Joulukuun 3 päivänä vangittiin suurin osa Pietarin neuvoston edustajista. Heidät karkoitettiin Siperiaan. Mutta neuvostoaate jäi elämään. Kuluneet 25 vuotta kertovat useita

maineikkaita sivuja neuvostojen historiasta. Neuvostojärjestelmä on syöpynyt syvälle neuvostokansalaisten mieliin. Samoin on tapahtunnat kiinassa ja muuallakin. Neuvostojen puolesta käydään nytkin kiivasta kamppailua. Vastavallankumoukselliset ja tuholaisainekset poistetaan proletariaatin diktatuurin elimistä. Ja mitä puhtaammaksi ne saadaan, mitä enemmän neuvostoihin tulee valituksi köyhiä, batrakkeja ja keskivarakkaita, sitä paremmin ne kykenevät suorittamaan niitä tehtäviä, jotka ovat tällä hetkellä neuvostojen edessä nim. sosialistista rakennustyötä kaupungeissa ja maaseudulla.

V. 1905 vallankumouksen neuvostoilla oli monta tehtävää. Ne olivat joukkoliikkeen johdossa ja niillä oli suuri voikutusvalta. Olivat kuten Lenin sanoi: «vallankumouksellisen vallan alkuelimiä». Mutta vaikka ne olivatkin todellinen valta siinä mielessä, että ne keskittivät vallan käsiinsä ja sivuuttivat useissa tapauksissa tsaarin hallituksen ministerit, niin siitä huolimatta jää tosiasiaksi se, että menshevikit näyttelivät neuvostoissa opportunistista osaa. Tämän toteamiseksi tulee mainita vain se, että menshevikit eivät lainkaan valmistautuneet kapinan varalta vaikka tapausten kulku pakoitti heidät toimimaan mukana.

V. 1905 neuvostot syntyivät voimakkaan vallankumouksellisen kuohunnan tuloksena. Valtava lakkoliike työnsi tapahtumia myrskyn tavoin eteenpäin. Neuvostojen istunnot muodostuivat suuremmoisiksi. Niihin tulvi kuuntelijajoukkoja niin runsaasti, että huoneusto kävi ahtaaksi. Toimeenpanevan komitean tuli usein harkita kysymystä kuinka rajoittaa kuuntelijain lukua. Mielenkiinto neuvoston toimintaan oli voimakas.

Menshevikkien opportunistisuus ilmenee siinä, että he halusivat palvoa luonnonvoimaisesti liikehtivän kansanjoukon ja sen eri kerrosten harrastuksia. Ennen kaikkea halusivat he säilyttää neuvostot «puolueettomina». Onhan tunnettua se, että he eivät luottaneet proletariaatin voimiin, eivätkä sen hegemoniaan, johtoasemaan, vaan luovuttivat sen porvaristolle. He halusivat taipua siihen, mitä «intelligentit» esittivät m.m. Pietari Struve esitti ajatuksen, että neuvostoja halutaan käyttää «puoluetarkoituksiin». Samaan suuntaan tähtäsi Trotskinkin kanta. Ei ihme siis, että neuvosto kiersi kaikin tavoin kysymystä kapinan järjestämisestä. Oman kantansa hämäämiseksi vetosivat mensheviikit «intelligentteihin». Yksinkertaisesti he selittivät ettei ollut mitään teknillisiä mahdollisuuksiakaan kapinan valmistelulle.

Bolshevikit sitävastoin esittivät tunnuksen aseellisesta kapinasta. He tekivät myös kaiken voitavansa aseellisen kapinan valmistamiseksi. Kolmannen puoluekokouksen päätös tästä kysymyksestä on selvä ja suora. Siinä sanottiin: «aseellinen kapina on asetettu päiväjärjestykseen ja puolueen on esiinnyttävä aseellisen kapinan johtajana; sen edessä oleva tehtävä vaatii ei ainoastaan poliittista, vaan myöskin teknillistä valmistelua, se vaatii aseellisen kapinasuunnitelman laatimista». Bolshevikit kiinnittivät suurta huomiota kapinan teknilliseen valmisteluun. Kuinka tämä tapahtui, siitä puhuu sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssin päätökset.

Venäjän Sosialidemokraattisella Työväenpuolueella oli sotilas- ja taistelujärjestönsä. Näiden tehtävänä oli työskentely työläisjoukkojen ja sotilaiden keskuudessa. Sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssit, joista tulemme puhumaan, pidettiin tosin vallankumouksen tappion jälkeen v. 1906 marraskuulla mutta siitä huolimatta on näillä päätöksillä arvonsa. Nehän osoittavat kuinka vallankumouksen tappio vaikutti kumpaankin ryhmään. Menshevikit laskivat heti aseensa ja valittivat sitä, ettei olisi pitänyt alkaa vallankumousta. Bolshevikit sitävastoin alkoivat mitä tarmokkaimman toiminnan vallankumouksen kehittämiseksi eteenpäin. Siinä tarkoituksessa pidettiin myöskin sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssit, joiden päätökset kirkkaasti kuvastavat molempien ryhmien käsitystä kapinan valmistelusta.

Puolueen Keskuskomitea oli siihen aikaan menshevistinen. Pietarin sotilasjärjestön ja Keskuskomitean kesken oli syntynyt riita siitä kun sotilasjärjestö puolueen sääntöihin nojautuen aikoi järjestää sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssia. Keskuskomitea aikoi taas puolestaan järjestää vain sotilasjärjestöjen konferenssin. Riita kehittyi niin pitkälle, että pidettiin kaksi konferenssia. Edellisen järjestivät bolshevikit, jälkimäisen menshevikit. Näiden konferenssien päätökset ovat omiaan osoittamaan meille kahden suunnan, bolshevikkien ja menshevikkien, kannan kapinan valmistelussa ja siksi esitämme oleellisimmat kohdat kummankin päätöslauselmista.

Menshevikkien konferenssin päätöslauselma tunnustaa tarpeelliseksi sotilasjärjestöjen konferenssin koolle kutsumisen, mutta lausuu samalla: «tämän konferenssin työlle ei ole mitään hyötyä taistelujärjestöjen osallistumisesta konferenssiin». Siinä kaikki. Ei mitään sen yksityiskohtaisempaa selvitystä. Mutta asia on selvä. Menshevikit eivät katso tarpeelliseksi taistelujärjestöjen toimintaa. Mistä tällainen kanta? Yksinkertaisesti siitä, että kapinan valmentaminen ei heillä ollut päivärjärjestyksessä.

Bolshevikkien sotilas- ja taisteiujärjestöjen konferenssin päätöksissä määritellään päätehtävät seuraavasti:

1. aseellisen kapina-aatteen oikein selvittäminen ja niiden olosuhteiden oikein ymmärtäminen, mitkä edellyttävät aseellisen kapinan puhkeamista, kehitystä ja menestyksellistä suorittamista, sillä puoluetyötekijäin keskuudessa on hämärä ja väärä käsitys aseellisesta kapinasta:

2. kaikkien välttämättömien teknillisten valmistelujen suorittaminen aseellisen kapinan suorittamista varten;

3. aktiivisten tietoisten työläisten järjestäminen Venäjän Sosialidemakraattisen Työväenpuolueen ympärille aktiivista esiintymistä varten;

4. järjestön myötävaikutus vallankumouksellis-demokraattisten kansankerrosten taistelutarkoituksissa ja niiden keskuudessa sosialidemokraattisen johdon säilyttäminen.

Taistelujärjestöjen päätehtävänä oli siis bolshevikkien mukaan aseellisen kapinal-aatteen oikein ymmärretty levittäminen. Se lausutaan vieläkin selvemmin seuraavasti:

«Taistelujärjestöjen tarkoitus on kehittää kansankerroksissa aseellisen kapinan oikein ymmärtämistä».

Toinen kohta päätöslauselmissa, joihin tulee myöskin kajota menshevismin paljastamiseksi, on kohta, jossa puhutaan työskentelystä upseerien keskuudessa. Menshevikkien päätöslauselma kuuluu:

«Konferenssi toteaa, että vallankumouksellinen propaganda upseerien keskuudessa on tärkeätä siitä syystä, että sosialidemokraattinen sotilas-vallankumouksellinen järjestö upseereiden keskuudessa voi useissa tapauksissa helpoittaa meidän työtämme sotajoukkojen keskuudessa rauhan aikana ja senvuoksi, että aseellisen kapinan aikana voivat vallankumoukselliset upseerit olla kapinan teknillisinä johtajina. Siksi konferenssi suosittelee sotilas-vallankumouksellisia järjestöjä kiinnittämään vakavaa huomiota työskentelyyn upseerien keskuudessa ja mikäli mahdollista, muuttamaan heidät sosialidemokraattisen puolueen tietoisiksi kannattajiksi.

Bolshevikkien konferenssin päätöslauselma kuuluu:

«Ottaen huomioon: 1) että upseeriston niin yhteiskunnallinen luokkakokoonpano kuin myöskin heidän etunsa sotilasammattikuntana asettavat heidät yrittämään säilyttämään vakinaista armeijaa ja kansan oikeudettomuutta; 2) että upseeristo tämän vuoksi porvarillis-demokraattisessa kumouksessa näyttelee kokonaisuudessaan taantumuksellista osaa; 3) että oppositsiooni-mielialoja omaavilla upseeriryhmillä ei ole aktiivista merkitystä, että samaan aikaan voi tapahtua yksityisten upseerien siirtymistä puolueeseemme, upseerien, jotka spesiaalitiedoillaan ja erikoisella sotilasvalmeudellaan voivat osoittaa huomattavia palveluksia armeijan noustessa

kapinaan ja sen siirtyessä kansan puolelle, sotilas- ja taistelujärjestöjen konferenssi päättää:

1) että itsenäistä sosialidemokraattista järjestöä upseeriston keskuuteen ei voida jäsjestää;

2) että upseeri ryhmien keskuudessa ilmeneviä oppositsioni-mielialoja on välttämättömästi käytettävä tietojen hankkimista varten ja yksityisten jäsenten vetämiseksi puolueemme sotilas- ja taistelujärjestöihin ohjaajiksi ja käytännöllisiksi johtajiksi.

Lenin kirjoittaa näiden päätöslauselmien johdosta:

«Menshevikit eivät mainitse *sanaakaan* upseeriston *luokkakokoonpanosta,* eikä sen merkityksestä koko porvarillisessa vallankumouksessa. Bolshevikit ovat ensiksi asettaneet niin toisen kuin toisenkin asian *kulmakiveksi*. Menshevikeillä on vain *pelkkä tekniikka*. sillä kaikki osoitukset työn «tärkeydestä» upseerien keskuudessa kohdistuvat yksinomaan siihen, että työskentely upseerien keskuudessa «voi helpoittaa» työtämme sotajoukkojen keskuudessa (asuntojen luovuttaminen, legaalisen muodon antaminen) järjestämällä teknillisiä ohjaajia.

Toiseksi bolshevikit ovat antaneet tekniikalle *kunniapaikan* «yksityisten upseerien» palveluksina, mutta etutilalle asettavat todisteen, että työväenpuolue ei voi rakentaa «*itsenäistä sosialidemokraattista järjestöä* upseeriston keskuuteen. Kolmanneksi, menshevikeillä on pikkuporvarillinen ajattelutapa, joka pelkää osoittaa upseeriston luokkayhteyttä porvariston kanssa, arkailee tehdä johtopäätöstä: «*mahdollisuuden* mukaan muuttaa tietoisiksi sosialidemokraattisen puolueen *kannattajiksi*». Bolshevikit ovat antaneet rehellisen, proletaarisen arvion taantumuksellisesta kerroksesta *kokonaisuudessaan* ja tehneet seuraavan johtopäätöksen: oppositiossa olevia upseereita on käytettävä «tietojen hankkimiseksi», mutta «yksityisiä jäseniä on vedettävä *puolueemme* sotilas- ja taistelujärjestöihin.

Menshevistisen kannan kuvaamiseksi mainitsemme vielä Plehanovin mielipiteestä kapinan valmisteluun. Hän oli näet menshevikkien aatteellinen johtaja. V. 1906 on hänellä erikoinen halu syyttää bolshevikkeja kapinan teknillisten tehtävien liioittelemisesta. Millaisen kapinan puolesta kirjoitti siihen aikaan Plehanov? Kirjoittiko hän kapinan joukkotehtävistä, talonpoikaiston tehtävistä ja proletaarisista aineksista siinä? Ei sinne päinkään». Minä ajattelen, kirjoitti Plehanov, että vain upseerien osallistumisella sotilasjärjestöihin lopetamme nämä (sotilaiden ja matruusien), *kapinat* jotka ovat vallankumousta varten tarvittavien voimien suunnittelematonta ja tuottamatonta tuhlausta».

Ei siis sanaakaan kapinan valmistelusta vaan päinvastoin upseerien käyttämisestä kapinain lopettamiseksi.

Lenin kirjoittaa tämän sanonnan johdosta:

«Kuunnelkaa kuinka tarmokasta: *vain* upseerien osallistumisella lopetetaan kapinat! Ilman upseereja ei tule loppua «*suunnittelemattomalle* tyhmien talonpoikain voimain tuhlaukselle. Mutta kun bolshevistiset taistelijat kokoontuvat neuvottelukokoukseen ja haluavat antaa sosialidemokraattiselle puolueelle vaatimattoman neuvon: taistelujärjestöjen perustehtäväksi tulee antaa sotilasopetuksen järjestäminen *joukoille*, kapinan kulun käsittäminen, sen *suunnitelmanmukaisten* ehtojen käsittäminen, niin silloin menshevikit fariseusten tapaan ilmoittavat: millainen suppean-teknillinen suunnitelmallisuuden häsittäminen! Kuinka sallimaton taistelijain «neuvottelukokous K. K:n tahtoa vastaan».

Menshevistisen keskuskomitean kirjeessä on myös kohta, jossa sanotaan: «Työläisten Edustajain Neuvoston voitto taistelussa vallan puolesta johtaisi vain kansan puolelle siirtyneen armeijan sotilasdiktatuuriin! Ottakaa huomioon, että ilman «liberaalisia» upseereja eivät sotamiehet osaa yhdessä Työläisten Edustajain Neuvoston kanssakaan turvata mitään muuta kuin sotilasdiktatuurin.

Ei siis vähintäkään luottamusta neuvostojen toimintaan:

Tällainen oli menshevistisen Keskuskomitean ja sen aatteellisen johtajan Plehanovin, suhde kapinaan ja sen valmisteluun. Kuinka eri tavalla asettivatkin kapinakysymyksen menshevikit ja bolshevikit. Kun jälkimäiset tekivät kaiken voitavansa kapinan valmistamiseksi, joukkojen kasvattamiseksi sotilaallisessa tietoisuudessa ja tekniilisessä kapinan valmistelutaidossa, niin jälkimäiset vain leikittelivät kysymyksellä ja sotkivat luokkakäsitteet, ollen valmiit käyttämään koko upseeristoa puolueen palvelukseen, joka olisi ollut sula mahdottomuus ja johtanut suorastaan vastakkaisiin vollankomoukselle vahingollisiin tuloksiin.

On välttämätöntä vielä nytkin, kahdenkymmenen viiden vuoden kuluttua, vetää esiin menshevistien oppovtunistiset käsitteet kapinan valmistelua koskevien kysymysten yhteydessä. Se on tarpeen siksi, että vielä nytkin esiintyy kaikissa kapitalistimaissa sosialifasistien ja opportunistien taholta väärä ja virheellisnen käsitys proletaarisesta vallankumouksesta ja siihen valmistumisesta. Työväkeä ja talonpoikaistoa petetään vanhoilla menshevistisillä fraaseilla. Heidän käsitystään hämätään leniniläisvastaisilla teorioilla kapitalismin tervehtymisestä ja kapitalistisen järjestelmän sisällä sosialismiin vähitellen siirtymisestä. Ja kaikki vain siinä tarkoituksessa ettei neuvostoaate saisi jalansijaa kapitalistimaiden proletariaatin keskuudessa.

Esitimme alussa N.K.P,(b):n Keskuskomitoan teeseistä otteen, jossa todetaan v. 1905 vallankumouksen kansainvälinen merkitys. Vieläkin korostamme samaa kohtaa. Kuluneet 25 vuotta ovat osoittaneet jokaiselle, ken on seurannut yhteiskunnallisen elämän kehitystä, että vallankumouksellinen liike todella sai aimo sysäyksen Venäjän v. 1905 vallankumouksessa. Ne kokemukset, jotka proletariaatti sai v. 1905 vallankumouksen tapahtumain kulussa ja varsinkin Moskovan joulukuun kapinassa, ovat raivanneet aseellisen kapinan valmistelulle tietä. Bolshevikkien taistelu menshevismiä ja länsimaista opportunismia vastaan on v. 1905 aikana ja sen tapausten yhteydessä aina muistettava, niin kauaskantava vaikutus on sillä taistelulla ollut.

Karjalan ja Inkerin työläiset ja talonpojat. Liian vähän on tutkittu näitä leninismin peruskysymyksiä. Vaikka olemmekin tilaisuudessa käytännöllisen elämän puitteissa joka päivä osallistumaan neuvostomaamme elämään, toimintaan ja välittömään sosialismin rakentamiseen, niin siitä huolimatta on entistä enemmän kiinnitettävä huomiota leninismin teoreettiseen opiskeluun. Teoreettisen tietoisuuden avulla tulemme paremmilla ja terävämmillä aseilla varustetuksi taistelussa sosialismin lopullisen voiton puolesta ja taistelussa kaikkia niitä oikeisto- ja vasemmistovirtauksia vastaan, joita tällä kaudella esiintyy. Onhan nyt enemmän kuin koskaan ennen kysymys proletariaatin diktatuurin lujittamisesta neuvostojen uusintavaalien kautta.

Bolshevismilla on takanaan pitkä ja kunniakas taistelun taival. Bolshevikkien tunnusten ja taktiikan johdonmukaisuus on tullut laajalti tunnetuksi kuluneella 25-vuotiskaudella. N.K.P.(b) on kokemustensa runsauden ja monipuolisuuden kautta Kominternin johtava puolue. Ne vallankumousyritykset, joita monissa maissa on suoritettu, ovat saaneet oppia N.K.P.(b) kokemuksista. Suomen, Unkarin, Baijerin, Saksan, Viron ja monen muun vallankumouksen yhteydessä tehty virheet kannustakoot jokaista proletaaria ja talonpoikaa tutkimaan leninismiä ja bolshevismin historiaa erikoisesti kapinataidon kannalta, sillä vain vallankumouksan kautta voidaan kapitalistimaissa päästä siihen, missä neuvostovallassa ollaan, nim. sosialismin rakentamiseen.

Marx on antanut erään sangen yksinkertaisen kapinataidon «säännön», joka kuuluu: «Rohkeutta, rohkeutta ja vielä kerran rohkeutta». Venäjän Lokakuu on todistuksena siitä, että voitto on mahdollinen vain sen kautta, että vallankumoukselliset työläiset olivat *päät-*

täväisiä ja rohkeita ja että sen parhaat johtajat eivät horjuneet ratkaisevalla hetkellä.

V. 1905 neuvostot olivat proletariaatin diktatuurin ituja. Ne muodostuivat niiksi valtavien työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen toiminnan kautta. Ne laskivat perustuksen niille neuvostoille, jotka nykyään niin laajana verkkona täyttävät neuvostomaan. Kansainvälisen proletariaatin tulee seurata neuvosto-aatetta muodostamalla neuvostoja, proletariaatin diktatuurin elimiä ja niiden kautta kukistaa provariston valta.

Lyyli Latukka

Berlinin metallityöläisten suuresta taistelusta.

Lakkolaisten lukumäärä ja taistelun tulokset.

Lokakuun 15, eli varsinaisesti 16 p:nä alkoi Berlinissä metallityöläisten suuri taistelu metalliherrain 15%:n palkanalennushyökkäystä vastaan. Tähän taisteluun otti osaa noin 140 tuhatta metallityöläistä, joiden luku on kaupungin piiriin kuuluvissa erilaisissa metallialan tehtaissa noin 300 tuhatta. Kaikista lakkoon osallistuneista oli järjestymättömiä metallityöläisiä noin 80 tuhatta, 42 tuhatta metallityöläisnaista, sekä noin 1,000 oppilastyöläistä.

Lakko päättyi marrask. 1—2 p:nä kestäen siis 17 päivää.

Taistelun tuloksina voidaan merkitä seuraavat kolme päätosiasiaa:

1) Berlinin metalliherrat saivat tällä kertaa tässä taistelussa läpiajetuksi 15%:n palkanalennuksen koko Saksan porvarillisen luokkavallan yhteisellä rynnäköllä metallityöläisiä vastaan, jota hyökkäystä reformistisen metalliliiton johto aktiivisesti auttoi ja tuki mitä tehokkaimmalla tavalla;

2) reformistisen liiton jäsenluku, joka taistelun alussa käsitti noin 60-tuhatta jäsentä, oli lakon päättymisen jälkeen, liiton johtajien oman ilmoituksen mukaan, alentunut 28-tuhanteen.

Tämä tosiasia osottaa tämän liiton sosdem työläisjoukkojen keskuudessa kehittyneen sisäisen kriisin jyrkkää syvenemistä ja laajenemista, mikä kriisi reformistisessa ammatillisessa liikkeessä yleensä sai jo nopean kehitysvauhdin v. 1928. Silloin Saksan vallankumouksellinen ammatillinen oppositioliike kävi Saksan Kommunistisen puolueen johdolla päättävän taistelun reformistisen ammatillisen liikkeen johtajien paljastamiseksi imperialistisen rosvosodan aktiivisiksi valmistajiksi Neuvostoliittoa vastaan, mikä taistelu tapahtui tunnetun Saksan sosialidemokratian johtajien hyväksymän ja toteuttaman panssarilaivojen rakentamisen johdosta. Käydyn taistelun tuloksena myös jo silloin oli se, että rehelliset sosdem työläisten *joukot joukolla* erosivat reformistisista ammattiliitoista ja varsinkin sosdem puolueesta. Ne joukot liittyivät vallankumouksellisen ammatillisen opposition ja Saksan Kommunistisen puolueen riveihin taistelemaan entisiä johtajiaan vastaan;

3) vallankumouksellinen ammatillinen oppositioliike, jonka elimet työpaikoissa olivat 140-tuhantisen työläisjoukon taisteluun kutsujia, järjestäjiä ja johtajia, ei ollut taistelun jälkeen hajalla, ei sisäisten erimielisyyksien raatelemana, vaan se nousi ankarasta taistelun tulikasteesta entistä voimakkaampana, eheämpänä ja karaistuneempana, kuin mitä se oli ollut ennen metallityöläisten taistelua. Tämän osotuksena on se, että perustettiin *«Punainen, yhtenäinen ja vallankumouksellinen metallityöläisten liitto»* Berlinin monisatatuhantisen ja koko Saksan suurten metallityöläisjoukkojen edessä olevien uusien ja suurien taistelujen järjestäjäksi ja johtajaksi. Se perustettiin jatkamaan taistelua entistä suuremmilla voimilla ja jäsenjoukoilla kuin mitä oli ollut punaisella am.

oppositiolla, reformistisen ammattiliiton johdon vaikutuksen murtamiseksi ratkaisevasti liiton sosdem työläisten keskuudessa ja niiden voittamiseksi ja liittämiseksi vallankumouksellisen metalliliiton jäseniksi ja sen vaikutuksen alaisiksi. Se perustettiin jatkamaan ja entistä lujemmaksi rakentamaan yhteistoimintaa Saksan Kommunistisen puolueen kanssa, joka johtaa Saksan työväenluokan kaikkia taisteluja Saksan porvarillista valtaa vastaan, jonka hallitusvalta nyt fasisoituu erittäin nopein askelin.

Vallankumouksellisen metalliiiton perustaminen on myös uusi osotus kominternin VI:nen kongressin, 10:nen täysistunnon ja Profinternin V:nen kongressin oikeasta arviosta, että työväenjoukkojen vasemmistumisprosessin edelleen kehittyminen ja laajeneminen jatkuu kapitalismin pulan yhä terävöityessä, mistä johtuu kapitalismin hyökkäyksen jatkuva kiihtyminen kaikissa muodoissa työväenluokkaa vastaan.

Berlinin metallityöläisten suurella taistelulla on sekä siinä saavutettujen *tuloksiensa* että *kokemuksiensa* johdosta monessa suhteessa suuri merkitys kansainväiiselle vallankumouksellisellе ammatilliselle liikkeelle ja kommunistisille puolueille. Taistelussa saavutetuilla tuloksilla, erittäinkin mikä koskee vallankumouksellisen ammattiliiton perustamista, sekä saavutetuilla kokemuksilla, ennen muuta mikä koskee taloudellisen taistelun järjestämistä ja valmistamista, on merkitystä ja opiksi otettavaa myös Suomen vallankumoukselliselle ammatilliselle liikkeelle ja Kommunistiselle puolueelle, mitkä molemmat työväentaistelujärjestöt taistelutta antautuivat Suomessa tapahtuneen fasistikumouksen edessä.

1 Metalliherrain ja Brünningin hallituksen yhteisrintamasta.

Yhä terävöityvä kapitalismin kriisi ajoi metalliherrat taas uuteen hyökkäykseen metallityöläisten palkkojen alentamiseksi 15%:lla. Kriisin syvenemistä ja jatkumista osottaa m.m. se että teräksen tuotanto on supistunut v. 1929 syysk. t.v. syyskuuhun 34%:lla, raakaraudan tuotanto saman ajan kuluessa 40%:lla. Agraarikriisi, joka muodostaa oleellisen osan yleisen kriisin edelleen kehittymisessä, osottaa niinikään, että viljan (rukiin) tukkuhinta on edellä mainitun ajan kuluessa alentunut 27%:lla. Työttömien luku on kasvanut saman ajan kuluessa 1,3 miljoonasta 3 miljoonaan, mutta tosiasiassa se on 4,5 milj. Berlinissä oli jo ennen metallityöläisten taistelua noin 400 tuhatta työtöntä.

Tapahtuneissa neuvotteluissa, jotka pidettiin vuoroin hallituksen ja reformistisen metalliliiton talossa, metalliherrain ja hallituksen muka «puolueeton» edustaja koettivat kiristää reformistien liiton johtoa mahdollisimman lyhyessä ajassa hyväksymään metalliherrain vaatimukset, Sillä metalliherrat tarvitsivat riistorauhan eli «työrauhan», kuten Suomenkin sosialifasistiset ammatillisen liikkeen johtajat selittävät olevan välttämätöntä nyt Suomenkin kapitalismille, joka myös elää kriisin kourissa. Mutta neuvottelujen sitkeys (kesäk-lokak. puoliväliin asti) ei suinkaan johtunut siitä, etteikö liiton reformistinen johto olisi asiallisesti hyväksynyt 15%:n palkan alennusta. Olihan sen jo hyväksynyt Brünningin hal ituksessa olevat sosdem puolueen johtajat. Sosdem puolueen tosiasiallinen lupa oli siis olemassa. Neuvottelujen jatkumisen tosiassiallisena syynä oli se, että liiton monikymmentuhantinen *jäsenjoukko* oli palkanalennusta vastaan. Se oli jo valmistumassa vastarintaan, taisteluun, huolimatta työttömien suunnattomasta joukosta, jos metalliherrat aikovat hyökkäyksensä toteuttaa. Se oli jäsenjoukkojen painostus, joka siis pidätti reformistisen liiton johdon herroja hyväksymästä metalliherrain vaatimuksen. Oli etsittävä ja löydettävä «peruste» eli tosiasiassa *petoskeino* liiton jäsenjoukkojen yhä kasvavan vastarinnan murtamiseksi ja saamaan ne hyväksymään metalliherrain vaatimuksen. Tämän

«löydetyn» peruskeinon paljastaa porvarillinen «Kölnishen Zeitung» lehti, joka kertoo seuraavaa:

«Kuten juuri saamme tietää, ovat neuvottelut alkaneet valtakunnan työministerin ja ammattiliittojen kesken, joitten neuvottelujen kautta metallisovintotuomion hyväksyminen tulee tehdä ammattijärjestölle mahdolliseksi. Valtakunnan työministeri Stegervald korosti, että palkkojen alentamista metalliteollisuudessa tulee *heti seuraamaan hintain lasku*. Meidän tietojemme mukaan on mahdollista, että *tällä pohjalla* saavutetaan *yksimielisyys*». (alleviivaus kirjottajan).

«Hintain lasku» oli se keino, jolla liiton reformistinen johto ryhtyi metallityöläisten vastarintaa murtamaan. Sosialifasistien lehdet kirjoittivat hintojenlaskemisen välttämättömyydestä. Ne koettivat tehdä työväen suurille joukoille, ensi kädessä taistelun kynnyksellä oleville metallityöläisille uskottavaksi, että «heti seuraava hintain laskeminen» tulee korvaamaan nyt tapahtuvan 15%:n palkanalennuksen. Siitä muka johtuu, että työläisten reaalipalkka ei faktillisesti tulisi ensinkään alenemaan. Mutta vastaukseksi metalliherrain, hallituksen edustajan ja liiton reformistisen johdon yhteiseen ja ensimmäiseen hyökkäykseen palkkojen alentamiseksi 15%:lla, mikä hyökkäys tapahtui lokak. 6 p:nä, kohosi laaja tyytymättömyyden aalto koko liiton sosdem työläisjoukkojen ja kansallisfasististen työläisten puolelta liiton johtoa vastaan.

Tämän tosiasian edessä metalliherrat ja hallitus perääntyivät tahi oikeammin pysäyttivät hyökkäyksensä etenemisen sts. eivät julistaneet sillä kertaa välitystuomion päätöstä sitovaksi, vaan muka ehdolliseksi. Tämän asennon ottaminen johtui myöskin siitä, että punasen ammatillisen opposition johdolla taisteluun valmistumassa olevat joukot eivät vastanneet vastaiskulla. s.o. *lakolla* jota metalliherrat ja hallitus ja liiton reformistinen johto oli odottanut tapahtuvan. Jos lakko olisi silloin alkanut, olisi metalliherrat, hallitus ja reformistisen liiton johto saaneet taistelun hajotetuksi, sillä se oli vielä valmistusasteellaan ja punaisen ammatillisen opposition asema ei ollut niin luja, kun mitä se oli jo kuun puolivälissä.

Metalliherrain ensimmäinen hyökkäys antoi siis päinvastaisen tuloksen kuin mitä ne olivat odottaneet. Se se kiiruhti metalliherrat, hallituksen ja reformistisen johdon uuteen hyökkäykseen metallityöläisten taistelun hajottamiseksi. Lokakuun 9 p:nä julkaistiinkin välitystuomion päätös, joka sisälsi seuraavaa:

«Yli 18 vuotiailta miehiltä alennetaan palkka 8%:lla, ja naisilta ja alle 18 vuotta nuoremmilta työläisiltä alennetaan palkka 6%:lla.»

«Välitystuomio tulee sitovaksi marraskuun 3 p:nä. Selityskirjelmät jätettävät lokak. 18 p:ään klo 12. Välitystuomio on voimassa tulevan kesäkuun 30 p:ään, jolloin se on irtisanottava kuukautta ennen».

Tämä metalliherrain ja hallituksen ottama 3 viikon aika merkitsi, että ne tulevat sillä ajalla vahvistamaan omat luokkavoimansa ei ainoastaan Berlinissä, vaan koko Saksan metalliteollisuusaloilla työväen joukkojen liikkeelle lähtemisen estämiseksi ja hajottamiseksi. Tämä tuli varsin selvästi ilmi m.m. Ruhrin alueella, missä hallitus julisti «poikkeustilan» senjohdosta, että työttömien valtava mielenosoitus osotti aktiivista myötätuntoa Berliinin taisteleville metallityöläisille. Reformistisen metalliliiton johdon yhdessä brandrelilais-thalheimerilaisten renegaattien ja kansallisfasistien kanssa tuli suorittaa metallityöläisten taistelurintaman hajottaminen Berlinissä. Vain niiden avulla Berlinin metalliherrat ja hallitus saivat tässä taistelussa tällä kertaa toteutetuksi metallityöläisten palkkojen alennuksen.

Metalliherrain ja hallituksen yhteisrintama merkitsi, että koko Saksan kapitalistiluokka *luokkana* hyökkäsi Berlinin metallityöläisten palkkojen alentamiseksi ja metallityöläisten taistelun murskaamiseksi. Tämän johdosta Berlinin metallityöläisten taistelu ei ollut mitään «puhdasta taloudellista taistelua»,

vaan sai se jo alun alkaen *poliittisen* taistelun *luonteen*, mikä onkin erikoista tämän kauden taistelulle kuten KJ:n 6:nen kongressin ja varsinkin 10:nen täysistunnon päätöksissä tämä on konkreettisilla tosiasioilla osotettu.

Myöskin Suomessa v. 1927 paperi- ja metallityöläisten taistelut sekä varsinkin kuljetustyöläisten uljas 9 kk. kestänyt taistelu muuttui luonteeltaan poliittiseksi taisteluksi, vaikka noskejohtajisto ja vasemmistolaisessa ammatillisessa liikkeessä «kommunisteiksi» itseään nimittäneet toimitsijat tekivät kaikkensa tämän luonteen peittämiseksi työväen suurilta joukoilta. Mutta Suomen rautasulattimoitten ja silloisen hallituksen yhteisrintama oli asiallisesti saman porvariston *luokkana* hyökkäämistä työläisiä vastaan, jota Saksan hallitus ja Berlinin metalliherrat toteuttivat metallityöläisten taistelurintaman särkemiseksi.

2 Sosialististen johtajien ja luopioainesten yhteisrintama taistelun hajottamiseksi. Sosdem työläisten joukkoeroamisia reformistisesta liitosta.

Hajottaakseen työväen rivejä sosialifasistiset johtajat yhdessä luopioainesten kanssa suorittivat jo taistelun valmistusasteella kiihkeätä agitatiota tyrkyttääkseen työläisille käsitystä taistelun tuloksettomuudesta pulan aikana. Ne suosittelivat työläisille «kapitalismin nousuaikaa» sopivaksi taisteluja varten. Suomenkin sosialifasistiset johtajat ja niiden apurit, luopioainekset uskottelevat samaa petosta työläisille saadakseen heidät *taistelutta* alistumaan fasistisen porvariston ja kapitalistien sanelemiin kurjiin työoloihin. Saksan sosdem puolueen päälehti «Worvärts» vaatı jo syyskuussa hallitusta julkisesti, sekaantumaan metalliriitaan. Tämä vaatimus merkitsi, että hallituksen olisi porvarillisen vallan luokkavoimalla hajotettava ja estettävä metallityöläisten taistelun valmistaminen ja annettava työläisille samanlainen isku, jonka hallitus antoi Mansfeldin 8 viikkoa kestäneen taistelun murskaamiseksi, vuoriherroille riistorauhan turvaamiseksi. Berlinin metalliherrain pulasta auttamista ja taisteluun valmistavien metallityöläisten rivien hajottamista osottaa liiton Berlinin komitean jäsenen, Bredovin eräässä neuvottelussa tekemä ehdotus:

että «työviikko on lyhennettävä 40 tuntiseksi kaikille Berlinin metallityöläisille ilman palkkojen järjestelyä».

Mutta muka taistelun puolestakin näiden metalliherrain agenttien täytyi esiintyä työväen keskuudessa sikäli, kun niiden vaikutuksen alaiset sosdem työläiset kannattivat Punaisen ammatillisen opposition taistelukutsua, kuten sosdem metallityöläisjoukot nyt tekevätkin. Tämän tosiasian edessä täytyi «Worvärtsin» lokak. 7 p:nä—siis viikkoa ennen lakon puhkeamista—kirjottaakin metalliherrain 15%:n palkanalennusta vastaan. Sosialifasistinen lehdistö koetti todistaa, että sosialidemokraatit eivät ole ainoastaan 15%n palkanalennusta vastaan, vaan että ne tulevat terävästi puolustamaan metallityöläisten palkkoja jokaista alennusta vastaan. Kun lokak. 6 p:nä sitten julaistiin välitystuomion ehdollinen päätös palkkojen alentamiseksi 15%:lla, jonka reformistisen liiton johto oli myös hyväksynyt, nähtiin seuraava tosiasia: 1) että palkkojen alentamisen *kannalla* olivat ainoastaan metalliherrat, hallitus, liiton reformistinen johto ja luopioainekset; 2) että palkkojen alentamista *vastaan* oli Punaisen ammatillisen opposition ympärillä olevat joukot ja liiton sosdem työläis*joukot*.

Sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset «löysivät» itsensä metalliherrain ja Brünningin hallituksen kanssa yhteisrintamassa metallityöläis*joukkoja* vastaan, jotka valmistuivat taistelun kautta puolustamaan uhattuja elinehtojaan.

Kun metallityöläisten taistelu alkoi lokak. 15 p:nä, oli reformistisen liiton johdon *pakko* julstaa myös «*lakko*», ellei se tahtonut tulla täysin alastomaksi riisutuksi sosdem työlä sjoukkojen edessä, jotka johdon vaikutuksen alaisena vielä olivat. Ja sitähän johto ei suinkaan halunnut. Senan olisi merkinnyt

sen petospolitiikan loppua. Lokak. 14 p:vän illalla liiton johto antoikin julistuksen, että «lakko» alkaa aamulla lokak. 15 p:nä.

Jo lakon ensihetkestä alkaen sosialifasistiset johtajat yhdessä luopioainesten kanssa ryhtyivät metallityöläisten yhtenäistä taistelurintamaa hajottamaan. Niinpä reformistisen liiton johto ei antanut penniäkään avustusta järjestymättömille työläisille, joiden luku oli suurempi kuin mitä oli liiton jäsenluku taistelun alussa.

Sosialifasististen johtajien suhtautumista taistelussa mukana oleviin järjestymättömiin työläisiin kuvaa m.m. seuraavat lausunnot:

Eräs sosialifasistisjohtaja Richter lausui lakkolaisten kokouksessa iroonisesti: «Järjestymättömät ottakoot rahansa pois pankista».

Saksan puhelintehtaan työläisten lakkokouksessa lausui sosialifasisti: «Taskut kiinni järjestymättömien edessä».

«Retter ja Jacobin» tehtaan työläisten kokouksessa erä sosialifasisti lausui iroonisesti:

«Järjestymättömät olisivat voineet niin paljon säästää varoja liiton rahastoon, että he voisivat nyt tulla toimeen». (Liiton vuositulot olivat v. 1929 noin 251,3 milj. mk. Taloudellisten taistelujen avustamiseen käytettiin v. 1929 13,3 milj. kun aparaatin yleisiin kustannuksiin käytettiin yli 80 milj. mk.).

Lakon toisella viikolla alkoivat neuvottelut uudelleen. Silloin sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset alottivat kiihkeän agitation lakon lopettamiseksi. Tässä tarkoituksessa liiton reformistinen johto toimitutti äänestyksenkin. Mutta sen tulos osotti, että 32 tuhatta liiton jäsentä *kannatti* lakon edelleenjatkamista ja 20-tuhatta vastusti. Tuloksista huolimatta sosialifasistiset johtajat yhdessä luopioiden kanssa järjestivät uusia «äänestyskokouksia» niissä tehtaissa, missä heillä oli vaikutusta lakkojohdossa. Niinpä ne teetättivät «Siemensin» suuren tehtaan, lähes 42 tuhatta käsittävän työläisjoukon keskuudessa päätöksen, että töihin on palattava, koska lakon jatkaminen marraskuun 3 p:vän jälkeen on turhaa. Samaan aikaan metalliherrat ryhtyivät toimittamaan joukkoerottamisia, jolloin eratettiin aktiivisimmat Punaisen amm. opposition jäsenet. Sosialifasistien ja luopioiden käsissä olevat tehdaskomiteat vahvistivat nämä erottamiset. Miten sosdem työläiset suhtautuivat tähän taistelun hajottamisagitatioon? Siihen antaa varsin selvän vastauksen reformistisen liiton johdon kutsuma luottamusmiesten kokous lokakuun lopulla. Siinä kokouksessa oli työministeri Stegerwald taivuttamassa luottamusmiesten niskoja lakon lopettamiseksi. Tehtaissa olevat luottamusmiehet ovat lähellä sosdem työläisjoukkoja ja tuntevat siellä liikkuvat mielialat. Mainitussa kokouksessa lausui eräs 37 vuotta sosdem puolueen jasenenä ollut seuraavaa:

«Kun me tämän tiedon (lakon lopettamisen) kanssa menemme tehtaaseen, niin nerkitsee se itsemurhaa Saksan Metalliliitolle.»

Eräs toinen lausui:

«On käynyt ihan niin kuin Punainen ammatillinen oppositio on jo ennakolta sanonut, nimittäin, että Saksan metalliliiton johto on lakonmurtamistaktiikan toteuttaja ja sen jontaja.»

Reformistisen liiton ja luopioainesten suorittama lakon hajottaminen ja särkeminen on merkinnytkin tosiasiassa reformistisen liiton lopun alkua. Tämä käy ilmi erään luottamusmiehen Hellvigin lausunnosta eräässä kokouksessa. Hän ilmoitti, että «Saksan Metalliliitto on menettänyt 32 tuhatta jäsentä».[1]

Sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset hajoittivat metallilakon metalliherrain voitoksi. Mutta metalliliiton rehelliset sosdem työläisjoukot ovat kääntäneet petturijohtajilleen selkänsä ja liittyneet punasen ammatillisen opposition taisteluriveihin taistelemaan elinehtojensa puolesta petturijohtajia vastaan.

3) Punainen ammatillinen oppositio metallityöläisten taistelussa.

Kuohutti metallityöläisten joukkojen mieliä erittäin syvästi metalliherrain ilmoitus palkkojen alentamisesta 15%:lla. Tämä alennus merkitsee, että täysin työssä olevien metallityöläisten palkka alenee viikossa 8:10 mk., oppineiden työläisten 7:05 mk., ammatittomien työläisten 6:36 mk. ja työläisnaisten 4:35 Saksan markalla. Ennen tätä palkan alennusta oli metallityöläisten palkat alentuneet 14%: lla verraten palkkaan vuosi sitten. Ja verratessa heidän palkkaansa ennen maailmansotaa, on alentunut 20%: lla. Metallityöläisten jokapäiväiset elämänehdot kurjistuvat yhä kohoavien verojen kautta, joita hallitus, varsinkin kuluneena vuonna on lisännyt työläisten maksettavaksi. Punainen ammatillinen oppositio kutsui metallityöläisiä *taiselulla* puolustamaan uhattuja elinehtojaan. Se kutsui metallityöläisiä taisteluun «1) jokaista palkanalennusta vastaan, 2) 7-tuntisen työpäivän puolesta täydellä palkalla, 3) palkan korotuksien puolesta, 4) samallainen palkka samasta työstä niin työläisnaisille kuin nuorille työläisillekin.» Näiden yleisten pääosavaatimusten pohjalla punainen ammatillinen oppositio laati konkreettisen tariffiehdotuksen, jonka se jo toukokuun lopussa julkaisi ja jätti sen metallitehtaisiin työläisten käsiteltäväksi ja arvosteltavaksi. Tämän tariffiehdotuksen on Punainen ammatillinen oppositio hyväksynyt esitettäväksi jokaisessa tehtaassa työnantajalle suoraan, jonka kanssa tehtaan työläisten valitsema komitea eli lakkokomitea ryhtyy neuvotteluun.

Päämetoodina metallityöläisjoukkojen voittamiseksi ja järjestämiseksi taisteluun Punainen ammatillinen oppositio toteutti *yhteisrintamataktiikkaa alhaalta päin.*

Tämä tapahtui siten, että tehtaissa muodostettiin ennen taistelun puhkeamista taistelua valmistavia komiteoita joihin valittiin jäseniksi Punaisen ammatillisen opposition jäseniä, työläisnuorukaisia ja työläisnaisia, työttömien järjestöjen edustajia ja tehtaissa taistelua kannattavia sosdem. työläisiä. Tällaisia valmistavia komiteoita oli toimimassa ennen taistelua 50 tehtaassa. Erikoista huomiota Punainen ammatillinen oppositio kiinnitti noin 80 tuhannen *järjestymättömän* metallityöläisjoukon järjestämiseksi taisteluun sekä Berlinissä lähes 400 tuhanteen nusevan *työttömäin* joukon voittamiseksi tukemaan metallityöläisten taistelua. Näiden joukkojen järjestämisessä Punainen ammatillinen oppositio saavutti suurta menestystä. Sitä osotti järjestymättömien metallityöläisten joukkojen yhtyminen sen taistelulipun alle, sekä se, että työttömät ennen taistelun alkamista järjestivät kokouksia useitten tehtaitten edustalle työajan päättymisen jälkeen. Näissä «lentävissä» kokouksissa he päättävästi ilmaisivat yhtyvänsä tukemaan metallityöläisten taistelua, eivätkä ryhdy syömään taisteluun lähteneen lukkaveljensä leipää, vaikka he ovatkin jo pitkät ajat saaneet kärsiä nälkää.

Punaisen ammatillisen opposition kutsusta alkoi metallityöläisten lakko varsinaisesti marraskuun 16 p:nä aamupäivällä kaikissa niissä tehtaissa, joita metalliherrain 15% :n palkanalennusvaatimus koski. Eräissä tehtaissa oli, jo lakko alkanut edellisenä päivänä, jonka päivän reformistisen metalliliiton johto oli julistanut lakon alkamiseksi.

Kun lakko puhkesi valittiin lakonalaisissa tehtaissa *lakkokomiteat.* Nämä johdot oli valittava *yhteisrintamataktiikkaa* noudattamalla alhaalta päin. Taistelun ensimäisinä päivinä Punainen ammatillinen oppositio saattoi jo todeta, että sen alotteesta valittuja *itsenäisiä* lakkokomiteoita oli 165 tehtaassa, joista 125 tehtaassa lakkokomitea oli ratkaisevasti Punaisen Ammatillisen opposition johdon alla, ja 40 tehtaassa olevissa komiteoissa oli reformisteilla johtava osa käsissään. Punaisen ammatillisen opposition johdolla työläiset lakon aikana valitsivat näissä tehtaissa uudet

lakkokomiteat, jossa ratkaiseva vaikutusvalta oli Punaisella ammatillisella oppositiolla. Tällaisia perusteellisia johdon muutoksia tapahtui lakon aikana yht. 120 tehtaassa. Tämä on mitä selvin osotus siitä, että Punaisen ammatillisen opposition vaikutus ja johtoasema kohosi Saksan sosdem. työläisten ja järjestymättömien työläisten keskuudessa nopeasti lakon ensi päivistä lähtien. Sen johtoasema kohosi metallityöläisjoukkojen silmissä ennen muuta sen johdosta. että se kävi jo taistelun valmistusasteella päättävää taistelua reformistista liiton johtoa ja koko sosialidemokratian johtoa vastaan paljastaen konkreettisilla tosiasioilla sen kapitalistien luutnantiksi työväen keskuudessa, kapitalismin pulasta pelastajaksi työläisten elinehtojen kuristammisen kustannuksella.

Voidakseen entistä selvemin osottaa metallityöläisten suurille joukoille, että hallitus ja reformistisen liiton johto taistelevat *yhdessä* metallityöläisten lakon murskaamiseksi, metalliherrain vaatimusten toteuttamiseksi lähetti lakon keskusjohto lähetystön hallituksen luo, jolle lakon keskusjohdon puolesta esitettiin seuraavat vaatimukset:

1) «hallituksen on heti kumottava välitysoikeuden hyväksymä päätös lokak. 9 p:ltä 1930. joka koskee palkkojen alentamista 6:sta—8:aan % asti:

2) välitystuomion päätöstä lokakuun 9 p:ltä ei ole julistettava sitovaksi:

3) nopeasti toteutettava kaikille Berlinin metallityöläisille 7-tuntinen työpäivä täydellä palkalla.

4) Preussin hallituksen on heti lopetettava kaikki poliisitoimet lakkovahteja ja mieltään osottavia metallityöläisiä vastaan.»

Näihin vaatimuksiin vastasi työministeri Stegerwald, että hän kiettääytyy kaikesta neuvottelusta lakossa olevien metallityöläisten lakkojohdon kanssa, ja että hän tulee neuvottelemaan ainoastaan metalliliiton johtajien kanssa.

Esimerkillistä oli Kansainvälisen Työväen Avun toiminta, lakossa olevien, varsinkin järjestymättömien työläisten ruokkiminen. Se järjesti kaupungissa 40:een eri paikkaan n. s. kenttäkeittiöitä mistä jaettiin päivittäin noin 40 tuhatta ruoka-ateriaa. Mutta pääasia, nimittäin se, että Berlinin metallityöläisten lakko ei päässyt *laajenemaan*, mikä olisi taistelua kohottanut myös *korkeammalle* tasolle, jolloin myös taisteluun osallistuvien avustaminen olisi saanut *uudet* muodot ja *keinot*, loi myös edellytyksiä sosialifasistien ja luopioitten harjoittamalle lakon hajoitustyölle.

Kun sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset olivat petoksella saaneet m.m. «Siemetsin» 42 tuhatta käsittävän työläisjoukon (reformistisen liiton jäseniä on ainoastaan 10%, enemmistö on järjestymättömiä ja mielipiteiltään kansallisfasisteja) palaamaan työhön, piti keskuslakkokomitea tätä tapausta niin vakavana taistelurintaman repeämänä, että se päätti julistukselnaan lokak. 31 p:nä keskeyttää eli lopettaa lakon ja kehottaa työläisiä palaamaan töihin. Lakkojohto lausuu tässä julistuksessaan metallityöläisille: että «he eivät mene tehtaisiin takaisin lyötyinä, vaan murtumattomina ja rehellisinä taistelijoina. He menevät uudelleen tehtaisiin rajattoman katkeruuden kyllästäminä kavaltajia kohtaan ja vahvistetulla vihalla kapitalisteja kohtaan. Meidän tuunnuksemme on:

Me emme tunnusta mitään Urichin sopimusta, emme mitään välitystuomiota, emme mitään sopimuksen sitovaisuutta».

— «Taistelu jatkuu edelleen jokaista palkanalennusta vastaan, 7-tunnin työpäivän puolesta täydellä palkalla».

Metallityöläisten taistelun tuloksena oli *yhtenäisen vallankumouksellisen metalliliiton perustaminen*. Tämän perustamisen välttämättömyyden työnsi esiin taistelun logiikka sts. työläisjoukkojen joukkosiirtyminen lakon aikana Punaisen ammatillisen opposition piiriin. Sen jäsenluku kohosi lakon aikana yli 18 tuhannen. Punainen ammatillinen oppositio kesti ankaran tulikokeen. Se karaistui myös sen kautta, että se jul-

kisen arvostelun kautta voitti ja sai vaakuutetuksi ne, joita epäilytti lähteä taisteluun ja johtaa sitä. Punaisen ammatillisen opposition jäsenjoukko muodostaakin yhtenäisen punaisen metallityöläisten liiton selkärangan ja sen aivot.

Berlinin metallityöläisten taistelu oli koko Saksan työväenluokan taistelua metalliherroja ja koko Saksan kapitalistiluokkaa vastaan. Metallityöläisten taistelu oli luonteeltaan poliittista taistelua, eikä suikaan ahdasta ammatillista taistelua.

Tässä taistelussa selvisi useille tuhansille työläisille, että sosialidemokratia on päävihollinen työväenluokan sisässä ja isen vaikutuksen ja johdon murskaaminen on ehto työväen taistelujen etenemiselle ratkaisevia taisteluja kohti.

4) Saksan Kommunistisen puolueen osuus metallityöläisten taistelussa.

Saksan Kommunistinen puolue oli johtavana selkärankana taistelussa. Sen johtava käsi näkyi ja tuntui kaikkialla ja sen sekä viholliset että työläisten suuret joukot tulivat tässä taistelussa näkemään *poliittiset* kasvot.

Puolueen työpaikkasolut toteuttivat puolueen ottamaa kantaa: kutsua metallityöläisiä taistelulla puolustautumaan metalliherrain röyhkeätä hyökkäystä vastaan. Puolueen jäsenet joukkojärjestöissä eivät «liuenneet» ja «hukkuneet» massaan vaan ne sielläkin *johtivat* järjestöjen toimintaa ja toivat puolueen poliittiset kasvot esille konkreettisten kysymysten yhteydessä.

Punainen ammatillinen oppositioliike oli ja on Saksan Kommunistisen puolueen *suurin* ja *tärkein joukkojärjestö,* jota puolue tässäkin metallityöläisien taistelussa johti ja järjesti sen toimintaa yleensä. Punasen ammatillisen oppositioliikkeen eri ryhmien kautta Saksan Kommunistinen puolue sovellutti KI:n VI kongressin ja X täysistunnon ja Profinternin V kongressiin vahvistamaa strategiaa ja taktiikkaa taloudellisissa taisteluissa.

Saksan Kommunistisen puolueen *julkinen esiintyminen* metallityöläisten taistelun puolustajana, kannattajana, näkyi niistä useista Berlinin kaupungin eri piirien konferensseista, jotka oli nimenomaan kutsuttu käsittelemään puolueen suhdetta ja menettelyä metallityöläisten taisteluun nähden. Niinpä lokak. 7 p:n «Rote Fahne» julkaisee Berlinin- Brandenburgin piirien puoluekomiteain kehoituksen, missä m. m. sanotaan:

«piirijohdot velvottavat kaikkia kommunistiseja, kommunistisia nuarisoliittaloisia ja kommunistinaisia mitä suurimalla voimalla avustamaan ja tukemaan Punaisen ammatillisen opposition taisteluvalmistuksia»—«Jokainen kommunisti on agitaattori ja järjestäjä».

Valtakunnan parlamentissa puolue teki esityksen 5 miljoonan Saksan mk. myöntämisestä lakkolaisille jaettavaksi lakon keskusjohdon kautta. Esityksen perusteluissa paljastetaan välitystuomion merkitys, sekä vaaditaan sen kumoamista, paljastetaan sosialifasistien petospolitiikka metallityöläisten taistelussa. Samallaisen määrärahaesityksen tekivät poulueen edustajat Berlinin kaupungin neuvostossa. Preussin maapäivillä puolueen edustajat vaativat 1) poliisien poistamista lakkopaikoilta ja lakkolaisten kokoushuoneista, ja 2) heti vapautettavaksi poliisien vangitsemat lakkovahdit ja eräät lakkolaiset. Parlamentissa puolueen edustajat kävivät päättävää taistelua näiden vaatimusten puolesta, kumartamatta siinä hituistakaan parlamenttien minkäänlaisille «säädyllisille» ja «sopiville» tavoille. He edustivat *proletariaatin* tapoja, jotka rikkoivat parlamenttien «siivot tavat». Siitä olikin usein seurauksena yhteenottojakin parlamentissa olevien kommunistien ja sosialifasististen ja fasististen edustajien välillä, jotka viimeksimainitut ovat porvarillisen parlamentin «tapojen» loukkamattomuuden uskollisia puolustajia, kuten ovat Suomenkin sosialidemokraatit. Niiden ei ole kuitenkaan tarvinnut esiintyä saksalaisten veljiensä tavoin vallankumouksellisia

edustajia vastaan parlamentissa, koska heidän esiintymisensä ei ole sisältänyt riittävästi vallankumouksellis-proletaarista innostusta ja selvyyttä.

Saksan Kommunistinen puolue kutsui koko Saksan työväenluokkaa taisteluun Berlinin metallityöläisten taistelun valmistamiseksi. Tähän taisteluun se kutsui työväkeä heidän omien vaatimuksiensa pohjalla. Puolue sanoo julistuksessan:

«130.000 metallityöläisen taistelu on teidän taistelunne. Teidän on nopeasti ja täysin vaikuttavasti avustettava rahallisesti ja myötätuntoisuuspäätöksilä mutta ennen muuta on teidän se tehtävä *taistelemalla* aktiivisesti teidän omien vaatimuksienne puolesta:

7-tuntisen työpäivän ja palkan korotuksen puolesta, talviavustuksen puolesta työttömille ja sosialivakuutuksen puolesta, veroriistäntää vastaan. Proletaarit. Työtätekevät. Valmistukaa poliittiseen joukkolakkoon nälkädiktatuuria vastaan, kukistamaan fasistinen Briinningin hallitus.»

Tämän kehoituksen puolue antoi samaan aikaan, jolloin sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset olivat alkaneet hurjan hyökkäyksen lakkorintaman murtamiseksi.

Berlinin lakossa oleet metallityöläisten joukot, myös sosdem. työläiset tiesivät ja näkivät, mitä Saksan Kommunistinen puolue *tahtoi* ja miten se taisteli tässä lakossa. Sosdem. työläisjoukot ovat kokemuksensa nojalla oppineet näkemään, ettävai Saksan Kommunistinen puolue oli se, joka puolusti ja taisteli metallityöläisten etujen puolesta. Kaikki muut puolueet avonaisemmin tahi peitetymmin taistelivat metallityöläisten elinehtojen kurjistamiseksi Saksan Kommunistisen puolueen vaikutuksen kasvua sosdem. työläisten keskuudessa osottaa 28/X toimitettu äänestys lakon lopettamisen tai jatkamisen puolesta. Siinä äänestyksessähän sosialifasistiset johtajat ja luopioainekset poliisien ja fasistien avulla yrittivät terrorisoida ja provosoida sesdem. työläisjoukkoja Punaista ammatillista oppositiota ja puoluetta vastaan. Puolueen suurin saavutus tässä taistelussa oli uuden yhtenäisen metalliliiton muodostaminen. Sen perusjoukkona on am. opposition jäsenet ja taistelun kuluessa sen riveihin siirtyneet tuhannet sosdem. työläiset.

Metallityöläisten taistelussa tapahtui myös virheitä, sekä ilmeni heikkouksia ja puutteita. Ne on jo vedetty julkisuuteen ja jätetty myös työväen arvosteltavaksi. Todetut virheet, heikkoudet ja puutteet kohdistuvat viimekädessä Saksan Kommunistisen puolueeseen. Se on niistä ottava oppia tulevissa taisteluissa.

Mutta ei ainoastaan Saksan Kommunistinen Puolue ole saanut opetuksia metallittyöläisten taisteluissa tapahtuneista virheistä ja heikkouksista. Niistä saavat opetuksen kaikki kommunistiset puolueet. Samoin on taisteluissa saavutetuista myönteisistä puolista otettava oppia. Sellaisia ovat opetukset siitä, miten on taisteluja valmistettava, miten niihin eri työväen joukkoja mobilisoitava, kuten järjestymättömiä, työttömiä, työläisnaisia ja työläisvaimoja jne. Erikoisen opetuksen antoi lakkoaikana suoritettu avustustoiminta. Nämä opetukset sekä se, miten Saksan Kommunistinen puolue julkisesti erottautui *periaatteellisesti* ja *käytännöllisesti* sosialidemokraateista, mikä on kommunistisen puolueen poliitisten kasvojen esit ämistä työväen suurille joukoille, on otettava opetukseksi myös Suomessa.

Sumen Kommunistisen puolueen poliittiset kasvot ovat perin harvoin, tuskin ollenkaan, tulleet esille työväen suurille joukoille *julkisesti* taistelukysymysten yhteydessä, missä puolue olisi erottautunut *periaatteellisesti* ja *käytännöllisesti* sosialidemokraateista ja ns. vasemmistolaisista. Tämä on taasen johtunut siitä monivuotisestaa legaalisuuteen, sts. porvarillisen laillisuuden raameihin juuttumisesta, jonka verkko kasvoi puolueen eri elimissä niin vahvaksi, että ne oikeat virtaukset puolueen polittisten kasvojen esille vetä-

miseksi, mitkä ovat olleet puolueessa havaittavissa, ovat peittyneet tuon paksun «laillisuuden maatumisen» verkon alle. Nyt Suomen Kommunistinen puolue suorittaa tässä käännettä. Se on siihen jo ryhtynyt. Sen on toteutettava Suomen fasistidiktatuurin komennon alla kaikkialla, erittäinkin taloudellisten taistelujen alalla, samaa johtavaa osaa jota Saksan Kommunistinen puolue suoritti metallityöläisten taistelussa, missä se kohosi entistä enemmän suurten työväenjoukkojen tämän päivän *oikeaksi* ja *ainoaksi* järjestäjäksi ja *johtajaksi*. Lähimmän ajan näköalat Saksassa osottavat *toisaalta kriisin* syvenemistä, mistä johtuu kapitalistien hyökkäyksen kiihtyminen kaikilla aloilla työväkeä vastaan, *toisaalla* työväenjoukkojen vallanknmonksellisuuden nopea kehittyminen ja laajeneminen mitä osottavat ne lukuisat taloudelliset taistelut, joihin työväki kuumeisesti valmistautuu ja joita se käy. Saksan Kommunistisen puolueen kasvava vaikutus työväen suurissa joukoissa takaa Saksan työväenluokalle menestystä edessä olevissa taisteluissa ja voiton ratkaisevassa taistelussa, jota kohti Saksan työväenluokka kulkee nopein askelin.

Hanna Malm.

NKP (b):n KK:n ja KKK:n joulukuun yhdistetyn täysistunnon päätökset.

Kansantalouden kontrollinumerot v:lle 1931.

Täysistunnon hyväksymä päätöslauselma tov. Kuibyshevin selostuksen johdosta.

I.

Kulunut talousvuosi 1929—30, viisivuotiskauden toinen vuosi osottautui työväenluokan uusien ja mitä suurimpien saavutusten vuodeksi sosialistisessa rakennustyössä. 5-vuotissuunnitelman tehtävät on huomattavasti ylittäen täytetty kaikissa perusosottimissaan:

a) Valtion raskas teollisuus, jonka kokonaistuotanto v:na 1929—30 kasvoi 25 %:lla, ylitti viisivuotissuunnitelman tämän vuoden tehtävät 5 %:lla silloin kun viisivuotissuunnitelman ensimäisenä vuonna suunnitelma ylitettiin 3 %:lla. Viisivuotiskauden kahden ensimäisen vuoden tuloksena on sosialistinen valtion teollisuus antanut kansantaloudelle tuotteita 30,5 miljardin ruplan arvosta viisivuotissuunnitelman määrittelemän 29,3 miljardin ruplan asemasta (kiinteissä hinnoissa).

Erittäin huomattavat on tulokset tuotantovälineitä valmistavassa teollisuudessa: viisivuotiskauden kahtena ensi vuonna on raskas teollisuus antanut maalle tuotteita 13,7 miljardin ruplan arvosta, kun viisivuotissuunnitelma edellytti vain 12,5 miljardia ruplaa.

Lopputuloksena koko SSSR:n tehdasteollisuuden vuosituotannon suuruus v. 1929—30 on enemmän kuin kaksi kertaa ylittänyt sodan edellisen vuosituotannon.

b) Sosialistisen teollisuuden menestykset ovat turvanneet perusteellisen murroksen maataloudessa sen sosialistisen kehityksen suuntaan. Kylvöala on laajentunut 118 milj. hehtaarista v. 1928—29 127 milj. hehtaariin kuluneena talousvuonna, ylittäen niin jyväviljan kuin teknillisten viljelyskasvienkin alalla (puuvilla, sokerijuurikas jne.) viisivuotissuunnitelman luonnokset.

Maatalouden tuotemäärä on huomattavasti kasvanut. Jyväviljojen kokonaissato v. 1930 oli 87,4 milj. tonnia 71,7 milj. tonnin asemesta v. 1929 (kasvu 21,8 %). Puuvillan kokonaissato on vähintäin 13,5 milj. sentneriä 8,6 milj. sentnerin asemesta edellisenä vuotena.

Sokerijuurikkaan kokonaissato on 151,7 milj. sentneriä — 62,5 milj. sentnerin asemesta viime vuonna.

Vakavat saavutukset maataloudessa, viljaprobleemin pääpiirteissään ratkaiseminen, on suoranaisena tuloksena kollektiivisten talouksien ja neuvostotalouksien rakennustyön alalla saavutetuista mitä suuremmista voitoista ja täyskollektivisoinnin pohjalla suoritettavasta kulakiston luokkana likvidoimisesta.

Viisivuotissuunnitelman tehtävät kollektivisoinnin alalla osoittautuivat suuresti ylitetyiksi. Koltalouksissa jo 1 p. joulukuuta v. 1930, lukien kaikki SSSR:n piirit ja kaikki maatalouden alat (maanviljelys, karjanhoito, kalastus, metsästys) oli yli 6,15 milj. talonpoikaistaloutta, s.o. 24,1 %. Perusviljapiireissä on kollektivisoimisprosentti noussut 49,3.

Koltalouksien kylvöala keväällä ja syksyllä v. 1930 oli 43,4 milj. ha 20,6 milj. ha asemesta, jotka oli merkitty viisivuotissuunnitelman *viimeisen* vuoden osalle. Tämä merkitsee, että viisivuotiskauden *kahtena ensi vuonna* me jo kaksinkerroin täytimme *koko viisivuotissuunnitelman.*

Täten koko yhteistetyn sektorin kylvöala (sisällyttäen myöskin neuvostotaloudet, joiden kylvöala tämän vuoden keväällä ja syksynä oli 4,8 milj. ha) on noussut 48,2 milj. ha.

Yhteistetyn sektorin ominaispaino tavaraviljatuotannossa v. 1930 oli noin 50 % koko tuotteiden tavaraosasta 43% asemesta, mikä oli suunniteltu viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle.

Samalla aikaa on kulunut vuosi antanut suuren sysäyksen karjan yhteistämiselle. V. 1928 oli yhteistettyä työkarjaa vain 0,8 %, v. 1929 — 1,7 %, mutta v. 1930 jo 17,2 %. Vastaavat luvut lehmiin nähden ovat: 0,4%, 0,8 % ja 6,6%. Tämä edistys karjan kollektivisoimisen alalla ja suurten karjanhoitoneuvostotalouksien («Skotovod», «Svinovod», «Ovtsevod») ohella takaavat karjanhoitoprobleemin nopean ratkaisun.

c) Suuresti on ylitetty viisivuotissuunnitelman määrät rautatieliikenteen alalla. Rautateitten rahtimäärä oli kuluneena talousvuonna 235 milj. tonnia, enemmän kuin 1/4 ylitti viisivuotissuunnitelman osottimet toisen vuoden osalle.

Tämä kansantalouden kasvu on turvannut työtätekevien joukkojen aineellisen ja kulttuurisen elintason jatkuvan nousun. Työläisten ja palveluskuntalaisten kokonaislukumäärä on huomattavasti ylittänyt viisivuotissuunnitelman luonnokset. Työläisten työpalkka on viisivuotiskauden kahtena kuluneena vuonna noussut 12 %. 7-tuntiseen työpäivään viisivuotissuunnitelman toisena vuonna tuli siirretyksi jo 45,5 % teollisuudessa työskentelevästä työläismäärästä. Keskeytymättömään työviikkoon on tällä ajalla siirretty 65 % teollisuustyöläisistä.

Tämän kaiken tuloksena olemme työttömyyden saaneet pääpiirteissään likvidoiduksi.

Sosialistisen rakennustyön alalla saavuttamamme suuret voitot ovat täten riidattomia. Viisivuotissuunnitelman tehtävät ei ainoastaan täyty, vaan ne huomattavasti ylitetään, taaten viisivuotissuunnitelman toteuttamisen neljässä vuodessa. Näiden tosiasioiden valossa on aivan selvää niin oikeisto- ja «vasemmisto»-opportunististen määritelmien täydellinen luhistuminen ja ideologinen vararikko kuin myöskin porvarilehdistön naurettava kirkuminen viisivuotissuunnitelman epäonnistumisesta ja huhut, joita on ennenkaikkea levitetty ankaran talouskriisin peittämiseksi kapitalistisissa maissa.

Ratkaisevaa osaa tässä SSSR:n taloudellisessa nousussa on pelannut puolueen oikea politiikka, miljoonaisten työläisjoukkojen ja kollektivistien aktiivisuuden ja luomisinnon suuri kasvu (sosialistinen kilpailu, iskuruus, täydennyssuunnitelma, joissa merkeissä kuluivat nämä viisivuotisen kaksi vuotta.

Viisivuotissuunnitelman kahden ensi vuoden saavutukset sallivat sosialistisen rakennustyön kehitykselle tulevalle vuo-

delle 1931 asettaa vieläkin korkeammat tempot.

Tähän perustuen NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto päättää:

1. Kansantalouden alalla kokonaisuudessaan.

a) Suunnitelmien mukaan nousevat SSSR:n kansallistulot v. 1931 49 miljardiin ruplaan (v. 1926—27 hinnoissa) vastoin 49,7 miljardia ruplaa, joka on asetettu viisivuotissuunnitelman loppuvuodelle (1933) siinä mielessä, että kansallistulojen kasvu v. 1931 tulisi olemaan vähintäin 35 % (silloin kuin kasvu v. 1930 oli 19% ja v. 1929 11%.

b) Johtuen tästä kansallistulojen kasvusta on pääomasijoitukset kansantalouden yhteistettyyn sektoriin (teollisuuteen, kulkulaitokseen, maatalouteen jne.) määriteltävä 17 miljardiksi ruplaksi, 10 miljardin ruplan asemesta kuluvana vuonna.

c) Teollisuuden joukkokulutustavaroiden fondi määritellään v. 1931 14,6 miljardiksi ruplaksi 11,5 miljardin ruplan asemesta v. 1930 (ollen kasvu vuodesssa 3,1 miljardia, 1 miljardin kasvun asemesta v. 1929) mikä yhdessä maataloustuotteiden määrän kasvun kanssa suurentaa vähittäiskaupan vaihtoa 25—30 % edelliseen vuoteen verraten.

2. Teollisuuden ja sähköistämisen alalla.

a) Sosialistisen teollisuuden ja sähköistämisen perusrakennustöitten laajuus (m.m. piirien sähköasemat) määritellään v. 1931 7,470 milj. ruplaksi, jossa luvussa sähköistämisen osalle tulee 850 milj. ruplaa ja Korkeimman kansantalousneuvoston alaiselle teollisuudelle 5,500 milj. ruplaa (joista 500 milj. rpl. Korkeimman kansantalousneuvoston vararahastona teollisuutta ja sähköistämistä varten).

Rakennustöiden hintaa on alennettava 12 %.

b) Koko valtion teollisuuden (Korkeimman kansantalousneuvoston ja varusteluasiain KK:n huostassa olevan) yleistuotannon kasvu verrattuna vuoteen 1930 määritellään 45 %, joka merkitsee koko viisivuotissuunnitelman täyttämistä teollisuustuotannon alalla viisivuotiskauden kolmantena vuonna, s.o. v. 1931 — 79 %:lla ja raskaan teollisuuden alalla 98 %:lla.

c) Kaikkien nykyisten sähköasemien voimakkuus on v. 1931 loppuun mennessä kohotettava 4,5 milj. kilowattiin sähköenergian tuotanto — 12,7 kw-tuntiin saakka 8,8 miljardin kw-tunnin asemasta v. 1930.

d) Korkeimman kansantalousneuvoston alaisen teollisuuden työläismäärän kasvu määritellään 10 %, työntuottavaisuuden kasvu 28 % ja tuotantohintojen lasku 10 %, asettaen samalla välttämättömäksi ehdoksi tuotteiden laadun parantamisen. Varusteluasiain kansankomissariaatin suunnitelmien alaisessa teollisuudessa tulevat vastaavat numerot olemaan: työläisluvun lisääntyminen 16 %, työtehon nousu 35 % ja itseishintojen aleneminen 11 %.

3. Maatalouden alalla.

a) V. 1931 on vedettävä koltalouksiin Ukrainassa (aroalue), Pohjois-Kaukasiassa, Alisella Volgalla, Keskisellä Volgalla (Volgantakainen alue) keskimäärin 80 % talonpoikaistalouksista, mikä näissä piireissä merkitsee täyskollektivisoinnin pääpiirteissään suorittamista ja kulakiston luokkana likvidoimista. Muissa viljapiireissä — Keskinen Mustanmullan alue, Siperia, Urali, Ukraina (metsä-aroalue), Kasakstan (viljapiirit) — saatava kollektivisoiduiksi 50 % talonpoikaistalouksista. Kulutusvyöhykkeellä viljatalouksissa 20—25 %. Puuvilla- ja sokerijuurikaspiireissä on vedettävä koltalouksiin vähintäin 50 % talouksien kokonaisluvusta.

Kaikilla maatalouden aloilla Neuvostoliitossa on v. 1931 keskimäärin saatava vähintäin puolet talonpoikaistalouksien yleisluvusta kollektivisoiduksi.

b) Kylvöalojen yleinen määrä kaikkien viljelyskasvien alalla on kohotettava v. 1931 143 milj. hehtaariksi (v. 1931 touko- ja syyskylvöt). Neuvostotalouksien kylvöala määritellään 9,5 milj. ha (siitä viljatrustin tilojen 5 milj. ha) ja koltalouksien — vähintäin 66 milj. ha, joista vähintäin 50 milj. ha toukokylvöjä.

c) Traktorikeskuksen kone-traktoriasemien luku on vuoden loppuun mennessä saatava 1400, joissa traktorien yleinen voimakkuus olisi 980 tuhatta ha.

d) Skotovodin (karjatrustin) karjaluku kohotettava 2,800,000:ksi, Svinovodin (sianhoitotrustin) sikaluku — 1,900,000:ksi, Ovtsevodin (lammashoitotrustin) lammaskarja — 4,4 miljoonaksi, Maito- ja voitrustin karja — 110.000:ksi.

e) Pääomasijoitusten suuruus maatalouden yhteistettyyn sektoriin (neuvosto- ja koltalouksiin) määritellään 3,8 miljardiksi ruplaksi, jossa luvussa valtion sektorin osalle 2,055 milj. rpl. ja koltalouksien sekä kone-traktoriasemien osalle 1,745 milj. rpl.

4. Liikenteen ja yhteyslaitosten alalla.

a) Rautateitten yleiseksi rahdin kuljetusmääräksi v. 1931 asetetaan 330 milj. tonnia 281 milj. tonnin asemesta, jonka määrän suunnitelmat edellyttivät viisivuotiskauden *viimeiselle* vuodelle.

b) Rahdin kuljetushintojen alentaminen rautateillä v. 1931 määritellään vähintäin 9 %, verraten v. 1930 rahdin kuljetushintoihin.

c) Kulkulaitokseen sijoitetaan pääomia 3,185 milj. rpl.

d) Pääomasijoitussumma sivili-ilmailulaitokseen määritellään 135 milj. ruplaksi (ja sitäpaitsi 15 milj. rpl. rahtituloja).

e) Pääomasijoituksia yhteyslaitoksiin v. 1931 tehdä 260 milj. rpl.

5. Varustelun ja kulutusosuustoiminnan alalla.

Pääomasijoitukset määritellään:

a) Varusteluasiain kansankomissariaatin alalla (raaka-ainebaasis, elevaattorit, jäähdytyslaitokset, varastohuoneet ym., teollisuutta lukuunottamatta) — 230 milj. rpl.

b) Kulutusosuustoiminnan alalla (yhteiskunnallinen ruokailu, kasvitarhaviljelykset esikaupungeissa, myymälärakennukset jne.) 365 milj. rpl. (teollisuutta lukuunottamatta).

6. Työ- ja kulttuuriasiain alalla.

a) Työläisten ja palveluskuntalaisten kokonaisluku v. 1931 määritellään 16 miljoonaksi 14 miljoonan asemesta v. 1930.

b) Työpalkkojen kasvu v. 1931, verraten vuoteen 1930 määritellään teollisuustyöläisille 6 % ja rautatietyöläisille 8 %. Vastaavasti tulee nousemaan työpalkkojen vuosifondi 12,5 miljardista ruplasta v. 1930 — 15,3 miljardiin ruplaan v. 1931.

c) Yhteiskunnallisen vakuutuksen vuotuinen fondi työläisiä ja palveluskuntalaisia varten v. 1931 määritellään 2,138 milj. ruplaksi (1,6 miljardin ruplan asemesta v. 1930), mikä ylittää viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden numerot (1,950 milj. ruplaa).

d) Työläisten elinolojen parantamisrahastoa tullaan suurentamaan 155 miljoonasta ruplasta v. 1930 — 285 milj. ruplaan v. 1931.

e) Työnsuojelukseen teollisuudessa ja kulkulaitoksissa tullaan käyttämään 155 milj. rpl.

f) V. 1931 loppuun mennessä on 7-tuntiseen työpäivään siirrettävä kaikki rautatieläiset, vähintäin 92 % Korkeimman kansantalousneuvoston suunnitelmien alaisen teollisuuden työläisistä ja 52 % varusteluasiain KK:n alaisen teollisuuden työläisluvusta.

g) Viisipäiväiseen keskeytymättömään työviikkoon on v. 1931 siirrettävä kaikki Kork. kansantalousneuvoston teollisuudessa toimivat työläiset, tekstiiliteollisuutta lukuunottamatta ja 98 % varusteluasiain kansankomissariaatin alaisen teollisuuden työläismäärästä.

h) Pääomasijoitukset asentorakennustöihin yhteiskunnallistutetun kansan-

talouden eri aloilla määritellään 1,1 miljardiksi ruplaksi 582,5 milj. ruplan asemesta viime vuonna.

i) Valistustyön, kaaderien valmistuksen, tieteellisten, terveydenhoitolaitosten ja yhteiskunnallisen huollon rahastamisen yleinen fondi määritellään 6,5 miljardiksi ruplaksi 5 miljardin asemesta v. 1930.

7. Finanssisuunnitelman alalla.

1. Yhtenäisen finanssisuunnitelman (budjetti, krediittisysteemi ja taloudellisten järjestöjen omat varat) yleissummaksi vahvistetaan 31,1 miljardia ruplaa tulopuolella ja 29,6 miljardia ruplaa menopuolella (siinä luvussa valtiobudjetti tulopuolella 21,2 miljardia rpl. ja menopuolella 19,7 miljardia rpl.), ylittämällä tulopuolen menopuoleen verraten ja muodostamalla valtion reservin 1,5 miljardia ruplaa.

2. Ottaen huomioon: a) Suunnitelmallisen sosialistisen talouden voitot antoivat mahdollisuuden siirtyä finanssien alalla yhtenäisen finanssisuunnitelman systeemin, joka sisältää kaikki maamme varat, jotka menevät pääomarakennustyöhön, yhteistetyn talouden liikevarojen täydentämiseen, kulttuuritarkoituksiin, hallinnollisiin tarkoituksiin ja SSSR:n puolustukseen. b) Yhtenäinen finanssisuunnitelma sisältää ja määrittelee noin 2/3 koko kansallistuloista sosialistisen rakennustyön asiaan. c) Finanssisuunnitelman ja budjetin menestyksellinen käyttäminen on suoranaisessa riippuvaisuudessa kansantaloudellisen rakennustyön määrällisten ja laadullisten osottimien täyttämisestä kaikilla talousaloilla. d) Ilman finanssisuunnitelman tiukkaa käyttämistä on suunnitellun taloudellisen ohjelman toteuttaminen kansantalouden kaikilla aloilla mahdotonta, — pitää täysistunto välttämättömänä kaikkien finanssielinten toiminnan päättävää voimistamista, mitä ankarimman finanssikurin ja säästäväisyyden juurruttamista, tulopuolen ehdotonta täyttämistä, kunkin järjestön menojen asettamista suoranaiseen riippuvaisuuteen omien tuotannollisten ja finanssisuunnitelmiensa täyttämisestä, tservontsin lujittamista ja päättävää taistelua finanssisysteemin osuutta ja merkitystä aliarvioivaa kantaa vastaan sosialistisen rakennustyön nykyisessä etapissa.

III.

V. 1931 kansantaloussuunnitelman asettamien mitä suurimpien tehtävien ratkaisemisen mahdollisuus pohjautuu huomattavassa määrin jo kuluneiden viisivuotiskauden kahden vuoden aikana saavutettuihin vakaviin voittoihin ja erikoisesti v. 1929—30 saavutuksiin. Huolimatta v. 1930 vuosisuunnitelman vaillinaisesta täyttämisestä sen eräillä aloilla, tulivat viisivuotissuunnitelman antamat tehtävät kuluneena talousvuonna huomattavasti ylitetyiksi. Täten luotiin edellytykset sosialistisen rakennustyön temppojen vastaiselle jouduttamiselle, maan teollistamisen ja maatalouden kollektivisoimisen temppojen jouduttamiselle.

Olisi kumminkin vallan väärin ajatella, että nämä jättiläistehtävät voidaan ratkaista luonnonvoimaisesti ja «itsevirtaukseen» luottaen. Näiden tehtävien ratkaisemisessa on suuria vaikeuksia, joiden voittaminen vaatii mitä suurinta järjestyneisyyttä ja kuria, koko hallitus-, talous- ja kooperatiivisen koneiston työn laadun ratkaisevaa parantamista, päättävää suunnitelmallisuuden ja suunnitelmakurin juurruttamista taloudelliseen kehitykseen, työtätekevien laajojen joukkojen aktiivisuuden ja työinnon jatkuvaa kasvua (sosialistinen kilpailu, iskuruus, tuotanto- ja finanssisuunnitelmien täydennyssuunnitelma).

Edessäoleva 1931 vuosi esiintyy päättävänä «5-vuotissuunnitelma 4 vuodessa» tunnuslauseen toteuttamisen vuotena. Merkityn suunnitelman kaikkiin sen aloihin ja varsinkin sen laadullisiin osoittimiin (teollisuustuotteiden tuotantokustannusten alentamiseen, rakennustöiden hintojen alentamiseen, työntuottavaisuuden kohottamiseen, satoisuuden kohottamiseen, kulkulaitoksen työn

osoittamien, tuotteiden laadun parantamiseen jne.) on kiinnitettävä maksimaalinen huomio ja energia.

Työväenluokan ja sen puolueen erikoisen valvonnan alaiseksi on asetettava suunnitelmallisten tehtävien täyttäminen kivihiilen ja metallin alalla, karjanhoitoprobleemin ratkaiseminen ja kansantaloutemme yhden ahtaamman paikan — rauta) ja vesitieliikenteen ahtaiden paikkojen poistaminen.

Maamme, missä sosialistinen sektori on ottanut absoluuttisesti vallitsevan osuuden koko kansantaloudessa, on astunut laajennetun sosialistisen hyökkäyksen, sosialismin aikakauteen. Edessäoleva 1931 vuosi tulee olemaan saavutuksien ja sosialismin uusien suuremmoisten voittojen vuotena taistelussa kapitalismia vastaan.

Kollektivisoimissuunnitelman toteuttaminen antaa absoluuttisesti suuremman ominaispainon sosialistisille aineksille kapitalististen ainesten yli maaseudulla, lujittaa työväenluokan liittoa talonpoikaiston työtätekevien joukkojen kanssa ja toteuttaa SSSR:n sosialistisen talouden perustan rakentamista. Tämä tulee olemaan koko maailmaa käsittävänä historiallisen merkityksen omaavana voittona.

Neuvostoliittomme kansantalous seisoo sosialismin rakentamisen — 5-vuotissuunnitelman suuremmoisten töiden suunnitelmien toteutumisen kynnyksellä. Ratkaisevien voittojen perspektiivi ei voi olla aiheuttamatta uuden luomisinnon ja työtarmon nousun purkausta työläisten ja talonpoikain keskuudessa. Mutta samalla se myöskin nostattaa luokkavihollisissamme inhoa ja vihaa. Juuri tämän vuoksi kapitalismin jätteet SSSR:n sisällä tekevät niin epätoivoista vastarintaa (kulakkien vastustaminen, tuholaisuus jne). Juuri tämän vuoksi kansainvälinen porvaristo niin kuumeisesti valmistautuu aseelliseen interventioniin SSSR:ää vastaan.

Näissä kärjistyneen luokkataistelun olosuhteissa on mobilisoitava työväenluokan, kollektivistien ja kaikkien työtätekevien luova työ sosialistisen rakennustyön tunnuslauseen «5-vuotissuunnitelma 4 vuodessa» täyttämisen tiellä esiintyvien vaikeuksien poistamiseksi.

Juuri näissä olosuhteissa vaaditaan meiltä maksimaalista voimaimme ponnistusta maan teollistuttamisen ja sosialistisen rakennustyömme edelleen laajentamiseksi ja maan puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi.

Varusteluasiain kansankomissariaatin selostus lihalla ja vihanneksilla varustamisesta.

I.

1. Menestyksellisesti ratkaistuaan viljaproblemin on puolue sen perusteella saavuttanut jo ensimäisiä voittoja sosialistisen karjanhoidonkin järjestämisen alalla. Aikana, joka on kulunut KK:n päätöksestä 20 p:ltä joulukuuta v. 1929 koskeva «lihaproblemin ratkaisun toimenpiteistä», on järjestetty erikoisten sosialististen karjanhoito-neuvostotalouksien verkosto (karjatrustin 128 neuvostotaloutta, joissa 1,012,000 päätä karjaa. Lammastrustin 116 neuvostotaloutta, joissa karjaa 2,680,000 päätä, sikatrustin 318 taloutta, joissa 177,000 sikaa ja tämän lisäksi muut neuvostotaloudet ja esikaupunkien työläiskooperatiivien tilat, joissa 386,000 päätä sarvikarjaa, 456.000 sikaa ja 218,000 lammasta).

Nämä saavutukset antavat mahdollisuuden karjanhoidon laajalle kehittämiselle koltalouksissa ja jo v:n 1931 loppuun mennessä kohottaa karjaluku karjatrustissa 2,800,000 päähän, sikatrustissa — 1,900,000 ja lammastrustissa 4,400,000 päähän, tämän lisäksi työläiskooperatiivien talouksissa tulee olemaan 130,000 emäsikaa ja

1,200,000 teurastettavaksi kasvatettavaa sikaa.

2. XVI puoluekokouksen asettama tehtävä tehdä «vuoden perästä mahdolliseksi täydelleen varustaa väestö lihalla» (Stalin, KK:n poliittinen toimintakertomus) ja kaikkien käytettävissä olevien mahdollisuuksien hyväksikäyttämistehtävä järjestää jo tänä vuonna tärkeimpien teollisuuskeskuksien parannettu lihalla varustelu, tarvitsevat samallaista huomion ja puolueen sekä työväenluokan voimien mobilisoimista lihanhankintakysymysten ympärille kuin puolue menetteli viljanhankinnankin suhteen.

Kuultuaan varusteluasiain kansankomissariaatin selostuksen lihalla ja vihanneksilla varustamisesta, NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto pitää Varusteluasiain KK:n työtä «Sojusmjason» (lihatrustin) ja «Sojusplodo-ovoshin» (vihannestrustin) linjalla epätyydyttävänä. KK ja KKK osoittavat, että «Sojusmjason» ja «Sojusplodo-ovoshin» koneistoissa oli vierasta, vihamielistä ja tuholaisainesta (48 ammuttua tuholaista «Sojusmjasossa» ja «Sojusplodoovoshissa»). Näitä asianhaaroja välittömästi ohjaavat kommunistit eivät tarkalleen tutkineet liha- ja hedelmä- sekä vihannesalaa, rajoittuen byrokraattisiin kiertokirjeisiin ja «yleisiin» direktiiveihin.

3. NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto on sitä mieltä, että näiden elinten työ on perinpohjin uudelleen järjestettävä, että on välttämätöntä aivan juurta jaksain uusia niiden kaaderit; mitä lyhimmässä ajassa likvidoitava kaikki tuholaistyön jälkiseuraukset näissä järjestöissä; aivan tarkalleen karkoitettava niistä vieraat ainekset, rohkeasti otettava käytäntöön lihanhankinnassakin viljanhankinnassa käytetyt metoodit; ratkaisevasti taisteltava lihanhankinnassa samoin kuin viljanhankinnassakin opportunismia vastaan, joka käytännössä jarruttaa lihanhankintasuunnitelmien täyttämistä.

NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto hyväksyy KK;n päätökset 5 p:ltä marraskuuta ja 20 p:ltä marraskuuta karjan kontraktoimismetoodeista ja vuosisuunnitelmasta ja kehoittaa kaikkia puoluejärjestöjä turvaamaan karjanhankintasuunnitelmien täydellisen toteuttamisen, jolla on erikoinen merkitys työläisten varustelussa ja maatalouden kollektivisoimisen edelleen kehittämisessä.

Velvoittaa SSSR:n Varusteluasiain kansankomissariaatti ja kaikki paikalliset puoluejärjestöt 1 p:ksi huhtikuuta täyttämään lihanhankintasuunnitelmasta vähintäin 70 % ja heti ryhtymään toimenpiteisiin, jotka tällaisten hankintatempojen yhteydessä suojelisivat karjaa sairastumisilta ja painon häviöltä, mobilisoiden kaikki välineet vastaanottoa, karjan kuljetusta ja ruokintaa varten, käyttäen ruokinnassa elintarveteollisuuden jätteitä.

4. Täysistunto jättää politbyron tehtäväksi: 1) mobilisoida 100 vastuunalaista työntekijää ja myöskin ryhmän KK:n ja KKK:n jäseniä lähetettäväksi 2 kuukauden ajaksi paikkakunnille avustamaan paikallisia puoluejärjestöjä teuraskarjan hankinnassa ja 2) mitä lyhimmässä ajassa lujittamaan «Sojusmjason» ja kooperatiivien lihanhankintajärjestöjen koneistot bolshevistisilla kaadereilla, erikoisesti viljanhankintaan osallistuneitten työntekijäin joukosta.

5. SSSR:n Gosplan ja Varusteluasiain KK. velvoitetaan 3 kuukauden aikana laatimaan lihateollisuuden rakennussuunnitelmat määrittelemällä lihakombinaattien perustyypit ja piirljaon työläisvarustelun tarpeita ja lihakarjan kehitysperspektiivejä vastaavasti.

Kahden suuren lihateollisuuskombinaatin rakennustöitten alkaminen v. 1931 Moskovassa ja Semipalatinskissa tulee olemaan tukipohiana uuden lihateollisuuden laajalle kehittymiselle Neuvostoliitossa.

Täysistunto kumminkin alleviivaa, että paikallisten järjestöjen avustuksella on Varusteluasiain KK velvollinen aikaansaamaan perusparannuksia nykyisissä teurastamolaitoksissa..

II.

KK ja KKK toteavat, että nykyiset puutteet vihanneksilla varustamisessa johtuvat pääasiallisesti hankinta- ja varustelukoneiston heikkoudesta ja siitä että niihin viime aikoihin asti on kuulunut vieraita aineksia, samoin johtuvat ne tavattomasta teknillisestä jälellejääneisyydestä ja monissa piireissä teknillisen tukipohjan täydellisestä puutteesta vihannesten vastaanoton, muokkauksen, kuljetuksen, säilyttämisen ja jaottelun alalla.

Yhteistetyn sektorin kasvu ja perunan ja vihannesten kylvöalojen laajentaminen voivat jo v:n 1931 kuluessa täydellisesti tyydyttää työläisten ja teollisuuden perunoilla ja vihanneksilla varustelussa tarpeet.

KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto päättää:

1) Jättää Kansankomissaarien Neuvoston tehtäväksi:

a) Määritellä perunan ja erilaisten vihannesten kylvöalat piirittäin sillä tavalla, että eri piirien tarpeet tyydytettäisiin esikaupunkitalouksien tuotteilla ja lähipiireistä hankittavilla tuotteilla niin, että jo v:n 1931 aikana täydelleen vältettäisiin perunan ja vihanneksien kuljetus kaukaisilta seuduilta, jommoista on tapahtunut viime aikoihin asti (perunan kuljetusta tuhansien kilometrien päästä Keski-Aasiaan, Bakuun, Kaukaiseen Itään jne.).

b) Suunniteltava välttämättömät toimenpiteet vihannesviljelysten edistämiselle teollisuuskeskusten ympärillä 25 kilometrisessä säteessä, syrjäyttämällä tältä vyöhykkeeltä muiden kasvien viljelykset. Tämän päätöksen täyttämisestä vsstuu langetetaan alueen tp. komiteoille ja kaupunkineuvostoille.

c) Asetettava erikoisen valvonnan alaiseksi vihannes viljelystalouksien rakennustyöt esikaupungeissa, turvaten täyttämisen työläiskooperatiivien suunnitelman 300.000 hehiaarin alalla.

2) Jättää SSSR:n Varusteluasiain Kansankomissariaatin tehtäväksi uudelleen järjestää koko «Sojusplodo-ovoshin» systeemi ja lujittaa se uusilla työntekijöillä sillä tavalla, että päättävästi poistettaisiin tänä vuonna ilmenneet epäkohdat vihanneksien hankinnassa, jalostuksessa ja jaossa, keskittää «sojusplodo-ovoshin» työ täydelleen keskitetyn hankinta- ja varustelusuunnitelman täyttämiseen.

Hankintatyössään on Sojusplodoovoshin maksimaalisesti hyväksi käytettävä kalutus- ja maatalousnooperatiivien alempaa verkkoa.

Tsentrosojus ja maatalouskooperatiivien Liitto velvoitetaan saamaan aikaan täydelllsen parannuksen alemman kooperatiiviverkoston työssä vihannesten hankinnan ja jaon alalla.

Kuluttavien piirien paikallisjärjestöt on saatava aktiivisemmin oeallistumaan hankintaan kiinnittämällä tärkeimmät teollisuuskeskukset, jotka tarvitsevat muualta tuotuja vihanneksia, määrättyihin tuottaviin piireihin, supistaen täten minimiin välirenkaita vihannesten siirtyessä kuluttajalle.

Jättää SSSR:n Varusteluasiain Kansankomissariaatin tehtäväksi:

a) Järjestää uuden vihannessesongin alkuun mennessä vihannestuotannon peruspiireissä vihannesten hyvin kalustetot vastaanotto-, säilytys-, jalostus- ja kuivatuspunktit tyypipiirrosluonoksen mukaan, ja mahdollisuuksien mukaan koneellistuttamen nämä punktit.

b) poistaa hintaero vihannesten hankinnassa ja alentaa hankinta- ja varustelukoneiston liikekulut vähintäin 20 % viime vuoteen (1930) verrattuna.

4) SSSR:n Maa-asiain ja Varutteluasiain kansankomissariaattien on ryhdyttävä toimenpiteisiin entisten ja rakennettavien vihannes konservitehtaitten täydelleen varustamiseksi raaka-aineilla, pidentämällä huomattavasti näissä laitoksissa jo tänä vuonna tuotantokautta, verrattuna kuluneeseen vuoteen.

Määriteltävä näiden konservitehtaitten ympärille erikoiset vyöhykkeet, joitten rajoissa maatalouden suunta on täydelleen alistettava näiden laitosten raaka-aineilla varustamiseen, jättäen

raaka-aineen kontraktoimis- ja hankintatehtävät näissä vyöhykkiessä konserviteollisuudelle.

5) Velvolttaa Korkein Kansantalousneuvosto laajentamaan taaratuotantoaan (säkkien, laatikoiden, tynnyreiden y.m. tuotanto) kulkulaitosasiain Kansankomissariaatin tarpeiksi hedelmien ja vihannesten kuljetuksessa — asettamalla erikoiskontrollin tarkastamaan toimenpiteitä vihanneskuljetuksen parantamiseksi (rahtivaunujen vuorokausikulkunormien suurentaminen, vaunujen sovelluttaminen hedelmien ja vihannesten kuljetusta varten, varustamalla ne tuuletuslaitteilla ja suurentamalla jäähdytys- ja lämminvaunujen (isotermisten) lukumäärää).

6) KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto velvoittaa alueitten puolue-elimet kahden lähikuukauden aikana tarkistamaan vihanneshankintaelinten Sojusplodoovoshin ensikädessä johtavan kokoonpanon, lujittaa ne uusilla työntekijöillä ja päästä siihen, että tähän työhön asetetut kommunistit eivät rajoittuisi vain yleiseen johtoon, vaan omaksuisivat konkreettiset tiedot koko vihannesalan tekniikassa.

Vahvistetaan Politbyron päätös 15 p:ltä joulukuuta työläisvarustelusta ja velvoitetaan varusteluasiain Kansankomissariaattia, kooperatiivi-, ammattiliitto- ja paikallisia puoluejärjestöja turvaamaan sen todellisen täyttämisen, ja erikoisesti vaatimaan ankaraa kurinnoudattamista lihanormien lähettämisessä teollisuuskeskuksiin ja valtion lihavarastojen käyttämisessä yleisen suunnitelman mukaan päättävästi taistellen kaikkia paikallisuuden ilmauksia vastaan.

Tsentrosojusin toimintaselostus kulutuskooperatiivien työstä.

Täysistunnon päätöslauselma tov. Badajevin ja tov. Semljatshkin alustusten johdosta.

Kuultuaan Tsentrosojusin selostuksen ja KKK:n — TTT:n Kansankomissariaatin lisaselostuksen Tsentrosojusin toiminnasta, NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetty täysistunto, merkiten vissit saavutukset osuustoiminnassa kulutuskooperatiivien vuosivaihto v. 2930 (12 miljardia ruplaa joka on 66% koko maan tavaravaihdosta, jäseniä 50 miljoonaa, yhteiskunnallisen ruokailun kasvu; kooperatiivien omat varat yli 1,6 miljardia ruplaa, väestön varojen mobilisoimisessa on tähän mennessä saavutettu 996 milj. ruplaa 185 milj. ruplan asemesta v. 1928, pantu alulle esikaupunki talouksien järjestäminen jne.), osoittavat, ettei kulutuskooperatiivit ole vielä työtään järjestäneet uudestirakentamiskauden uusia tehtäviä vastaavasti. Kulutusosuustoiminnan alalla on tähän asti ollut mitä räikempiä epäkohtia, jotka häiritsevät puolueen mitä tärkeimmän tehtävän toteuttamista kasvavan teollisuuden työläisjoukkojen ja kollektivistien normaalisesti varustamiseksi.

Suurimpina epäkohtina kulutuskooperatiivien työssä ovat «jonkinlainen nepmannihenki» työssä, itseviratuksen, byrokratismin ja opportunismin aineksia käytännössä, jotka johtavat tavaravlarastojen pidättämisiin tavarapuutteen o oissa, koneiston turmeltuminen vierailla aineksilla; työn heikkous yhteiskunnallisen ruokailun järjestämisen ja säännöstelyn alalla, kooperoitujen kuluttajajoukkojen heikko osallistuminen kooperatiivien työn tarkastukseen ja johtoon ja laajan itsekritiikin puute.

Tämän takia NKP(b):n KK. ja KKK. pitävät Tsentrosojusin ja kulutuskooperatiivien työtä paikkakunnilla epätyydyttävänä, joten täysistunto päättää:

1. Puolue- ja ammattiliittojärjestöjen sekä kooperatiiviaktiivin voimilla on karkoitettava kauppiashenki kulutuskooperatiivien toiminnasta. Täydellisesti hyväksyen KKK:n — TTT:n toimenpiteet Tsentrosojusin koneston puhdistamisesta vieraista ja tuholaisaineksista, yhdistetty täysistunto pitää välttämättömänä kooperatiivikoneiston

puhdistamista niihin tunkeutuneista menshevistis-es-erräläisistä ja byrokraattisista aineksista ja on päättävästi taisteltava opportunismia vastaan käytännössä, työn omalla painollaan kulkuun luottamista ja eräissä kooperatiivijärjestöissä ilmaantunutta joukkojen varistelutoiminnasta ja sosialistisen tuotannon etujen valvomisesta irtaantumista vastaan. Ainoastaan perinpohjin uudestijärjestämällä kaiken työn joukkojen yhteiskunnallisen mobilisoinnin perusteella varustelun ja sosialististen jakelumuotojen oikean järjestämisen perustehtävien ympärille, voi kulutusosuustoiminta perinpohjaisesti parantaa työtään.

2. Kulutuskooperatiivien on uudestijärjestettävä työnsä ensi kädessä sosialistisen rakennustyön tärkeimpien alojen turvaamisen suuntaan ja varusteluasiain yhdistämiseksi tuotantosuunnitelmien täyttämisen, työntuottavaisuuden kohottamisen, työvoiman vaihtuvaisuuteen kohdistetun taistelun ja sosialististen työn järjestelymuotojen edistämisen kanssa (sosialistinen kilpailu, iskuruus jne). Mitä tärkeimmästä merkityksestä ovat viime aikana järjestetyt suljetut tavarain jakel upaikat tehtaissa, kuten oikeaksi osoittautunut elintarpeitten luokkajakelun järjestysmuoto. Puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- ja kooperatiivisten järjestöjen huomion keskiöksi on asetettava suljettujen jakelupaikkojen työn parantaminen, jolla alalla on huomattavissa vielä suuria epäkohtia epätyydyttävät tavaralaijt, jonottamiset, liian suuret työntekijäjoukot jne), jotka tekevät työläiskuluttajille vaikeasti ymmärrettäväksi ne etuisuudet, joita tämä työläisvarustelun uusi järjestysmuoto tarjoaa.

Samanaikaisesti suljettujen jakelupalkkojen kanssa on kulutuskooperatiivien parannettava asiaintila yleisissa kooperatiivisissa myymäloissä, voimistettäva taistelua tavaroitten varkautta vastaan, normeerattujen tavaroitten nepmannien ja vierasten ainesten käsiin kulkeutumista vastaan, jonojen poistamiseksi, tavarakirjojen väärennyksiä, varustettavien lukumäärän keinotekoista koroittamista («kuolleita sieluja») vastaan jne. KK ja KKK pitävät välttämättömänä itsenäisten suljettujen työläiskooperatiivien avaamista suurempiin tuotantolaitoksiin.

3. Kulutuskooperatiivien on saatava aikaan perusteellinen parannus kulutuskooperatiiviverkon suhteen maaseudulla. KK ja KKK pitävät välttämättömänä viivyttelemättä palauttaa vaalinalaiset kooperatiivit niihin kyliin, joissa vaalinalaisten kooperatiivien sijaan on asetettu myymälät, joiden hoitajat on ylempien elinten taholta määrätt, on saatava lujempi yhteys tämän kulutuskooperatiivien verkon ja koltalousliikkeen kehityksen sekä neuvostotalouksien rakennustyön kanssa, avaamalla mm. itsenäisiä työläiskooperatiiveja neuvostalouksiin.

On saatava turvatuksi kollektivistien etuoikeudet teollisuustavaroilla varustamisessa, asettamalla varustelusysteemin riippuvaiseksi tuotanto- ja hankintasuunnitelmien kunnollisesta täyttämisestä. Maaseutukooperatiiveissä on taattava kollektivistien johtava osuus. Perinpohjin on muutettava tavaroitten maaseudulle kuljetussysteemi, ryhtymällä pikaisiin toimenpiteisiin sellaisten tapausten estämiseksi, että maaseudulle lähetetään tavaralajeja, joita ei siellä ollenkaan tarvita. Tämä tavaroiden lähettäminen on viivyttelemättä säännösteltävä piirien tarpeita silmällä-pitäen.

4. Ratkaisevat saavutukset SSSR:n taloudellisen rakennustyön alalla, joukkojen kulttuurinen kasvu ja työläisperheitten jäsenten osallistuminen tuotantoon työttömyyden täydellisen likvidoimisen yhteydessä asettavat kulutust kooperatiivien tehtäväksi elintarpeilla ävarustelun alalla siirtyä yksityisiskulutusmuodoista yhteiskunnalliseen ruokailuun, joka on ensimäisenä ehtona «siirrolle pienestä yksityisestä kotitaloudesta suureen, yhteistettyyn talouteen» (Lenin: kootut teokset nide 17,1 osa, siv. 92). On ryhdyttävä ratkaiseviin toimenpiteisiin yhteiskunnal-

lisen ruokailun säännöstelemiseksi, asettamalla ruokaloihin neuvostojen kontrollin ja vetämällä tarkastustyöhön itse ruokailijoita. Kooperatiivien on laajennettava esikaupunkitalouksia elintarveaineitten lisälähteiksi.

5. Kooperatiivien on päästävä tavaroitten nopeaan siirtojärjestelmään tehdasvarastoista kuluttajille ja päättävästi asetettava teollisuudelle tehtäväksi, että tuotteiden lajit vastaisivat kuluttajajoukkojen tarpeita. Kooperatiivien on kiinnitettävä erikoista huomiota teollisuustavaroitten laadun systemaattiseen parantamiseen.

Teollisuuden on omasta puolestaan laadittava tuotanto-ohjelmansa järjestyneen kuluttajan kysyntää vastaavaksi. Näiden velvollisuuksien täyttäminen on asetettava ammattiliittojärjestöjen ja osuustoiminta-aktiivin tarkan kontrollin alaiseksi, asettamalla tehdaskontrolleja, kutsumalla konferensseja tavaralajien ja tuotteiden laadun kysymyksistä jne.

6. Kulutuskooperatiivien finanssitalouden yleinen terveeksi saattaminen ja lujittaminen vaatii ankaraa talouskurin noudattamista. On käytävä säälimätöntä taistelua varkautta ja kavalluksia, omavaltaista itsensä varustelua vastaan, ettei muodostuisi ylitettyjä normeja tavaroitten luonnollisten hupanemisnormien sijaan, on taisteltava väärin punnitsemista ja väärin mittausta vastaan, koventaen rankaisutoimenpiteitä mainitunlaisista rikoksista. Kulutuskooperatiivien on kiinnitettävä erikoinen huomio työn voimistamiseen osuusmaksujen kannossa ja luottokurin lujittamisessa, nojaten tässä kooperatiivien etummaisten jäsenjoukkojen aktiiviseen apuun.

7. Kulutuskooperatiivien koneiston tukkeutuminen vieraille ja työväenluokalle vihamielisillä aineksilla asettaa tavattomalla kärkevyydellä kysymyksen kooperatiivisten kaatereitten perinpohjaisesta uusimisesta. On keskitettävä huomiomme nuorten proletaaristen kooperatiivispesialistien kasvattamiseen oppilaitosten verkostossa ja lyhytaikaisilla kursseilla, samoin yhteiskunnallisen ruokailun työntekijöitä ja myyjiä, laajasti vetämällä näille kursseille työläisperheitten jäseniä.

Tsentrosojusin on taattava 10.000 työläisen hyväksikäyttö, jotka ammattiliitot on nostokkaina siirtäneet johtavaan työhön (hallintojen jäseniksi ja työläiskooperatiivien johtajiksi). On rohkeasti ja päättävästi siirrettävä kooperatiivikoneistossa olevia työläisiä vastuunalaisemmille johtaville paikoille kooperatiivisysteemissä.

8. KK:n KKK:n yhdistetty täysistunto kiinnittää kaikkien puolue- ja ammattiliittojärjestöjen huomiota niiden taholta riitämättömään kulutuskooperatiivien työn ohjaukseen, erikoisesti riittämättömään aktiivisuuteen ammattiliittojen taholta työläiskontrollin järjestämisessä kooperatiivien työssä ja kehoittaa kaikkia aluekomiteoita ja SSSR:n ammattiliittojen Keskusneuvoston fraktsioita toteuttamaan elämässä kaikki puolueen KK:n ennemmin annetut direktiivit.

Täysistunto kehoittaa kaikkia puolueen aluekomiteoita kuukauden aikana tarkistamaan kulutuskooperatiivien johtavien työntekijäin kokoonpanon, tarkoituksella lujittaa ja uusia ne, nostamalla työhön kulutuskooperatiivien linjalle kykeneviä työntekijöitä puolue-, ammattiliitto- ja neuvostotyöstä.

Puolueen ja työväenluokan saavuttamat voitot maan teollistuttamisessa, viljaproblemin menestyksellinen ratkaisu, karjanhoito- neuvostotalouksien ja koltalouksien nopeissa tempoissa kehittyminen ja kevyen teollisuuden voimistaminen takaavat XVI puoluekokouksen asettaman tehtävän ehdottoman ratkaisun, tehtävän, «realityöpalkan kohottamiseksi ja varusteluverkoston työn parantamiseksi, erikoisesti kulutuskooperatiivien linjalla».

Neuvostojen uusintavaaleista.

Täysistunnon päätöslauselma tt. Kalininin ja Molotovin alustusten johdosta.

1. Neuvostojen uusintavalien poliittinen merkitys on siinä, että nykyisten uusintavaalien täytyy muodostua tärkeimmäksi neuvostojen työn *uudestijärjestämisen* keinoksi uudestirakentamiskauden tehtävä vastaavasti.

Jos ammattiliittojen suhteen, joihin kuuluu ainoastaan poletariaatti, on puolue jo tämän tehtävän toteuttamisessa päässyt vissinlaisiin tuloksiin, vaikkakin vielä riittämättömiin, niin neuvostojen suhteen, joihin työläisten ohella kuuluvat myöskin maaseudun työtätekevät, ollaan suuresti jälessä niiden työn uudesjärjestämisessä sosialistisen uudestirakentamiskauden vaatimusten mukaiseksi.

Neuvostojen työn välttämätön uudestijärjestely voi tapahtua ainoastaan kohottamalla neuvostojen osuutta puolueen päälinjan toteutamisessa, joka on leppymättömän ankara niin oikeistokuin «vasemmisto» opportuuismiakin kohtaan. Neuvostojen osuuden kohottaminen puolueen leniniläisen politiikan käytännössä toteuttamisessa,—tällainen on uusintavalikamppailun poliittinen perustehtävä.

2. Viime kuukausien tapahtumat ja ennenkaikkea sosialistisen rakennustyön nousu SSSR:ssä, maailman talouskriisin samanaikaisesti syventyessä ja luokkaristiriitojen kärjistyessä kapitalistisissa maissa, toteavat täydelleen oikeiksi XVI puoluekokoukset päätökset. Edustajakokouksen hyväksymä kaikilla rintamilla käytävä laajan sosialistisen hyökkäyksen politiikka toteutuu menestyksellisesti, yhä enemmän lujittaen työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa, talonpoikaiston, jonka perusjoukot ovat astuneet kollektivisoinnin tielle. Samalla yhä ennemmän kärjistyvät kapitalististen ainesten (kulakiston, nepmannien, porvarillisen intelligenssin) vastarintamuodot.

Tässä on myöskin huomattava, että mitä voitokkaammin Neuvostoliiton proletariaatti kehittää sosialistista hyökkäystä, sitä enemmän vastavallankumoukselliset ainekset maassamme (Ramsinista ja Kondratjevista aina menshevikkeihin Gromaniin ja Suhanoviin saakka) asettavat toiveitaan interventsioniin ulkomaisten imperialistien taholta SSSR:ää vastaan.

Työläisten ja talonpoikien vastauksena interventsionin valmisteluun Neuvostomaata vastaan on oleva vieläkin johdonmukaisempi ja päättävämpi sosialismin hyökkäys kaikilla rintamilla ja maan puolustuskuntoisuuden kaikinpuolinen lujittaminen. XVI edustajakokous samoin kuin KK:n ja KKK:n tämä täysistunto määrittelli tämän hyökkäyksen poliittisen sisällön ja taistelutunnukset. Näiden puolueen päätösten merkeisaä on suoritettava neuvostojen uusintavaalit.

3. Neuvostojen uusintavaaleissa on laajasti järjestettävä leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttamisen ja edelleen kehittämisen tarkastus, SSSR:n kaikkien kansallisuuksien proletaarisen solidaarisuuden ja yhteistoiminnan sekä kansainvälisen yhtenäisyyden lujittamisen tarkastus, sekä niiden muodoltaan kansallisten ja sisällöltään proletaaristen kuulttuurien kehittäminen.

4. Voitokas sosialismin rakennustyö Neuvostojen maassa saa kirkkaimman ilmauksensa tunnuksen «5-vuotissuunnitelma 4:ssä vuodessa» menestyksellisessä toteuttamisessa. Toteutuu ei ainoastaan puolueen hyväksymä teollistuttamisen kiihkeä tempo, mutta— mikä onkin erittäin tärkeätä—myöskin kulakiston luokkana likvidoimisen politiikka talonpoikaistalouksien kauttaaltaan kollektivisoinnin perusteella. Täten SSSR ottaa jätiläisaskelia eteenpäin luokkien hävittämisen ja sosialismin välittömän rakentamisen tiellä.

Parhaillaan tapahtuva pientuotannon koll ktiivisiksi suurtalouksiksi muuttumisprosessi, muodostaa neuvostoval-

lalle maaseudulla uuden tuotannollisen suurtalouden **tukipohjan.** Ollessaan suurten proletaaristen keskusten lapsi, neuvostot ainoastaan nyt, ainoastaan sekä kaupungeissa, että maaseudulla nopeasti kasvavan suurtuotannon pohjalla voivat täydelleen tuodailmi kaikki proletaariaatin diktatuurin niin sisäiset kuin kansainvälisetkin mahdollisuudet taistelussa sosialismin voiton puolesta. Tämä myöskin merkitsee, että nyt ovat suuressa määrinlissän tyneet edellytykset takapajuisempien piirien, esim. eräiden Neuvosto- Idän kaukaisten kansallisten alueiden sosialistisen kehityksen tielle siirtymisen jouduttamiselle.

Kaikki tämä alleviivaa neuvostojen uudestijärjestäminen välttämättömyyttäsosialistisen rakennustyön nykyisen kauden perustehtäviö vastaavaksi.

5. Turvatakseen tämän uudestijärjestämisen, on neuvostojen kaikessa työssään nojattava jo muodostuneeseen **uuteen** joukkoaktiiviin ja ennenkaikkea tehtaitten iskureihin ja kollektivisteihin maaseudulla. Tämä uusi ja nykyään io perusaktiivi neuvostotyössä on muodostunut ratkaisevaksi voimaksi sosialistisen teollisuuden ja maatalouden nousussa täyskollektivisoinnin pohjalla ja sen on myöskin nykyisissä oloissa tultava puolueen ja neuvostojen tueksi koko valtiokoneiston perinpohjaisen parantamisen asiassa ja etukädessä neuvosto- ja kooperatiivikoneiston parantamisessa ja varustelun paremmin järjestämisessa (elintarpeet, teollisuustavarat).

Nojaten tähän neuvostoaktiiviin ja kehittän edelleen työtään iskureitten ja kollektivistien keskuudessa sekä myöskin työtä köyhalistön järjestämiseksi, neuvostot puolueen johdolla turvaavat yhteytensä voimakkaan lujittumisen joukkojen kanssa ja uusien miljoonaisten työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vetämisen aktiivisten sosialismin rakentajien riveihin. Tätä varten on välttämätöntä, että neuvostot todenteolla kiinnittäisivät katseensa iskuruutta ja koltalöuksina kohti.

6. Saadaksemme aikaan neuvostojen työn perinpohjaisen uudestijärjestelyn, on välttämätöntä turvata leniniläisen puolueen politiikan ehdoton noudattaminen tämän politiikan ilman oikeistoja «vasemisto»—opportunistisia vääristelyjä käytännöllisessä neuvostotyössä ja ennenkaikkea **johtavien** ueuvosto elinten käytännyllisessä työssä.

Laajan sosialistisen hykkäyksen kautena puolue ei ollenkaan voi sietää oikeisto-opportunistista menettelyä neunostoelinten johdossa, sillä tämä menettelly ei ainoastaan ole turvaamatta hyväksyttyjen bolhevististen tempo[en noudattamista rakennustyössä ja johdonmukaista taistelua burokratismia vastaan proletaarisen itsekritiikin pohjalla, vaan tosiasiassa se merkitsee sabotaashia ja joskus vieläpä suoranaista puolueen tärkeimpien direktiivien kumoon johtamista. Siksipä johtavissa neuvostoelimissä ei nykyisissä oloissa voi- olla sijaa oikeisto-opportunisteille ja periaatteettomille sovittelijoille. Ainoastaan toudellisen ja säälmättömän taistelun perusteella oikeisto-opportunistista käytäntöä vastaan, jommoista vielä usein tavataan niin paikallisissa kuin valtiokoneiston keskuselimissäkin, voidaan ja ehdoottomasti täyttyy kohottaa neuvostojen osuutta puolueen päälinjan käytännöllisessä toteuttamisessa sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla.

7. Neuvostojen uusintavaalien on saatava aikaan perusteellinen parannus itse neuvostojen kokoonpanossa. Etusija neuvostoissa on työläiskeskuksissa kuuluva parhaille iskureille ja maaseudulla eturivin kollektivisteille, niin puolueen jäsenille kuin puolueettomillekin, KK ja KKK muistuttavat mieliin Leninin tärkeintä neuvostoille annettua ohjetta. Me huonosti täytämme tunnusta: nostakaa puolueetomia, järjestäkää puolueettomien taholta puolueen jäsenten työn tarkastusta». (Lenin: kootutt teokset nid. 18,1 osa, siv. 342).

Uusintavaalien aikana on puolueettomien työläisten ja kollektivistien sekä myöskin yksityisten köyhien ja keski-

varakkaiden ja varsinkin työläisnaisten, talonpoikaisnaisten ja nuorison neuvostoihin nostokkuuden alalla saatava aikaan vakava edistysaskel siinä mielessä, että niin kaupunkineuvostoissa kuin piirien tp. komiteoissa tulisi puolueettomille täysin turvatuksi heille kuuluva sija.

On tietysti selvää, ettei voida sallia sellaisten «puolueettomien» sattumanostokkuutta, jotka eivät nauti minkäälaista työtätekevien kannatusta, mutta suorastaan ovat yhteiskunnallisesti vieraita aineksia; tämä todistaisi ainoastaan epätyydyttävää yhteyttä joukkoihin näiden puoluejärjestöjen ja johtavien neuvostoelinten taholta.

8. Nykyisillä neuvostojen uusintavaaleilla on erittain suuri merkitys **maaseudulle** viime kuukausina suoritetun piirikuntien poistamisen yhteydessä ja puolue—sekä neuvostotyön painopisteen siirryttyä piireihin. Niiden kautta luotiin tärkeimmät edellytykset puolue- ja neuvostokoneisto lähentämiselle joukkoihin, kyläpiireihin, koltalouksiin sekä myöskin paikkakunnille lähetettyjen ohjeitten aikanaan tarkastamiselle alue- ja keskuselinten taholta.

Uusintavaalien on lopullisesti lujitettava ne toimenpiteet, saavutukset, joita on suoritettu neuvostojen ja niiden ellinten lujittamiseksi piireissä ja ottaen huomioon tässä suhteessa suoritettujen toimenpiteitten riittämättömyyden, on turvattava piirien elinten kaikinpuolinen jatkuva lujittaminen puolue- ja neuvostokaadereilla.

Alue-, tasvalta- ja Yleisliittoa käsittävien neuvostoelinten taholta on osoitettava suurempaa apua piireille, varsinkin vastaavan yhteyden luomiseksi ja konkreettisen ohjauksen alalla sekä piirien työn aineellis-kultuuristen olosuhteitten parantamiseksi.

9. Proletaarisen **demokratismin** kehittämisessä on Neuvostohallituksella huomattavia saavutuksia. Niinpä sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kaväu tehtaissa ja koltalouksissa sekä myöskin joukkojen laatimat tuotanto-finanssisuunnitelmien täydennys suunnitelmat ovat neuvostodemokratian ja vieläpä tämän korkeimpien muotojen ilmauksena.

On myöskin välttämätöntä tukea ja kaikin tavoin kehittää työlais- ja talonpoikaiskontrollia alhaalta päin valtiokoneiston työhön nähden (esim. neuvostoelinten ryhmätarkastukset TTT:n johdolla, työläisprikkaadit laitosten työhön tutustumisen alalla) ja työlaisten vapaehtoisen osallistumisen uusia muotoja valtion töitten suoritukseen (esim. miliisien toiminan alalla).

Samalla on neuvostojen työssä tiukasti noudatettava säästäväisyyspolitiikkaa valtiokoneistossa ja suurempaa aktiivisuutta työtätekevien joukkojen jokapäiväisten kultuuri- ja elinolotarpeitten tyydyttamisessä (varustelu, asunto-olot, yhteiskunnalliset laitokset). Tätä varten on työkurin voimistamisen ja vastuunalaisuuden lujittamisen ohella valtioelimissä laajan proletaarisen itsekritiikin pohjalla käytävä yhä sitkeämpääja päättäväpää taistelua neuvostokoneiston byrokratismia vastaan.

Saavutukset tällä alalla ovat vielä aivan vähäiset, joten taistelu byrokratismia vastaan neuvostokoneistossa ja puolueen sekä neuvostovallan päätösten täytäntöönpanon todellisen tarkastuksen turvaaminen on puolueen ja kaikkien sosialistisen rakennustyön aktiivisten osannottajien tärkein tehtävä,

Neuvostojen uusintavaalit, jotka vetävät työläis- ja työtätekevien talonpoikien perusjoukot neuvostovallan politiikan ja käytännöllisen työn tarkastukseen, ovat neuvostodemokratismin kehittämisen yhtenä peruskeinona, s. o. joukkojen aktiivisuuden voimistamisen alalla sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla. Erittäin on tämä tarpeen juuri nyt kun työväenluokka on ryntynyt 5-vuotiskauden kolmannen vuoden tehtävien tämän »ratkaisevan vuoden tehtävien ehdottomasti toteuttaakseen, 5-vuotissuunnitelman 4:ssä vuodessa.

Näistä tehtävistä me suordiumme sitä menestyksellisemmin, mitä aktiivisemmin koko työläis- ja työtätekevien ta-

lonpoikien joukot sekä myös in työläisnaiset, palveluskuntalaiset, kotiemännät, käsityöläiset ym. tulevat osallistumaan neuvostojen uusintavaaleihin. Proletariaatin ja kaikkien työtätekevien todellinen aktiivinen osanotto vaaleihin takaa välttämättömän eteenpäin menon neuvostojen työn uudestijärjestelyssä ja täten tulee olemaan tärkeimpänä askeleena neuvostojen osuuden kohottamisessa puolueen leniniläisen politiikan käytännössä toteuttamisen alalla.

Karjanhoidon kehittäminen luo varman pohjan kevyelle teollisuudelle.

Monet karjanhoitotuotteet (liha, rasva, maito ym. ovat tärkeimpiä ravintotuotteita ja samalla niitä käytetään kevyen teollisuuden (konservi, saippua- voin ja juuston valmistusteollisuus) raaka-aineina. Melkein kaikki muutkin karjanhoitotuotteet nahka, turkikset, harjakset, jouhet, sarvet, kaviot ym.) kelpaavat mitä erilaisimpien teollisuusalojen raaka-aineiksi.

Rinnan maatalouden nousun kanssa on v:sta 1923 alkaen karjanhoitokin jatkuvasti noussut. V. 1928 karjamäärä koko Neuvostoliitossa saavutti jo v:n 1916 tason, ollen eri aloilla pientä heiluntaa puoleen tai toiseen. Hevosia oli 3% vähemmän, sikoja 2% vähemmän, mutta muilla aloilla 12—25% lisäys. V. 1928 jatkui nousu kaikilla aloilla. Karjamäärän kasvun temppo kuitenkin vuosi vuodelta laski. Syynä tähän ilmiöön oli induvidualistinen talousrakenne (pieni, vähätuotteinen ja tavaratuotteita vähän antava), maan rehubaasiksen järjestymättömyys ja riittämättömyys.

Jos karjanhoito jo lukumäärällisessä suhteessa viisivuotiskauden alkaessa verrattuna v:een 1916 olikin huomattavasti kohonnut, niin laadullisessa suhteessa se ei ollut parantunut vaan vieläpä hieman huonontunutkin (suuren sarvikarjan vaihtuminen pikkukarjaan). Päinvastoin kuin kehittyneimmissä maissa (Hollanti, Saksa, Yhdysvallat), joissa karjanhoito on korkeatuottoista ja tavaratuotanto suuri, on meidän karjataloutemme vähätuottoista ja luontaiskulutustaloutta, markkinoille se tuottaa vähän.

Tämän vuoksi, huolimatta hallituksen toimenpiteistä karjanhoidon tavarallisuuden kohottamiseksi, se edelleen on jäänyt sangen alhaiseksi eikä tyydytä kehittyvän teollisuuden raaka-ainetarvetta eikä myöskään teollisuustyöläisten kasvavaa elintarpeiden kulutustarvetta. Talonpoikaistaloudet käyttävät karjataloustuotteista suuren osan omassa taloudessaan, esim. suurista vuodista— 13¾, pikkuvuodista — 51.5%, villasta— 67,5%, maitotuotteista — 81,6%, lihatuotteista — 69,9% ja karjanhoitoraaka-aineista — 53,1%.

Tällainen suuri erotus kokonaistuotannon ja tavaratuotannon välillä (talonpoikaistalouksien suuri kulutus) synnytti luonnollisesti suuren repeämän kulutuskeskusten elintarpeilla varustamisessa ja kevyen teollisuuden varustamisessa raaka-aineilla.

Luonnehtiessaan maan karjanhoidon tilan epätyydyttäväisyyden, joka «johtuu pienen ja vähätavarallisen talouden heikkoudesta ja taloudellisesta epävakaisuudesta», XVI puoluekokous osotti varman ja oikean tien karjanhoidon uudelleen järjestämiseksi. Se tie on suurten neuvostokarjatalouksien ja korkeatavaratuottoisten kollektiivisten karjatalouksien perustaminen rehubaasisten nopea laajentaminen.

Kun näin on ollut alituinen repeämä karjanhoitoraaka-ainevarastojen ja teollisuudon kasvavan kulutuksen välillä. niin olemme olleet pakoitettuja tuomaan näitä raaka-aineita muualta, mikä taas puolestaan on vähentänyt tuontia teollisuuden uudelleenrakentamiseksi ja su-

pistanut valtion kauppabalanssin aktiivisuutta.

Näin ollen karjanhoitoraaka-aineiden rajotettu määrä on asettanut vissit rajat monien kevyen teollisuusalojen kehitykselle.

Tällainen tilanne karjanhoidon alalla velvoittaa kiinnittämään tähän maataloudenalaan, varsinkin sen nopeasti kehittyvään sosialistiseen sektoriin mitä vakavinta huomiota. XVI puoluekokous antoi joukon selviä ja tyhjentäviä direktiivejä tässä kysymyksessä. Se kehoitti jouduttamaan «karjanhoidon kuntoonpalauttamis- ja kehittämistoimenpiteitä ja elintarveteollisuuden kehittämistä vastaavien maatalousalojen tukipohjalla».

Näiden puoluekokouksen direktiivien toteuttamiseksi on alkanut suuremmoinen neuvostokarjatalouksien rakennustyö. Tämän vuoden aikana on karjanhoitotrustien («Skotovod) neuvostotilojen karjamäärää kohotettava 2 milj. 800 tuh. päähän (nyt sillä on 120 neuvostotilaa ja karjaa 1 milj. 12 tuh. päätä), sianhoitotrustin («Svinovod») — 1 milj. 900 tuh. (nyt 308 tilaa ja 177 tuh. päätä) ja lammashoitotrustin («Ovtsevod») — 4 milj. 400 tuh. päähän (nyt 116 tilaa ja 2 milj. 680 tuh. päätä). Tämän lisäksi työläiskooperatiivien farmeilla on kasvatettava 130 tuh. emakkoa ja 1 milj. 200 tuh, teurassikaa. Tämän lisäksi meillä on jo noin 20 tuh. kollektiivista karjanhoitotaloutta, joissa on yhteistettyä karjaa useita miljooneja. Kun otetaan huomioon ylläkuvattu laajentumistemppo ja se seikka, että sosialistisen sektorin tavaratuottoisuus on verrattomasti suurempi kuin yksityissektorin, niin nykyisen elintarvevarustelun alalla tuntuvat vaikeudet tulevat kuluneen vuoden aikana tuntuvasti helpottumaan.

Tämän vuoden aikana tulee sosialistinen sektori (neuvostotilat ja kollektiiviset taloudet) antamaan vähintäin 60% koko tavaramaidosta. Tänä vuonna on suunniteltu kontraktoitavaksi 3 milj. 860 tuh. tonnia maitoa, 80,000 tonnia voita (viime vuonna 40,000), juustoa— 15,000 tonnia (vv. 6000 tonnia) ja kaseinia — 6,500 tonnia.

Jos kiinnitämme huomiota muihin teollisuusaloihin, esim. nahka-, konservisaippua ym. teollisuuksiin, niin huomaamme, että kaikkien niiden tuotanto on suunniteltu ensi vuonna huomattavasti kohoavan. Nahkateollisuus tulee valmistamaan 120 milj. paria kenkiä (viime vuonna se valmisti 65 milj. paria), konserviteollisuus kohottaa tuotantoaan kaksinkertaisesti. Villateollisuudessa kotimainen villan hankinta tyydyttää raaka-ainetarpeen karkeassa villassa 56,4%:lla, puolikarkeassa 14,5%lla ja hienossa villassa 9,3%:lla.

XVI puoluekokous antoi tässäkin kysymyksessä täysin selvät ohjeet: «toiselta puolen laajojen talonpoikaisjoukkojen kulutusvaatimusten kasvu sekä aineellisen että kulttuuritason kohoaminen ja toiselta puolen maatalousraaka-ainebaasiksen rajoittuneisuus, mikä rajoittaa kevyen teollisuuden kehitysmahdollisuuksia vaativat, että jälellä olevan kolmen vuoden ajalla maatalousraaka-aineita jalostava teollisuus pääpiirteissään vapautuu ulkomaamarkkinoiden riippuvaisuudesta ja SSSR:n teollisuuden raaka-ainebaasis kohotetaan sellaiselle tasolle, että se turvaa viisivuotissuunnitelman täydellisen toteuttamisen ja kevyen teollisuuden vastaavien alojen koneiston maksimaalisen kuormituksen».

Tätä direktiiviä on jo varmoin ottein ryhdytty käytännössä toteuttamaan. Kahden, kolmen vuoden kuluttua karjatalouden sosialistinen sektori täydellisesti turvaa kevyen teollisuuden karjanhoitoraaka-ainetarpeen.

Karjanhoidon sosialistisen sektorin ohella kevyen teollisuuden raaka-ainevarustelussa lankeaa myös yksityistalouksille vastuunalainen tehtävä, sillä koko maan karjanhoidon kokonaistuotannossa on niillä vielä tähän aikaan vallitseva osa.

Raaka-aineen hankinta talonpojalta kuuluu kokonaisuudessaan karjanhoito- ja kulutuskooperatiiveille sekä valtion hankintaelimille. Tämä työ nyky-

oloissa ei ole mikään helppo tehtävä. Kaikilla keinoin, provokatsionista aina terroriin ja hankintahintojen rikkomiseen asti, pyrkii kulakisto rikkomaan kooperatiivien ja valtioelinten hankintasuunnitelmat. Kulakkien tuhotoimintaa vastaan karjan, maidon, villan ym. kontraktoinnissa on asetettava köyhälistön ja keskivarakkaiden järjestynyt aktiivisuus.

Kulakki on pakotettava luovuttamaan hänen luovutettavaksi määrätty määrä karjaa ja karjanhoitotuotteita. Karjan ja kaljanhoitotuotteiden kontraktointisuunnitelmat ovat tehtävä selväksi jokaisessa kylässä ja jokaisessa kollektiivisessa taloudessa. Mutta ei riitä vain niiden tunnetuksitekeminen, ne on myöskin täytettävä. On sitkeästi ja leppymättömästi taisteltava hankintaelimissä ilmenevää oikeisto-opportunismia vastaan, jotka eivät osaa eivätkä halua päättävästi käydä käsiksi karjanhoitotuotteiden ja raaka-ainehankintasuunnitelmien toteuttamiseksi.

Osuustoiminnan piiriin vedetyt laajat joukot on saatava avustamaan hankintaelimiä, valtion teolllsuuden on saatava karjanhoito raaka-aineita.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).

Ленинградский Областлит № 11. Заказ 12. Тираж 2000 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская ул., № 9.